

IRBK-0100081

म ग्रं सं वाचनालय शाखा ठाणे

विषय गीतिका

दा क्र ८९

IRBK-0100081

IRBK-0100081

शेक्सपियर-कविकृत नाट्यमाला

खंड ३ रा.

व्हेनिस नगरचा व्यापारी,

अर्थात्

द्वि मर्चेंट आफ व्हेनिस.

प्रस्तावना, गुणदोषविचिन्नात्मक उपोद्घात व कथानक
यांसहितः

भाषांतरकार

खंडेराव भिकाजी बेलसरे.

कीं हे अमृताचे मेघ वोळले । कीं नवरसांचे वोष लोटले ।
नाना सुखांचे उचंचळले । ससेवर हे ॥

म. प्र. मं. ठाने. प्रा. न. म. म. रामदास.

ना. म.

प्रकाशक

के. सी. कुळकर्णी आणि मंडळी, मुंबई.

मुद्रक

केशव रावजी गोंधळेकर, जगद्वितेच्छु प्रेस, पुणे.

सन १९१०

किंमत रु० २

IRBK-0100081

(भाषांतराचे, पुनरावृत्तीचे, रंगावृत्तीचे व प्रयोगाचे
इक राखले आहेत.)

Handwritten scribbles and lines, possibly a signature or initials, located in the upper right quadrant of the page.

सर जॉर्ज सिडेन्हॅम क्लार्क, मुंबईचे गव्हर्नर,
सन १९१०.

TO HIS EXCELLENCY

SIR GEORGE SYDENHAM CLERKE,

G. C. M. G., G. C. I. E., &c.

Governor of Bombay.

बंक नामदार सर जॉर्ज सिडेन्हॅम क्लार्क,
मुंबईचे गव्हर्नर साहेब यांस

WHO HAS, BY HIS WISE POLICY AND PRUDENT
ADMINISTRATION, ENDEARED HIMSELF
TO THE PEOPLE OF MAHARASTRA,

हा ग्रंथ

This Volume

is, with permission, respectfully dedicated, as a tribute
of devotion and loyalty, by His His Excellency's
faithful and obedient servant,

KHANDERAO B. BELSARE,

THE AUTHOR

खंडेराव भिकाजी बेलसरे,

ग्रंथकार यांनीं,

परवानगी, घेऊन राजनिष्ठबुद्धीनें, बहुमानपूर्वक, तम्रपर्णे
अर्पण केला असे.

शेक्सपियर-कृत नाट्यमालेचे खंड को-
णकोणास अर्पण करण्यांत आले त्यांचें टांचण.

खंड १ ला. तुफान. अर्थात् धि टेम्पेस्ट.—श्रीमन्महा-
राज शाहु छत्रपति सरकार करवीर, कोल्हापूर. यांस

खंड २ प्रेमाचा कळस अर्थात् रोमियो आणि
ज्यूलियट.—श्रीमन्महाराज सयाजीराव गायकवाड
सर-कार बडोदे. यांस

खंड ३ व्हेनीस नगरचा व्यापारी अर्थात् मर्चंट
ऑफ व्हेनिस.—नेक नामदार सर जॉर्ज सिडेनहॅम
क्वार्क मुंबईचे गव्हर्नर साहेब. यांस

आणखी कित्येक नामांकित पुरुषांनीं समर्पण स्वीकारण्याचें
आश्वासन दिलें आहे.

शेक्सपियरकृत नाट्यमालांतर्गत संविधानकावलीचे अंक कोणकोणास अर्पण करण्यांत आले त्यांचें टिपण.

कथा १ ली तुफान अर्थात धि टेम्पेस्ट—श्रीमती सौ० माणिकबाई नानुजी कोठारे, मुंबई. यांस

कथा २ री, प्रेमाचा कळस अर्थात रोमियो आण ज्यूलियट—श्रीमती सौ० लक्ष्मीबाई चंदावरकर, मुंबई. यांस

कथा ३ री, व्हेनिस नगरचा व्यापारी.—श्रीमंत सौ० लक्ष्मीबाईसाहेब पंतसचीव सं. भोर पुणे. यांस

आणखी कित्येक नामांकित स्त्रियांनीं समर्पण स्वीकारण्याचें आश्वासन दिलें आहे.

अनुक्रमणिका.

प्रकाशकांची सूचना.

समर्पण

आतांपर्यंत कोणकोणास नाट्यमालेचे खंड

अर्पण करण्यांत आले त्यांचे टिपण.

प्रस्तावना

१३-४८

पहिले वर्गाचे वर्गणीदारांस प्राप्त होणारे श्रेय ... १३

मराठी भाषेच्या अभिवृद्धिचर्चा आमचा प्रयत्न ... १४

प्रस्तुत नाट्यमालेची लोकमान्यता... .. १५

मराठी भाषेच्या आस्थेवाद्दिक मंडळीचे यत्न ... १६

त्यांतील मोठे व्यंग—भाषेच्या अभ्यासाची

व व्यासंगाची हेळसांड १७

ह्या हेळसांडीचे परिणाम—भाषादूषण व

लेखकांचे हासे १८

कांहीं उदाहरणे—' मातृभाषा ' व ' मातृदेश ' ... १९

' घड्याळाचे हात ' २३

' सहानुभूति ' ' रुद्राक्ष ' २४

मी आणि आहोती २८

रसहीन व पाणचट ग्रंथ ३३

मराठीच्या आस्थेवाद्दिकांस प्रार्थना ३४

एका शोचनीय वधाविषयी दुःखप्रदर्शन... .. ३५

उपोद्धात ४१-८४

उपन्यास ४१

प्रस्तुत नाटक केव्हां रचिले... .. ४२

कोणकोणत्या कथानकांच्या आधाराने रचिले ... ४५

त्याची लोकप्रियता ५१

पर्यालोचन	५७
अंक १ ला	५७
अंक २ रा	६४
अंक ३ रा	६७
अंक ४ था	६८
अंक ५ वा	६९
प्रस्तुत नाटकाच्या उत्कृष्टत्वाचा विशेष गुण	७०
प्रस्तुत नाटकांतील उपेक्ष्यस्त तत्त्व	७७
मुख्य मुख्य पात्रांचे स्वभाववर्णन...
मृच्छकटिक नाटकाशी तुलना
उपसंहार
सांविधानिक	१-३२
सूळ-नाटक	१-३८८

चित्रांचे टिपण.

नेकनामदार सर जार्ज सिडनहॅम क्लार्क—अर्पणासमोर
अंटोनियो व त्याचे दोघे मित्र.

लान्सलाट याची बापापुढे वढाई.

शायलॉक याची कालिजाला हात घालण्याची तयारी;
व्यवहाराची चौकशी.

बेलमान्ट येथील उपवनाची शोभा.

जाहिरातींची सूची.

प्रस्तावना.

आ तांपर्यंत आर्ही शेक्स्पियर नाट्यमालेचा पहिला, दुसरा, तिसरा असे, ती खंड प्रगट करण्यास समर्थ झालो, सारे फळ आमच्या आश्रयदात्यांच्या ह्मणजे पहिले वर्गाच्या वर्गणीदारांच्या कृपेचें होय, हें प्रांजलपणें कबूल केण पाहिजे. पहिले वर्गाच्या वर्गणीसंबंधाने काय फेरफार केला आहे,

त्यांस आगाऊ विनंतिपत्रद्वारे प्रकाशक के० सी० कुळकर्णी यांनी जाहीर केलेंच आहे. त्यांच्या विनंतीस बहुतेकांनी मान दिला असून, आपला आश्रय कायम ठेवला, याबद्दल आर्ही त्यांचे फार फार आभार मानतो. हा आमचा उद्योग केवळ लोकाश्रयावरच अवलंबून आहे. विनंतिपत्रकांत ह्मटल्याप्रमाणें, हें मराठी भाषेच्या अभिमानास एक कृत्य असून, तें तडीस नेण्याबद्दल सर्व मराठी भाषा बोलणारांस अभिमान असला पाहिजे

शेकस्त्रिपयरकृत-नाट्यमाला.

भाषा ही आमची एकट्याची आहे, असें नाहीं; आपणां सर्वांचीच आहे व यासाठी या कार्मी सर्वांनीच त करणें अवश्य आहे. ही मदत मिळाली असल्यामुळें, हीं पुढील खंड लवलर लवकर काढण्यास समर्थ होऊं, ही आह्मांस मोठी उमेद आहे.

आपली जन्मभाषा जी मराठी तिची सेवा आपला हातून जी अशा बुद्धीनें, आर्ही हा उद्योग मुख्यत्वेकरून हातीं ला आहे. त्यायोगानें शेकस्त्रिपयर कवीसारख्या एका सर्वमान्य वीच्या सर्व ग्रंथांचा लाभ मराठी भाषेस होईल, व शेकस्त्रिपयर हें काय प्रकरण आहे, हें वाचकांस मराठीत कळविस मार्ग होईल, असें आह्मांस वाटतें. प्रस्तुतसारख्या पुस्तकांत भाषासरणी ही एक मुख्य गोष्ट आहे, तसेंच शेकस्त्रिपयरचीं नाटके वाचावेयाचीं तीं केवळ मनोरंजनाच्या हीनें वाचणें बरोबर नाहीं.—नाटकेच आहेत, त्यापक्षां मनोरंजन त्यांजपासून होईल हें खरें; तथापि त्याहून कांहीं अधिक लाभ व्हावा, अशी आपली अपेक्षा असावी हें योग्य आहे. आमच्या पुस्तकांत विशेषतः ह्या गोष्टीकडे लक्ष पुरविलें आहे, हें वाचकांस कळून आलेंच असेल. आमचीं ह्यासकट नि पुस्तके सध्यां वाचकांपुढें आहेत, तेव्हां हातच्या किणाला आरसा नलगे. ह्यांत भाषांतराची पद्धत कशी आहे, भाषासरणी कितपत सुबोध आहे, उपोद्घातांतील गदोषविवेचन कितपत हृदयंगम आहे, तसेंच अर्थसाध्यादि प्रकार कितपत बहुश्रुतपणाचा लाभ करून देणारे आहेत, इत्यादि गोष्टींचा प्रत्यय वाचकांस येण्यासारखा आहे. आणि कळविण्यास संतोष वाटतो, कीं हा आमचा न महाराष्ट्रांतील थोर थोर मंडळीस पसंत पडला आहे

याबद्दल अभिज्ञ गृहस्थांची अनुकूल मते पत्रद्वारे आसांग कडे आली आहेत. *डेक्कन व्हरनेक्युलर सोसायटी या नावाच्या मंडळींनी पहिला व दुसरा खंड पसंत केला असून, कर्त्यास बक्षीस दिले आहे, हीही संतोषाची गोष्ट येथे कळविण्यासारखी आहे.

ह्या तिसऱ्या खंडांत कोणती नवी तऱ्हा अमलांत आणली आहे, हे यांतील चित्रांकडे नजर गेली असतां वाचकांच्या सहज लक्षांत येईलच. आमची पुस्तके झोईल तोंवर माहितीने पूर्ण व दिसण्यांत सुबक करून, चिरकालिक उपयोगाची व संग्राह्य करण्याविषयी आमची किती उत्कंठा आहे, हे यावरून लक्षांत येईलच.

सांप्रत मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीकडे बरेच लोकांचे लक्ष लागले आहे; आणि आमचा उद्योगही मराठी भाषेच्या सेवेचाच आहे; तेव्हां ह्या संबधाने चार शब्द येथे लिहिले असतां ते अप्रासंगिक होतिले असे वाटत नाही. मराठी ही आपली जन्मभाषा आहे, आणि जन्मभाषेची सेवा करणे व तिच्या अभिवृद्धीविषयी झटणे हे आपले कर्तव्य आहे. कदाचित्, ह्याहून अधिक श्रेष्ठ व पवित्र कृत्य दुसरे कोणतेहि नसेल. जन्मभाषेला मातेची उपमा दिली आहे; व ती अगदी यथार्थ आहे. कारण, तशीच तिची योग्यता आहे. इंग्रजी भाषेच्या प्रचारामुळे मराठी भाषेविषयी ज्यांच्या मनांत अनास्था उत्पन्न झाली आहे, अशांस

*हीं सर्वमते सर्वांस कळण्यासाठीं आहीं प्रसंगानुरोधाने प्रसिद्ध करणार आहों. कै० शंकर मोरो रानडे यांचे मत, इंदुप्रकाश, काळ, नेटिव ओपीनियन वगैरे वर्तमानपत्रकर्त्यांचीं मते फारच उत्तम पडलीं आहेत, तीं यापूर्वीच प्रसिद्ध झालीं आहेत.—प्रथम खंड, तुफान प्रस्तावना पहा पृष्ठे ४४-४५.

शेक्सपियरकृत-नाट्यमाला

दशून एका आधुनिक कवीने जे उद्गार प्रगट केले आहेत, जसें समर्पक तसेंच अत्यंत हृदयंगम आहेत. त्यांचा वीर्णां अवश्य विचार करावा. तो म्हणतो:—

म्हणतात जे—‘ मराठी भाषा होणार ही असे नष्ट ।
मिळणार काय करुनी व्यर्थ हिला वांचवावया कष्ट ?—’ ॥

त्यांना हेच पुसा कीं ‘मरणोन्मुख होय भापुली माय ।
औषध म्हणुनि पुत्रीं कांहीं देऊं नये तिला काय ?’ ॥

माता तशी स्वभाषा सेवाया योग्य आपणा उचित ।
किंबहुना, मातेहुनि अधिक हिची योग्यता असें खचित ॥

मोगरे कवि.

स्वभाषेची ही योग्यता लक्षांत घेऊनच, मराठीच्या पुरस्कृत्यां पहस्थांनीं तिच्या अभिवृद्धीचा विचार चालविला आहे, ही आनंदाची गोष्ट आहे. आलीकडे कांहीं वर्षे मराठी भाषेच्या आस्थेवाईकांचें व ग्रंथकारांचें संमेलन भरूं लागलें आहे, हें सर्वास ठाऊकच आहे. आणि ह्या वर्षीं श्रीमंत सयाजी-राव गायकवाड यांनीं बरीच मोठी रक्कम देऊं केल्यामुळे, चालूं सालचें संमेलन, ‘ महाराष्ट्र साहित्य परिषद ’ हें प्रौढ नांव धारण करून नुकतेंच बडोदें येथे भरविण्याचा मोठा समारंभ झाला, हेंहि वर्तमानपत्रांवरून महशूर आहे. ह्या प्रसंगीं, मराठी भाषेची अभिवृद्धी कशी होईल ह्याविषयीं पुष्कळसा ऊहापोह झाला; वक्त्यांचीं भाषणें झालीं आणि पंडितांचें निबंध परिषदेपुढें आले. तथापि त्यांत एका महत्वाच्या गोष्टीकडे आस्थेवाईक मंडळींचें लक्ष गेलें आहेसें दिसत नाहीं. ती गोष्ट ही कीं, ग्रंथ लिहूं इच्छिणाऱ्यांनीं अगोदर मराठी भाषेचा अभ्यास केला पाहिजे, व तिचा व्यासंग ठेवला पाहिजे. मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीला ही

गोष्ट किती अगत्याची आहे हें कोणासही सांगणें नलगे. पण इकडे कोणाचें तरी लक्ष गेलें आहे काय ? खरोखर ही स्थिति पाहून फार वाईट वाटतें. सर्वांचा कटाक्ष पहावा तों मराठी भाषेंत पुष्कळसे ग्रंथ व्हावेत, व ते नानाप्रकारच्या विषयांवर व्हावेत एवढाच दिसतो. परंतु हे ग्रंथ शुद्ध सरळ भाषेंत लिहिलेले असावेत. तसेच ते सुबोध असावेत, क्षणजे सामान्य मराठी वाचकांसही समजेसे असावेत, ही गोष्ट अगत्याची नाही काय ? ग्रंथलेखनाचा उद्देश पाहिला तर ते लोकांच्या वाचण्यांत येऊन त्यांस ज्ञानलाभ व्हावा हा आहे. पण ग्रंथ दुर्बोध झाले असतां, ते वाचण्यांत यावे कसे ? हा विचार मराठींत ग्रंथ लिहिणारांच्या मनास सध्या शिवत असेलसें दिसत नाही. आम्हास तर असें वाटतें कीं जोंपर्यंत मराठी भाषेचा अभ्यास व तिचा व्यासंग करून शुद्ध सरळ मराठी भाषेंत ग्रंथ लिहिण्याकडे ते लिहिणारांची प्रवृत्ति झाली नाही, तोंपर्यंत तिची वाढ होण्याची आशा व्यर्थ आहे.

मराठी भाषेच्या अभ्यासाच्या अवश्यकतेविषयीं वर जें म्हटलें आहे, त्यांत मराठी भाषेच्या अभ्यासाची सध्यां हेळसांड होत आहे ही गोष्ट गृहित धरलेली आहे. खरें म्हटलें असतां ही गोष्ट एवढी उघड आहे कीं, तिच्या सत्यतेविषयीं विस्तारानें लिहिण्याची कांहीं जरूर नाही. मराठी भाषेंत सामान्यतः अलीकडे जे ग्रंथ होतात ते पाहिले असतां, ह्या गोष्टीचें प्रत्यंतर सहज मिळण्यासारखें आहे. मराठी भाषेच्या अभ्यासाची हेळसांड होत आहे, हा बोभाटा कांहीं नवीन नाही. हा सध्यांच्या शिक्षणक्रमांतलाच दोष आहे. सध्यांचा क्रम असा आहे कीं, कोणालाही तीन चार इयत्ते-

पर्यंत सरासरी मराठीचें जें काय शिक्षण मिळतें तें मिळतें. पुढें इंग्रजी भाषेचा अभ्यास होऊन इंग्रजी विद्यापीठाच्या तीन चार परिक्षा पास होईतोपर्यंत मजल येते; एवढ्या अवकाशांत प्रौढदशा प्राप्त होते; व बुद्धीलाही बराच संस्कार होतो. त्यामुळें स्वभाषेत कांहीं करावें अशी इच्छा होऊन लिहिण्याकडे प्रवृत्ती होते इतकेंच ! परंतु मराठी भाषेचा आस्थापूर्वक अभ्यास व्हावा, व तिचा व्यासंग व्हावा तो मात्र होत नाही. हें व्यंग लक्षांत आणून विद्यापीठाच्या शेवटच्या परिक्षेला मराठी भाषा हा एक विषय ठेवला आहे. व खालच्या कांहीं परिक्षांसही, तो ठेवावा म्हणून खटपट चालू आहे. बडोदें येथील संमेलनाचें वेळींही याच आशयाचा एक ठराव झाला आहे. हें सर्व ठीक आहे. परंतु याप्रमाणें तजवीज झाली असतांही वरील आमच्या लिहिण्याला कांहीं बाध येईल असें आह्मांस वाटत नाही. परिक्षांकरितां केलेला अभ्यास किती तुटपुंजीचा असतो हें कोणास सांगावयास पाहिजे असें नाही. आमचा लिहिण्याचा भावार्थ हा आहे, कीं ग्रंथकर्तृत्वाला कांहीं विशेष अभ्यास पाहिजे, ह्या मुद्यासंबंधानें कोणाचें वेगळें मत होईल असें वाटत नव्हें.

आतां मराठी भाषेच्या अभ्यासाची व तिच्या व्यासंगाची ही जी हेंळसांड होत आहे, तिचे परिणाम काय झाले आहेत व होत आहेत त्यांकडे अंमळ लक्ष देण्यासारखें आहे. एकंदरीनें पहातां, ते मराठी भाषेला अनर्थावह आणि तिच्या अभिवृद्धीला अपायकारक असेच आहेत, यांत संशय नाही. मराठी भाषेचा अभ्यास होत नसल्यामुळे, भाषेत अशुद्ध भाषापद्धत, शब्दांचे अपप्रयोग घोंटाळ्याची वाक्य-

योजना, इत्यादि भाषादूषणांची रेलचेल झाल्यामुळे ती विघ. झून जाऊन बुडण्याच्या पंथास लागल्याची शंका येऊ लागली आहे; हे एक भाषेच्या संबंधाने झाले. आतां अशा या ग्रंथाकडे पाहिले असतां वरील हेळसांडीचे प्रायश्चित्त त्याच्या कर्त्यांसही मिळाल्यावांचून रहात नाही. कारण, पहा कीं, ह्या भाषादूषणांच्या योगाने बहुधा ग्रंथाबरोबर त्यांच्या कर्त्यांचेही हांसें होण्यास कारण होतें. ह्या विषयासंबंधाने पुष्कळ लिहिण्यासारखें आहे; पण तसें करण्यास येथें सवड नाही. तथापि इंग्रजी भाषेच्या अनुकरणाने अशुद्ध शब्द व शब्दांचे अपप्रयोग यांचें सध्यां मराठी भाषेत कसें बंड माजलें आहे, हे दाखवावे असें मनांतून आहे. ह्यासाठीं कांहीं शब्द मात्र येथे देतो; व त्यांच्या योजनेमुळे अर्थ्याचा अनर्थ होऊन कशी मौज होते हे दाखवितो.

प्रथमारंभीं आह्मी 'मातृभाषा' हाच शब्द घेतो. अलीकडे कोणीही मराठीत लिहूं लागला ह्मणजे बहुदा प्रस्तावनेत स्वभाषेचा मोठा कळवळा दाखवून ह्मणतो कीं, 'मातृभाषे' ची सेवा करण्याची आमची इच्छा आहे. आणि हा मातृभाषा शब्दही जड, अवघडसा त्याच्या बुद्धीला वाटला व अगदीं साध्या व सोप्या भाषेनें बोलाले त्याच्या मनांतून आले तर त्या ऐवजीं 'मायभाषा' हा शब्द देखील योजण्यास तो चुकत नाही. आतां ह्या लिहिणाराच्या मनांत क्वचितच येत असेल कीं, आपल्या लिहिण्याचा विपरीत अर्थ होऊन, अनर्थास कारण होईल. पहा कीं, 'मातृभाषा' याचा अर्थ 'मातेची भाषा' असा होतो. हा अर्थ त्यास इष्ट आहे काय ? मातेची भाषा असें हाटलें असतां लिहिणाराची भाषा वेगळी व त्याच्या मातेची भाषा वेगळी

अशा दोन वेगवेगळ्या भाषा विवक्षित आहेत असें ध्वनित होते. पाश्चिमात्य देशांत आई इंग्रज तर तिचा पती फ्रेंचमन ही गोष्ट संभवनीय असल्यामुळे, आई, बाप, व लेकर यांच्या वेगवेगळ्या भाषा असणें संभवनीय आहे. व्हेनीस नगरचा व्यापारी ह्या नाटकांतच पाहिलें तरी पोर्शियेच्या स्वयंवराला वेगवेगळ्या देशचे राजपुत्र येतात; त्यांच्या भाषा पोर्शियेच्या भाषेहून वेगळ्या आहेत. असें आपण पहातो. इंग्रजी गृहस्थार्थी जेव्हां तिची गांठ पडते तेव्हां त्यास इ-टॅलियन भाषा व पोर्शियेस इंग्रजी येत नसल्यामुळे दोघां-वरही मूकस्तंभ होऊन राहण्याची पाळी आली तेणेंकरून कशी मौज उडाली ती कवीनें स्वतः पोर्शियेच्याच तोंडून बदाविली आहे.* स्वतःची भाषा एक व आईची किंवा बा-पाची भाषा वेगळी अशी तऱ्हा हिंदुस्थानांत तरी फारशी संभवनीय नाही. यास्तव मातृभाषा म्हणजे मातेची भाषा असा असंभाव्य शब्दप्रयोग करणें बरोबर नाही. संस्कृत अलंकार शास्त्रज्ञांनीं अशा प्रकारच्या शब्दयोजनेस दोषांत काढिले असून, 'विरुद्धार्थमतिकृतदोष' असें नांव त्यास दिलें आहे. †

* "व्हेनिस नगरचा व्यापारी" अंक १ प्रवेश २ पृष्ठ १९ पहा.

† प्रसिद्ध अलंकारशास्त्रज्ञ मम्मटभट्ट यानें 'भवानीपति' हा शब्दप्रयोग देखील सदोष असल्यावरून त्याज्य लेखिला आहे भव ह्मणजे शंकर, त्याची स्त्री ती भवानी, तिचा पति तो भवानीपति हा शब्दप्रयोग भवभूतिकृतमहावीरचरितांतील पुढील श्लोकांत आला आहे.

न व्रस्तं यदिनामभूतकरुणासंतानशांतात्मनः

तेनव्यारुजता-धनुर्भगवतो देवाद्भवानीपतेः।

हा श्लोक उतरून येऊन तो ह्मणतो—'इत्यत्रभवान्याः पत्यंतरं-सूचीतम्'

याचें नेहमीचें उदाहरण म्हणजे 'अंबापति' (आईचा नवरा) हें होय. याच दोषांस 'मातृभाषा' हा शब्दप्रयोग पात्र झाला आहे हें कोणाचेही सहज लक्षांत येईल. भाषेस मातेसमान लेखणें ही कल्पना अगदी योग्य आहे. वर रा० मोगरे यांच्या कवितेंत हीच कल्पना आणली आहे. आणि तेथे ती किती शोभते हें कोणासही सहज कळण्यासारखें आहे. परंतु भाषा ही मातेसमान आहे असा अर्थ दाखविण्याकरितां 'भाषामाता' असा शब्दप्रयोग करावयास पाहिजे होता. तो तसा न केल्यामुळे वर दर्शविल्याप्रमाणें वोंटाळा झाला आहे. मग 'मातृभाषा' हा अशुद्ध व असंभाव्य अपप्रयोग आला कोठून ? हें जर पाहिलें तर 'मदर टंग' (Mother tongue) याचें शब्दास शब्द ठेऊन देऊन केलेलें हें निवळ भाषांतर होय. हें दोन्ही भाषांतील पदांकडे पाहिलें असतां सहज कळण्यासारख आहे. यावर आमचें असें म्हणणें आहे कीं हें भाषांतर मराठी भाषेच्या शब्दप्रयोगास विलकूल धरून नाहीं. इंग्रजी मध्ये 'लेडीमॅकबेथ' (Lady Macbeth) 'फादर लारेन्स' (Father Lawrence) 'मदर शिजेल (Mother Schegal) असें म्हणण्याचा प्रघात आहे. परंतु मराठीतला प्रचार याच्या उलट आहे. आपली रीत म्हटली म्हणजे 'कालीमाता' 'मरी आई' 'मॅकबेथ व्हाई' 'लारेन्स बाबा' असें, म्हणण्याची आहे. या रितीस अनुसरून म्हटलें म्हणजे 'मदर टंग' (Mother tongue) याचें भाषांतर 'भाषामाता' असेंच झालें पाहिजे हें उघड आहे, 'मातृभाषा' याचा अर्थ 'मातृरूपभाषा' असा करतां येणार नाहीं. कारण हा कर्मधारय समास होय. कर्मधारय

समासांत उत्तर पद प्रधान असतें; व माता हें प्रधान पद आहे. व तेंच येथें इष्ट आहे. कारण भाषेला मातेची उपमा देण्यांत मातेविषयी आपले मनांत जें प्रेम व जो बहुमान वसत असतो तोच भाषेविषयी दर्शवावा असा आपला हेतु असतो. तो अन्यरीतीनें समास करून सिद्धीस जावातसा जाण्यासारखा नाहीं. सारांश 'मातृभाषा' हा शब्द-प्रयोग कोणत्याही दृष्टीनें पाहिला तरी अशुद्ध असून अप्रयोजक होय, असें आम्हांस वाटतें, खरें म्हटलें तर 'मदरटंग' (Mother tongue) याचे ऐवजी 'स्वभाषा' 'जन्म भाषा' हे उत्कृष्ट शब्द रूढ आहेत, आणि मातृविषयक प्रेमच व्यक्त करावयाचें असलें तर 'भाषामाता' 'भाषा-जननी' हे शुद्ध शब्दही योजण्यास नड नाहीं. पण मराठी भाषेचा व्यासंग नसल्यामुळें या योग्य शब्दाची आठवणही कोणास होत नाहीं, व अनुकरणेच्छेनें त्यांचें मन अपप्रयोगाकडे धावतें ही केवढ्या खेदाची गोष्ट आहे !

मातृभाषा 'मायभाषा' याच शब्दाच्या नमुन्यावर 'मातृदेश' व 'मायदेश' हे शब्दही अलीकडे चांगल्या चांगल्या लेखांतून घुसूं लागले आहेत; तेव्हां त्यांचाही उल्लेख येथें करणें जरूर आहे. हे शब्द 'मदरकन्ट्री' (Mother country) यांचे पर्याय होत हें सांगणें नलगे. वरील शब्दांचें ठिकाणीं जे दोष आहेत ते तर ह्यांत आहेतच ! पण आणखी या शब्दांत माधुर्यही नाहीं, ही गोष्ट विशेष आहे. एके दृष्टीनें पाहिलें तर 'मातृभाषा' ह्यांतील दोन्ही पदें स्त्रीवाचक असल्यामुळें हा शब्दप्रयोग येवढा कानाला वाईट लागत नाहीं. पण 'मातृदेश' 'माय देश' ह्यांतलें एक पद स्त्रीवाचक व दुसरें पुरुषवाचक असल्यामुळें

हे शब्दप्रयोग कानाला गोड लागत नाहीत. इतकेंच केवळ नाही तर त्यांत अरसिकपणाचीही झाक दिसून येते असे म्हणावयास चिंता नाही. अशा अँगळ शब्द प्रयोगाच्या ऐवजी 'स्वदेश' 'जन्मभूमि' हे शब्द उत्कृष्ट असून चांगले शुद्ध आहेत. आणि मातृविषयक प्रेमाचा पान्हाच फोडावयाचा असेल तर 'भूमाता' व काचित् 'देशजननी' हे शब्दही प्रशस्त आहेत. ते योजण्यांत येतील तर किती बरे होईल.

परंतु मराठी भाषेकडे पूर्ण दुर्लक्ष असल्यामुळे आणि इंग्रजी भाषेच्या अत्यंत परिचयामुळे, केव्हां केव्हां तर मराठीत योग्य शब्द न सुचतां त्या अर्थाच्या इंग्रजी शब्दांचें निव्वळ भाषांतर होऊन बोलण्यांत व लिहिण्यांत येते तेव्हां जी मजा उडते ती कांहीं पुसूं नये. असें एक उदाहरण नुकतेंच आम्हास एकावयास मिळालें तें येथें सांगण्यासारखें आहे. कोणी गृहस्थ म्हणाले—अहो, तेवढे ते 'घड्याळाचे' हात सारून घड्याळ लावाल काय?" यावर दुसरे गृहस्थानें उत्तर केलें "घड्याळ लावनें, पण तुमच्या घड्याळाला हात कधी फुटले?" हें शब्द ऐकतांच पहिले गृहस्थ एकदम शुद्धीवर आले व त्यांस आपली चूक तत्काळ कळून आली; तशीच ती आमच्या वाचकांस कळून आल्यावांचून रहाणार नाही. इंग्रजांत (The hands of a clock) असें ह्मणतात. पण मराठीत घड्याळाचे हात असें न ह्मणतां कांटे ह्मणण्याची वहिवाट आहे, हें कोणांसही सांगावयास पाहिजे असें नाही. अशाच प्रकारची मौज मराठीत प्रसिद्ध झालेल्या कित्येक ग्रंथांतून व मासिक पुस्तकांतील लेखांतून आढळून येऊं लागली आहे. तेव्हां मराठी भाषेच्या आस्थेवाइकांचें लक्ष तिकडे जाणे जरूर आहे.

आतां दुसरा एकं शब्द सांगतों. तो सिद्ध करतांना शब्दाचे भाग पाडण्याची रीत अंगीकारण्यांत आली आहे ती कशी चमत्कारिक आहे हें पहाण्यासारखें आहे. 'सिम्पथी' (Sympathy) हा इंग्रजी शब्द आहे. ह्याला प्रतिशब्द म्हणून सहानुभूति हा मराठीत बोलण्यांत व लिहिण्यांत येऊं लागला आहे. पण सिम्पथी (Sympathy) याच्या अर्थाचा यथार्थ बोध 'सहानुभूति' या शब्दावरून होतो काय ? असें आम्ही विचारतों. आमच्या मतानें तर विलकूल होत नाहीं. मग हा सहानुभूति शब्द आला कोठून ? व सिद्ध झाला कसा हें जर पाहिलें तर मोठा चमत्कर वाटतो. खरोखर ज्याच्या डोक्यातून प्रथम हा शब्द निघाला असेल, त्याचें तें डोकें मोठें विलक्षण झटलें पाहिजे. सहानुभूति ह्याची उपपत्ती पहावयाची असली तर 'सिम्पथी' (Sympthty) शब्दाच्या उपपत्तीपर्यंत मजल मारली पाहिजे. 'सिम्पथी' (Sympathy) शब्दाची उपपत्ति अशी आहे. Syn together अथवा with ह्मणजे सह, सहित आणि Pathos feeling ह्मणजे अनुभव, आणि अनुभव ह्मणजे अनुभूति; अशा परंपरेनें 'सिम्पथी' (Sympathy) ह्मणजे सहानुभूती' असा शब्द सिद्ध झाला. कोण हा द्राविडी प्राणायाम! आणि येवढा हा द्राविडी प्राणायाम करूनही, ह्या शब्दाचे ठिकाणी शब्दसौष्टव नाहीं तें नाहींच! व त्यापासून इष्टार्थाचा व्हावा तसा बोधही होत नाहीं तो नाहीं. सिम्पथी ह्या शब्दाच्या अर्थाचा बोध 'समदुःख सुखत्व' ह्या शब्दानें कांहीं होतो, पण हाही शब्दसमुच्चय तोकडाच पडतो यांत शंका नाहीं. सिम्पथी शब्दांत, एकास दुःख तर दुसन्यास दुःख,

एकास सुख तर दुसऱ्यास सुख असे अर्थ असूनही आणखी दुसऱ्याविषयी अनुकूलता, कळकळ, दयाबुद्धि, ममत्व, ममता वाटणे वगैरे अनेक अर्थ ग्रथित आहेत. तेव्हां, एवढ्या सर्व अर्थांचा मराठीतील एकाच शब्दाने बोध करितां येणे कठीणच. यासाठी प्रसंगानुरोधाने वेगवेगळे मराठी शब्द योजणे हेच प्रशस्त आहे असे आमचे मत झाले आहे. 'सिम्पथी' (Sympathy) शब्दाला मराठीत चांगलासा शब्द नाही. ही गोष्ट खरी आहे. तसाच तो असावा हेहि इष्ट आहे. तथापि ह्यासाठी हे रांगडे शब्द उपयोगांत आणणे कितपत योग्य आहे, याचा विचार मराठी भाषेच्या आस्थेवाइकांनी करावा, ह्या हून आमच्याने येथे अधिक काहीच हणवत नाही.

मराठीत इंग्रजीवरून शब्द आणतांना शब्दास शब्द ठेवून देऊन कधी चालणार नाही, हे जसे खरे आहे तसेच शब्दाचे भाग पाडून भाषांतर करण्याची रीतही अप्रयोजक आहे, हेहि लक्षांत ठेवण्यासारखे आहे. तसे केले असतां विलक्षण प्रकार कसा होतो, ह्याचे एक मौजेचे उदाहरण आमच्या पाहण्यांत आले आहे ते येथे लिहिण्यासारखे आहे. कोणा एका परीक्षा पास झालेल्या गृहस्थाची व एका गांवगुंडाची एकदां गांठ पडली. तेव्हां गांवगुंडाने त्यास फजीत करण्याच्या बुद्धीने हटले 'कायहो ! तुह्यांस इंग्रजी चांगले येते तर आम्हास 'रुद्राक्ष' याला इंग्रजी शब्द काय हे सांगाल काय ?' सदर गृहस्थाने तत्काळ आपले अज्ञान कबूल केले. तेव्हां गांवगुंड हणाला 'बस ! तुह्याला नाही येत तर मी सांगतो. अहो रु हणजे 'काटन' (Cotton) आणि द्राक्ष हणजे 'ग्रेप' (Grape

अर्थात्, रुद्राक्ष हणजे कॉटनग्रेप (Cotton grape) अशा शब्द सिद्ध झाला ! एका भाषेतील शब्द दुसऱ्या भाषेत नेण्याची ही खाशी युक्ति ! ' खरोखर, नवीन नवीन शब्द मराठीत सिद्ध करण्याची ही युक्ति जशी मासलेवाईक आहे, तशीच ती अगदी अपूर्व आहे ! अशा रीतीने शब्दांचे व वाक्यांचे भाग पाडून भाषांतर होऊं लागलीं हणजे मराठी भाषेत भराभर भाषांतरें करितां येऊं लागतील ! व मराठीत वाटेल त्या विषयावर ग्रंथ बनवितां येऊं लागतील ! केवढा या युक्तीचा प्रभाव ! जे कोणी मनःपूर्वक ह्या युक्तीचा आदर करतील त्यांच्या हातून मराठी भाषेचें एक मोठेंच कार्य झालें असें होईल व त्याबद्दल मराठी भाषा बोलणारे सर्व लोक त्यांचे फार फार आभार मानतील यांत शंका नाही. परंतु शब्द बनविण्याची ही युक्ति कोणी विचान्यानें मराठीत चालविल तर चालवो ! परंतु हीच युक्ति मराठी शब्दांचें भाषांतर इंग्रजीत करताना कोणी चालवील तर ती इंग्रजी ग्रंथकारास कितपत पसंत होईल याची बरीक शंका आहे. बहुधा ती त्यास विलकूल पसंत पडणार नाही, इतकेंच नव्हे तर अशा युक्तिबाजास ते मूर्खांतच काढतील, हें आम्ही खात्रीनें सांगतो. तथापि इंग्रजी शब्दांना मराठीत वाटतील तसे शब्द ठोकून देण्याचा क्रम ज्यांनीं धरिला आहे, अशा मराठीची सेवा करावयास निघालेल्या आस्थे-वाईक मंडळींनीं मात्र ह्या युक्तीचा अवश्य आदर करण्यासारखा आहे, असें आमचें मत आहे.

आतां मराठी भाषेच्या सध्याच्या स्थितीकडे पाहिलें असतां इंग्रजी शब्दांचें व वाक्यांचें भाषांतर करण्याची तर पाळी हरहमेश येते, आणि नवे नवे शब्द योजावे लागतात.

तेव्हां हें भाषांतर कसे करावें, नवे नवे शब्द कसे निर्माण करावे हे प्रश्न उत्पन्न होतात. वस्तुतः हे प्रश्न जसे अत्यंत महत्वाचे आहेत तसेच ते फार विचाराचे आहेत असे आम्हांस वाटते. एका भाषेतील शब्द दुसऱ्या भाषेतील शब्दांशीं अर्थाने तंतोतंत नेहमीं जुळतीलच असे बहुधा होणे कठीण! तशांत इंग्रजी भाषा चांगली परिपक्व दशेस येऊन पोहचली असून तिच्यांत असे कित्येक शब्द आहेत कीं, त्यांस मराठीत शब्दच नाहीत. तेव्हां त्यांचें भाषांतर करण्यास फार जड जातें. व त्यांच्या ठिकाणीं नवे नवे शब्द योजणे भाग पडतें. पण असे नवे नवे शब्द आणावे कोठून ? ही नेहमीं अडचण पडत असल्याकारणानें शब्दास शब्द ठेऊन देऊन भाषांतरें दडपून देण्याची कित्येकांची वहिवाट आहे. त्यांचें म्हणणें असें पडतें कीं, इंग्रजीतून मराठीत भाषांतर करताना शब्दाच्या ठाकठेकीकडे किंबहुना शुद्धतेकडे देखील एवढें लक्ष देण्याची काहीं गरज नाही. पावलो पावली शब्दांची निवड करूं म्हटलें तर कसे चालेल ? आपला अभिप्रेत अर्थ कसा तरी व्यक्त करतां आला म्हणजे पुरे. “ अर्थरितात्पर्ये, न तु शब्दरि” हे प्राचीन सुभाषित प्रसिद्धच आहे. त्यावर नजर देऊन ते आपला कार्यभाग उरकून घेतात. पण हा दडपशाहीचा मार्ग कोणाला पसंत असेल तो असो. आम्हास तर तो अगदीं अयोग्य वाटतो. राज्यकारणी प्रकरणांत दडपशाहीचें तत्व अंगिकारल्या वांचून चालत नसेल हें खरें; पण सरस्वतीच्या राज्यांत तरी या तत्वाचें अवलंबन करण्याचें काहींच प्रयोजन नाही, अशी आमची समजूत आहे. कारण इंग्रजी शब्दांचें भाषांतर करतांना ही जी मोठी अडचण येऊन पडते तीतून

मुक्त होण्याला एक चांगला उपाय आहे, आणि त्या उपायाने दडपशाहीच्या तत्वाचे प्रयोजनच मुळी पडणार नाही. हा उपाय म्हटला म्हणजे स्वभाषेचा अभ्यास हा होय. पण सध्यां स्वभाषेचा अभ्यास होत आहे कोठे? तो व्हावा तसा होत नाही व इंग्रजीसारखी परिपक्व भाषा-जिचा चांगला अभ्यास होत आहे—ती जवळ उभी आहे. अशा वेळी शब्द अडला म्हणजे इंग्रजीभाषेकडे लिहिणारांची दृष्टि वळावी हे स्वाभाविक आहे व त्यांनी इंग्रजीतील शब्दांचे अनुकरण करावे हे योग्य आहे. परंतु तसे करतांना त्यांनी आपली बुद्धि खर्चून तारतम्य ठेविले पाहिजे, व शब्दांच्या योग्यायोग्यत्वाचा विचार केला पाहिजे. तसा विचार सध्यां होत नाही एवढेच आमचे म्हणणे आहे. आणि जर विचार होत नाही तर तो अविचारच म्हटला पाहिजे हे उघड आहे. त्याचेंच भाषादूषण हे फळ होय. डोक्याला शीण न देतां शब्दास शब्द ठेऊन देऊन इंग्रजी शब्दांचे व वाक्यांचे भाषांतर करण्याची रीत अत्यंत अप्रयोजक आहे, असें येथे शेवटी म्हटल्यावांचून आमच्याने राहवत नाही.

आतां 'मी' आणि 'आम्ही' या शब्दांचा उपयोग मराठीत कसा होतो हे आपण पाहू. 'मी' हे एकवचन व 'आम्ही' हे त्याचे अनेकवचन होय. अर्थात स्वतःविषयी व्यक्तिविषयक कांहीं बोलणे किंवा लिहिणे झाल्यास 'मी' असा एकेरी प्रयोग करणे प्रशस्त आहे, तसेच पुष्कळ व्यक्तींविषयी लिहिणे झाल्यास 'आम्ही' असा बहुवचनी प्रयोग केला पाहिजे, हे हीसर्व संमत आहे. परंतु 'मी' असा एकेरी प्रयोग करणे प्रशस्त असतांही त्याच्या ठिकाणी 'आम्ही' असा प्रयोग करण्याची मराठी भाषेची

जी रुढी आहे, ती लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे. पण कित्येक लेखकांचे अनेक प्रसंगी ह्या रुढीकडे दुर्लक्ष होतें, असें दिसून येतें. उदाहरणार्थ, 'नाना आणि महादजी' ह्या लहानशा पुस्तकाचीच प्रस्तावना पहा. हें पुस्तक मराठीतील प्रसिद्ध विद्वान् लेखक प्रो. चिंतामण गंगाधर भानू यांनी लिहिलें आहे. सदर पुस्तकाच्या पांच सहा ओळींच्याच प्रस्तावनेचा आशय हा आहे कीं, 'नाना आणि महादजी' ह्या मुत्सद्यांच्या संबंधानें जे कित्येक निबंध त्यांनी लिहून केसरी पत्रांत प्रसिद्ध केले होते तेच त्यांनी स्वतंत्र पुस्तकरूपानें वेगळे छापून काढले. केसरीतील लेख संपादकाच्या नात्यानें लिहिले असल्यामुळे त्यांत ठिकठिकाणी स्वमत दर्शवितांना स्वतःविषयी 'आम्ही' असा प्रयोग त्यांनी केला होता. त्याच्या ऐवजी ह्या स्वतंत्र पुस्तकांत 'मी' असा एकेरी प्रयोग योजिला आहे. एवढाच काय तो फरक केला आहे. याशिवाय दुसरा कोणताही फेरफार केलेला नाही. आणि हा फेरफार करण्याचें कारण ते असें दर्शवितात, कीं ह्यांत दर्शविलेले विचार आपले एकत्र्याचे असल्यामुळे 'मी' असा एकेरी प्रयोग करणेंच योग्य आहे. ह्याप्रमाणें प्रोफेसर साहेबांनीं येथें आपली लीनता दाखविण्याचा जो मोठा आवघातला आहे तो केवळ अस्थानीं होय असें आम्ही नम्रपणें म्हणतां. मराठी भाषेंत 'मी' ह्या शब्दांत कोणता अर्थ दाखविण्याचें सामर्थ्य आहे आणि 'आम्ही' ह्या शब्दांत किती अर्थ संकेतित केलेला आहे ह्याविषयी प्रोफेसर साहेबांनीं विचार केला आहे काय ? केला आहे असें दिसत नाही. ते केवळ इंग्रजी भाषेंतील रुढीकडे पाहून घसरले आहेत असें म्हणणें प्राप्त आहे. इंग्रजी भाषेच्या व्याकरणाचें

कोणतेंही पुस्तक घेतलें तरी त्यांत असा नियम दिलेला आढळतो कीं, स्वतःसंबंधानें व्यक्तिविषयक बोलणें झालें तर नेहमीं 'मी' (I) हा शब्द योजित जावा. राजे, पत्रकर्ते, अध्यक्ष इत्यादिकांनीं मात्र 'आम्ही' ह्या शब्दाचा उपयोग करावा. हाच शाळेंत पाठ केलेला नियम लक्षांत घेऊन प्रोफेसर साहेबांस वरील फेरफार करण्याची बुद्धि झाली, हें उघड आहे. पण मराठी भाषेंतील रुढि ह्या नियमाच्या उलट आहे. ही गोष्ट त्यांच्या लक्षांत आली नाहीं. कारण मराठीचा अभ्यास व व्यासंग कोठें आहे ? तो जर असता तर त्यांच्या तत्काल लक्षांत आलें असतें कीं, मराठी भाषेंत स्वमत सांगतांना जर 'मी' असा प्रयोग केला, तर त्यांत अहंपणाचा अर्थ सूचित होऊन, बोलणाराचे पदरीं अविनयाचा दोष येतो, इतकेंच केवळ नाहीं तर उलटपक्षीं अशा ठिकाणीं 'आम्ही' असा प्रयोग केला असतां समुच्चयाचा बोध न होतां विनयाचा मात्र बोध होतो. हें मराठी भाषेचें सूक्ष्म निरीक्षण केलें असतां कोणासही कळून येईल, असें आम्हास वाटतें. यासाठीं आपल्यामध्ये कसें बोलण्याचा प्रघात आहे एवढेंच वाचकांनीं पहावें, असें आमचें त्यांस सांगणें आहे. 'हें घर कोणाचें' म्हणून जर आपणांस कोणी विचारलें तर 'हें घर आमचें आहे' असें आपण चटकर उत्तर देऊं. तेंच 'हें घर माझें आहे' असें उत्तर दिलें तर तें उद्धटपणाचें होत नाहीं काय ? अशी उदाहरणे बोलण्यांत नेहमीं येतात. त्यांकडे विचारपूर्वक लक्ष देण्याचीच काय ती जरूर आहे, तें दिलें असतां वरील आमच्या म्हणण्याचा प्रत्यय येईल. 'मी, मी' व 'माझें व माझें' असा स्वतःविषयीं एकेरी

प्रयोग केल्याने अहंपणाचा बोध येतो. अशी आपली समजूत आहे, आणि अशी आपली समजूत जोंपर्यंत आपणांत आहे तोंपर्यंत तिच्याकडे दुर्लक्ष करून उपयोगही नाही. 'मी' व 'माझे' ह्या शब्दांच्या प्रयोगांत जो अहंपणाचा व उद्धटपणाचा अर्थ आहे, त्यावर कटाक्ष ठेवून, प्रसिद्ध महाराष्ट्र कवि विठोबा अण्णा यांनी एक मजेदार आर्या संस्कृतांत रचलेली प्रसिद्ध आहे, ती हीः—

सदनं मे, वसनं मे, जाया मे, मित्रबंधुवर्गो मे ।

इति मे मे कुरवाणं कालवृको हरति नरमेषम् ॥

सुश्लोकलाघव.

ह्याचा भावार्थ हा कीं—'मे' ह्रणज माझे अर्थात 'हैं घर माझे, हैं वस्त्र माझे, ही भार्या माझी आणि हा मित्रवर्ग व बंधुवर्ग माझा. याप्रमाणें 'मी, मी' करणाऱ्या अशा नररूप मेषाला (मेंढ्याला) काळरूपी लांडगा तत्काळ गट्ट करून टाकतो. यास्तव आमचें असें सांगणें आहे कीं, मराठीत लिहिणारांनीं 'पोरकटपणानें 'मी, मी' ह्रणून मेषपात्र न बनतां 'आह्मी' व 'आमचे' अशा प्रौढ शब्दांचा उपयोग करावा; हेंच त्यांस योग्य आहे. 'मी' च्या ठिकाणीं 'आह्मी' म्हटल्यानें व्यक्ति समुच्चयाचा मुळीच बोध होत नाही. हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. एकवचनीं शब्दांच्या ऐवजीं अनेकवचनीं शब्दांचा उपयोग करून, विनय अथवा आदरबुद्धि दर्शविण्याची रीत सार्वत्रिक आहे. आदरार्थी बहुवचनीं प्रयोग केला ह्रणून बाहुल्याचा बोध होतोच असें नाही. पहा कीं, 'बाबा आले?' असें मुलानें म्हणतांच त्याला 'अरे मुला, तुला किती बाबा आहेत' असा प्रश्न कोणी करतो काय? सारांश,

बहुवचनी प्रयोग केला असतां तो अशा ठिकाणी आदरार्थीच समजतात व तेणेंकरून एकवचनाचाच बोध होतो असें मानतात. मग स्वतःसंबंधानें व्यक्तिवाचक बोलावयाचें झालें असतां एक वचनाच्या ऐवजी बहुवचनी प्रयोग करण्यास तरी काय हरकत आहे? व तेणेंकरून एकत्वाचाच बोध होतो असें मानावयास तरी काय हरकत आहे? इंग्रजी भाषेंत एकाच व्यक्तीविषयीबोलणें झालें तर (ती व्यक्ति किती सन्माननीय असो) तिजविषयी नेहमीं एकवचनीच प्रयोग करण्याची वहिवाट आहे. उदाहरणार्थः—Lord Morley, says तसेंच Sir George Clerk declares, Justice Sir, Narayanrao Chandevarkar concludes इत्यादि. याचेंच भाषांतर करणें झालें तर मोर्ले म्हणतो, सर जार्ज क्लार्क जाहीर करतो. न्यायमूर्ति सर नारायणराव चंदावरकर निर्णय सांगतो वगैरे अशा एकेरी शब्दांचा प्रयोग करणें योग्य नाही, हें कोणीही सांगेल. आणि जर कोणी करतील तर त्यांनीं जाणून बुजून सदर थोर राजमान्य व्यक्तींचा अपमान किंबहुना तिरस्कारही केल्याबद्दल नवीन कायद्याप्रमाणें राजद्रोहाचा आरोप त्यांजवर आणल्यास कांहीं चूक होईल काय? आणि एथवरही जरी कोणी मजल न आणली तरी आमच्या सरस्वतीच्या राज्यांत तरी त्याच्या पदरीं अविनयाचा व पोरकटपणाचा दोष बांधण्यास आही चुकणार नाही. एकत्वाचा अर्थ दाखवावयाचा असतांही आदरार्थी बहुवचनी प्रयोग करण्याची चाल आमच्या मराठी भाषेंतच आहे असें नाही, तर ज्या इंग्रजी भाषेचें आमची मंडळी एवढें अनुकरण रू इच्छितात, त्या इंग्रजी भाषेंतही अशी तऱ्हा नाही असें

नाहीं. उदाहरणार्थ—तू म्हणजे Thou ह्या एकेरी अर्थाच्या शब्दाच्या ऐवजीं you म्हणजे तुम्ही हा अनेकवचनी शब्द सामान्यकरून नेहमीं योजितात, हें सर्वास ठाऊकच आहे. आणि ह्याचें कारणही हें उघडच आहे कीं, दुसऱ्याशीं बोलतांना 'तूं, तूं' 'तुझे, तुझे' असें एकेरी बोलणें उद्धटपणाचें वाटतें. ह्याप्रमाणें एकवचनाच्या ठिकाणीं अनेकवचनीच प्रयोग करण्याची वहिवाट एवढी सार्वत्रिक असतांही, प्रोफेसर भानू यांचें तिकडे लक्ष गेलें नाहीं ही मोठी आश्चर्याची गोष्ट नव्हे काय ? मराठीत नावाजलेल्या लेखकांची जर ही दशा तर तेथें सामान्य जनांची कथा काय ? यास्तव एकवचनाची व अनेकवचनाची ही कथा आम्ही मुद्दाम वाचकांपुढें गाडली आहे. तरी तिचा ते योग्य विचार करतील असा आम्हांस भरंवसा आहे.

एथवर इंग्रजी भाषापद्धतीच्या अनुरोधानें मराठी भाषेंत शब्दाचें जे अपप्रयोग होऊं लागले आहेत, त्याविषयीं लिहिले. ह्या अपप्रयोगांच्या सुळसुळाटामुळें भाषेची कशी हानी होत आहे, व तिच्या अभिवृद्धीला कसा अडथळा येत आहे त्याचा विचार करणें अत्यंत महत्वाचें काम आहे. त्याचप्रमाणें मराठी भाषेंत असे कित्येक ग्रंथ व लेख पाहण्यांत येतात कीं, त्यांचाही विस्तारानें वेगळा विचार करण्याची फार आवश्यकता आहे. ह्या ग्रंथांत व ह्या लेखांत बहुधा अर्थाची उणीव, मुद्देसूद विचारांची उणीव, व सामान्यतः रसिकत्वाची उणीव, अशी सर्वच प्रकारें उणीव असते. त्यांचें थोडक्यांत वर्णन करूं म्हटलें तर असे ग्रंथ व लेख 'अरसिकचे दर्शक होत' एवढें सांगितलें म्हणजे पुरे. हे ग्रंथ व लेख एकंदरीनें पाहतां मराठी

भाषेच्या अभिवृद्धीला अत्यंत अपायकारक होत असे आमचे म्हणणे आहे. कारण, मजकुराचा पुळपुळीतपणा, व पोरकटपणा पाहून वाचणारांस त्यांचा केवळ कंटाळा येऊनच राहात नाही, तर त्यामुळे एकंदरीने स्वभाषेविषयी तिटकारा येण्यास देखील कारण होतें. अशा ग्रंथासंबंधाने व लेखासंबंधाने आमच्याकडे आमच्या एका विद्वान मित्राचे एक लांबचलांब पत्र आले आहे. त्यातून येथे लागू पडण्यासारखा कांहीं भाग आम्ही उतरून घेतों. हे मित्र लिहितात:-

“ मराठीत अलीकडे जे रसहीन ग्रंथ व लेख येऊं लागले आहेत त्यांसंबंधाने मी आपल्याजवळ पुष्कळ वेळां बोललों आहे. मला वाटत होतें कीं, ह्यासंबंधाने कोठे तरी कोणी कांहीं लिहिल, पण कांहीं नाही ! जिकडे तिकडे गपचीप ! नुकतीच माझ्या हातीं ‘रंजित रंजक नाटकांची कांहीं पुस्तके आलीं. मला नाटके वाचण्याचा नाद आहे. हें आपणांस माहितच आहे. म्हणून, तीं घेऊन वाचूं लागलों, तों वर म्हटलेल्या रसहीन पुस्तकांचाच नमुना पहावयास मिळाला. सकृद्दर्शनी ह्या नाटकमालेच्या नांवाचा अर्थ तरी काय ? हाच प्रश्न माझ्या पुढें उभा राहिला. आणि मीही आपणास हाच प्रश्न करितों कीं, ‘रंजित रंजक’ तें काय हो ? कृपा करून याचा अर्थ तुम्हीं सांगाल काय ? ह्याचा अर्थ बसविण्याची मी तर आमच्या मित्रमंडळीशीं पुष्कळ खटपट केली. पण नीटसा अर्थ बसेना. शेवटीं, म्हातान्या मनुष्याच्या तोंडावर पडलेल्या सुरकत्यांतून जसा एखादा श्लोक कोणी बसवतात, अथवा शेतांत उन्हांने जमिनीला पडलेल्या भेगांतून जशा अक्षरांच्या ओळी

उत्पन्न करण्याचा यत्न कोणी उद्योगी मनुष्य करितात, तसाच यत्न केल्यावर 'रंजित' रंजकाचाही कांहीं अर्थ बसला. तथापि तो कितपत खरा आहे हे एक परमेश्वरास तरी विचारलें पाहिजे किंवा प्रत्यक्ष या मालेच्या निर्माण कर्त्यानेच या गोष्टीचा उलगडा केला तर न कळे! पुस्तकाला समर्पक नांव देणें, ही खरोखर मोठी महत्त्वाची गोष्ट आहे, तशीच मोठ्या विचाराचीही आहे. केवळ ग्रंथाच्या व लेखाच्या नांवावरूनच लेखकाच्या चातुर्याची कल्पना होते व आंतील मजकुराची किंमत होते. पण 'रंजित रंजक' नाटकापैकी कांहीं अशी आहेत की, त्यावरून पुस्तकाला वाटलें तें नांव दिलें तरी चालतें. अशीच तें लिहिणाराची सरासरी समजूत आहे असें म्हणावें लागतें. हीं नाटके लिहिणाराला विषयाची निवड म्हणून कांहीं आहे, या गोष्टीचा गंधही नाही. चालू प्रचलित विषयांवर नवीं कोरीं करकरीत नाटके लिहून वाचकांस अर्पण करण्याचा त्याचा बाणा आहे. ह्याबद्दल तो स्वतःच आपल्या प्रसिद्धिपत्रकांत आश्वासन देत आहे. अमूक गोष्ट म्हणजे नाटकाचा विषय होण्याला अपात्र आहे किंवा हातीं धरण्याला अग्राह्य आहे असें त्याला वाटत असल्याचें बिलकूल दिसत नाही. बंगाल्यांत बंगभंगाची हुलड उठली कीं पुरे, यांना नाटके लिहिण्याला प्रचलित विषय मिळालेच. 'बंगभंग नाटक' 'टिळकेकेस नाटक' 'वारिसाल धामधूम नाटक' 'स्वदेशी आणि बहिष्कार नाटक.' ह्या नाटकेच नाटके! उद्यां मुंबईसारख्या गडबडीच्या शहरांत खटारा गाडी रस्त्यावर मोडली व शेंकडों लोक सभोंवतीं जमा झालेले ह्यांनीं पाहिले कीं, ह्यांना नाटकाला प्रचलित विषय मिळालाच, आणि यांचें 'खटारागाडी नाटक'

तयार झालेंच ! नाट्यकलेविषयी कोण ही विचित्र कल्पना! सरासरी संवाद रूपांन मजकूर लिहिला व त्यांत प्रवेश अंक असे भाग पाडले, कीं झालें नाटक तयार, अशीच या 'रंजितरंजक नाटकां'च्या निर्माणकर्त्यांची समजूत आहे कीं काय कोण जाणें ! आतां या कर्त्यांन " रंजित व रंजक" शब्द कोठून आणले. हें पाहूं ? वस्तुतः हे शब्द कधीं कोणाच्या बोलण्यांत व लिहिण्यांत येत असतील किंवा कोठें आले असतील असें वाटत नाही. मग असे अप्रसिद्ध व संदिग्ध अर्थचे शब्द पुस्तकाच्या नांवातच गोंवून देण्यांत काय मतलब असेल तो असो. कदाचित, हें नांव वाचून याचा अर्थ तरी काय याचाच विचार वाचकांनी करित रहावें असा तर हेतु यांत नसेल ? कारण, प्रत्यक्ष आंतला मजकूर वाचून तर वाचकांचें जें मनोरंजन होणार, तें पुढें होईल. पण प्रथमारंभीं नुसतें नांव वाचूनच मंडळींनीं खूप व्हावें, अशी ही युक्ति दिसते. असें असेल तर मोहक नांवावर आपलीं औषधें खपवूं पाहणाऱ्या कित्येक वैद्यांच्या युक्तीप्रमाणेंच हीही अजब म्हटली पाहिजे. अर्थात् त्यांचाच किता वरील युक्ति योजणाऱांनीं उचलला हें उघड आहे. बरें, अशा ह्या अमोल पुस्तकांना किंमत ठेविली असून त्यावर तीं घेणारास एक हजार पानांचें " पाश्चात्य देशच्या नामांकित नाटककारांच्या भाषांतराचें एकेक भलें लहू पुस्तक बक्षिस देऊं केलें आहे तें वेगळेंच. अर्थात् ' रंजित रंजक ' पुस्तकें किंमतवान् होत, आणि पाश्चात्य देशच्या नामांकित नाटककारांचीं नाटकें फुकट विन किमतीचीं, त्यांना किंमत नाही ! अशीच ही तऱ्हा झाली ह्मणावयाची, नव्हे काय ? आतां बोला !

यांत रसिकत्वाला कांहीं सीमा राहिली ? बरे, अशी ही ताच्या प्रचलित विषयावर रचलेली कोरी करकरीत पुस्तके दर वर्षास सहा सहा वाचकांच्या हाती देण्याचा ' रंजित रंजक ' नाटकांच्या कर्त्याचा संकेत आहे, धन्य आहे ! विचारा शेक्सपिअर !—त्याची बुद्धिमत्ता येवढी लोकोत्तर खरी पण त्याच्याने देखील वर्षाकाठी एखाद-दुसरे नाटक रचण्यापलीकडे कांहीं झाले नाही. एकूण ह्या नाटकमालेच्या निर्माणकर्त्याने शेक्सपिअर कवीवरही ताण केली ! खरोखर, ज्या वटोदर नगरांत (बडोदेशहरांत) अशी अजब नाटके निर्माण झाली त्या नगराला व गुणज्ञतेने ज्याने आश्रय देऊन तिचे कर्त्याला रसिकतेने प्रोत्साहन दिले त्या वटोदर नगराच्या अधिपतीलाही हे मोठे भूषण होय, अधिक काय म्हणावे ? इ. इ." एवढे पुरे. अशा या रसहिन लेखांविषयी व ग्रंथाविषयी जितके लिहावे तितके हवेच आहे. तथापि सध्याच आम्ही तसे करू इच्छित नाही. केवळ वरील पत्रद्वारा याचे आम्ही दिग्दर्शन करून वाचकांचे लक्ष तिकडे वेधेल एवढेच येथे केले आहे, तरी मराठी भाषेच्या आस्थेवाईकांनी त्याचा अवश्य विचार करावा असे आम्ही इच्छितो.

मराठी भाषेची अभिवृद्धि व्हावी, व आपल्या हातून तिची सेवा व्हावी, अशी पुष्कळांची इच्छा अंशतः दिसून येते, तरीच ती आमचीही आहे. यास्तव मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीला अपायकारक म्हणून ज्या गोष्टी असतील त्या सर्वांच्या नजरेस आणणे, व त्यांचा स्पष्टपणे निषेध करणे

हैं आमचें कर्तव्य आम्ही समजतों व याच बुद्धीनें आम्ही वरील लेख लिहिण्यास प्रवृत्त झालों, तरी वर सांगितलेल्या अपायकारक गोष्टींचा मराठी भाषेच्या आस्थेवाइकांनीं व तिची सेवा करूं इच्छिणारांनीं योग्य विचार करून त्या टाळण्याचा यत्न करावा, अशी त्यांस आमची मनःपूर्वक विनंती आहे. मराठी भाषेची सेवा करितों म्हणून म्हणावयाचें, आणि तिला अपायकारक अशा गोष्टींचा अंगीकार करून तिचे लचके तोडायचे ! ही काय सेवेचीरीत ! व हा काय आस्थेचा प्रकार ! ही मराठी भाषेच्या आस्थेवाइकांची तन्हा पाहून आम्हास तर 'गोसावी आणि त्याचें माकड' ह्या गाष्टीचीच आठवण होते. ही गोष्ट थोडक्यांत अशी आहे कीं, एका गोसाव्यानें एक माकड पाळलें होतें. तें मोठें झालें, तेव्हां मला कांहीं सेवा सांगा म्हणून धन्याला म्हणूं लागलें. नको नको म्हणत असतांही, माकड ह्मणालें—“स्वामी, तुम्ही समाधी लावून बसलां म्हणजे, कोणापासून पीडा होऊं नये म्हणून मी तुमचे जवळ पहारा करीत बसतो.” फारच आग्रह पाहून, गोसावी म्हणाला—‘बरें, तसें कर.’ मग गोसावी समाधी लावून बसला असतां व जवळ माकड त्याजकडे डोळे लावून पहारा करीत असतां, एक माशी गोसावाच्या गालावर येऊन बसली. माकडानें दोन चार वेळां तिला हाकलली, तरी ती पुन्हां पुन्हां येऊन बसे. तेव्हां माकडास मोठा त्वेष येऊन माशीस पकडण्याच्या बुद्धीनें त्यानें गोसाव्याच्या गालावर कडाडकन पंजा मारला व गालाचें रक्त काढलें ! मराठी भाषेचा योग्य अभ्यास न करितां व तिचा व्यासंग न ठेवतां

जे कोणी तिची सेवा करण्यास प्रवृत्त होतात, त्यांची ही करणी आमच्या दृष्टीने वरील माकडाच्या कृतीसारखीच होय. आणि खरोखर, मराठीचा अभ्यास न करतां व व्यासंग न ठेवतां आम्ही तिची सेवा करितों व तिची आस्था बाळगतां, असें ह्यणणें म्हणजे केवळ माकडचेष्टाच नव्हत काय? ह्यासाठीं, ज्यांच्या हृदयांत खरी आस्था व सेवा करण्याची बुद्धि वागत असेल त्यांस नम्रपणें एवढेंच आमचें सांगणें आहे कीं,—बाबांनीं अगोदर मराठी भाषेचा अभ्यास करा व तिचा व्यासंग ठेवा. याखेरीज तिच्या अभ्युदयाचें सर्व यत्न लंगडे होत. केवळ इंग्रजी थाटाचीं संमेलनें भरविल्यानें, व कोणा राजानें पुष्कळसे पैसे दिलें, कीं अशा संमेलनास येऊन कोरडी वटवट केल्यानें, कांहीं कार्यभाग होईल असें नाही. मराठी भाषेचा अभ्यास व व्यासंग ठेवणें हाच तिच्या अभिवृद्धीचा उत्तम उपाय आहे. आणि तो सर्वांच्या हातचा आहे. तो अमलांत आणण्यासाठीं दुसऱ्यावर अवलंबून राहण्याची कांहीं गरज नाही. यासाठीं त्याचाच अंगीकार करून तिच्या सेवेची खटपट करावी; हें मराठी भाषेच्या आस्थेवाईकांस स्मरतेशेवटीं सुचवून हा लेख पुरा करितों.

आतां आमच्या एका मित्राचे आभार मानण्याचें मात्र उरलें आहे. हे मित्र ह्यणजे रा० रा० दाजीसाहेब ऊर्फ चासुदेव नारायण वैद्य. हे होत. पुणें शहरांत ज्या ज्या गृहस्थांशीं नाट्यमालेच्या कामीं आमचा संबंध आला, त्या सर्वांत वरील गृहस्थांहतकी मदत आम्हास कोणाची झाली

नाहीं. यास्तव त्यांचे येथे प्रसिद्धपणें आभार मानून प्रथम-
पासून त्यांचा जो आधार आम्हास मिळाला तो शेवटपर्यंत
मिळत राहो एवढेंच आम्ही इच्छितों.

शेवटीं, एका अत्यंत उद्वेगजनक गोष्टीचा येथे उल्लेख
केल्यावांचून व त्याबद्दल मनापासून आपली दिलगिरी
प्रसिद्ध केल्यावांचून आमच्यानें राहवत नाहीं. ती गोष्ट
क्षणजे स्वर्गवासी ए. एम. टी. ज्याक्सन यांचा
नासिक येथे झालेला खून. हे गृहस्थ मोठे विद्वान् होते
व अत्यंत विद्याभिलाषी होते, यांस संस्कृतांत सोन्याचें
पदक बक्षिस मिळालें होतें व त्यांस संस्कृत भाषेची व
मराठी भाषेचीही फार आवड असे. शेक्सपियरकृत
नाट्यमालेला प्रथमपासूनच ह्यांचा आश्रय मिळाला होता.
अर्थ सादर्यादि स्थळें, जीं आम्हीं आमच्या भाषांतरांत
दर्शविलीं आहेत, तीं त्यांना फार आवडलीं होती, व
पत्रद्वारे त्यांनीं वारंवार आम्हांस प्रोत्साहन दिलें होतें.
अशा समर्थ विद्वानाचा आमच्या नाट्यमालेला वियोग
झाला ही तिची मोठी हानि झाली ती भरून येणें कठीण
आहे. याबद्दल फिरून दुःख प्रदर्शित करून पुरें करितों.

उपोद्धात.

स्तुत खंडांत ' व्हेनीस नगरचा व्यापारी ' हें नाटक दिलें आहे. हें शेक्सपिअर कवीच्या ' मर्चंट आफ व्हेनीस ' चें भाषांतर होय. हें नाटक सुखपर्यवसायी आहे. या कवीनें जितकीं म्हणून सुखपर्यवसायी नाटके लिहीलीं आहेत, त्या सर्वांमध्ये याची गणना प्रमुखत्वानें केली आहे. यांत वेगवेगळ्या प्रकारचीं तीन चार वेगवेगळीं कथानके घेऊन तीं कवीनें अशा कुशलतेनें एकत्र गुंफलीं आहेत कीं, त्या सर्वांची मिळून एकच सुरस गोष्ट झाली आहे. कवीचें हें कौशल्य केवळ अप्रतिम आहे. ते सामान्य वाचकांच्या किंवा टीकाकारांच्याहि एकाएकीं लक्षांत येत नसल्यामुळें, या संबंधानें पुढें प्रसंगानुरोधानें लिहिण्यांत येणारच आहे. तेव्हां असें हें सर्वोत्कृष्ट नाटक सध्यां वाचकांपुढें येत आहे; त्याचा ते उत्सुकतेनें आदर करतील अशी आशा आहे.

प्रथमतः ह्या नाटकासंबंधानें जी अवांतर माहिती सांगण्यासारखी आहे ती सांगतो. ह्या माहितीचा क्रम म्हटला म्हणजे नेहमीं प्रमाणें असा आहे:—(१) हें नाटक कवीनें केव्हां रचलें; (२) कोणत्या कथानकाच्या पायावर व कोणत्या आधारांनें रचलें; व (३) या नाटकाची लोकप्रियता कशी काय आहे वगैरे. तर ही माहिती त्याच क्रमानें सादर करतो.

कोणत्याहि ग्रंथाच्या रचनेचा काळ मुक्रर करावयाचा म्हणजे तो तीन प्रमाणांनी बहुधा मुक्रर करतेत. हीं तीन प्रमाणे म्हणजे (१) प्रत्यक्ष प्रमाण; (२) बाह्य प्रमाण; व (३) अंतःप्रमाण; तर ह्या तीन प्रकारचीं प्रमाणे या नाटकासंबंधाने कसकशी उपलब्ध आहेत, हे पाहूं. प्रत्यक्ष प्रमाण सांपडते तें हे कीं, या नाटकाची नोंद स्टेशनर्स रेजिस्टर (Stationer's Registor) येथे सन १५९८ त केलेली आहे. यावरून हे सन १५९८ सालाचे सुमारास कवीने रचलें असे स्थूल मानाने ठरते. प्रत्यक्ष प्रमाणावरून जें कळते तें इतकेंच. आतां बाह्य प्रमाणे कोणती आहेत, हे पाहिलें तर ती या नाटकाचा उल्लेख इतर कांहीं ग्रंथांत केलेला आढळतो त्यावरून मिळतात. त्यांत फ्रान्सीस मियर्स (Francis Meres) यानें केलेला पॅलॅडिस स्टॅमिना (*Palldis Stemina*) हा ग्रंथ विशेष महत्वाचा आहे. हा ग्रंथ त्याने सन १५९८ त रचलेला असून त्यांत त्याने सर फिलीप सिडने, मार्लो व स्पेन्सर यांच्या नांवावर रच शेक्सपियरच्या नांवाचाहि पांच सहा स्थळी उल्लेख केला आहे इतकेंच केवळ नाही. पण आनंद र्यप्रसायी नाटकाविषयी बोलत असतांना, शेक्सपियरकृत “व्हेनीस नगरचा व्यापारी ” या नाटकाचा देखील उल्लेख स्पष्टपणे केलेला आहे. अर्थात् सन १५९८ पूर्वी शेक्सपियर कवीने हे नाटक रचलें असे जें वर म्हटलें आहे, त्याला ह्याने बळकटी येते. तथापि १५९८ सालापूर्वी कोणत्या साली हे निश्चित होत नाही तें नाहींच. तें निश्चित करावयाचें तें इतर पुराव्यावरूनच केलें पाहिजे. हा पुरावा मि. मॅलोन या नावाच्या शेक्सपियर कवीच्या एका प्रसिद्ध भक्तानें पुढें आणला आहे. मि. मॅलोन यानें या संबन्धाचा शोध चालविला असता हेन्सलो (Henslow) नांवाच्या गृहस्थाचें कांहीं कागदपत्र व रोजनिशा त्याच्या हातीं आल्या, त्यांत ‘ व्हेनिशियन कॉमेडी या नाटकाचा उल्लेख आहे. हा हेन्सलो १५९२ चे सुमारास एका नाटकमंडळीचा व्यवस्थापक होता. त्याने आपली

व शेक्सपियरची नाटकमंडळी एकत्र केली. अशीएकवटलेली मंडळी ज्या नाटकाचे प्रयोग करीत असत त्यांत ' व्हेनिशियन कॉमेडी ' (*Venitian Comedy*) या नांवांचे एक नाटक होते. ही व्यवस्था १५९४ पासून १५९६ पर्यंत चालू होती. वर सांगितलेली 'व्हेनिशियन कॉमेडी' हेच शेक्सपियरचे प्रस्तुत नाटक असावे असे पुष्कळांचे ह्मणण आहे. यावरून हे नाटक १५९४ त कवीने लिहिले असावे असे मानितां येईल. मॅलोनच्या या मताला बऱ्याच टीकाकारांचीहि संमति आहे. तथापि कित्येक जण हा काल आणखीहि मागे नेतात, व याचे कारण येवढेच कीं मारलो याच्या 'ज्यू आफ माल्टा' (*Jew of Malta*) या नाटकाशी शेक्सपियरच्या प्रस्तुत नाटकाचे फार साम्य आहे; किंबहुना तें नाटक रंगभूमीवर आलेले पाहूनच त्यासारखेच प्रस्तुतचे नाटक लिहिण्याची शेक्सपियरला स्फूर्ती झाली असे त्यांचे म्हणणे आहे. पण हे मत खरे दिसत नाही. कारण शेक्सपियर कवीने त्या वेळी स्वतंत्र रीतीने नाटके लिहिण्याला सुरुवातहि केली नव्हती, मग हे नाटक त्याने त्यावेळी लिहिले असे म्हणण्यांत काय अर्थ आहे? सारांश, १५९४ हेच साल सर्वानुमते जें ठरले आहे तेंच बरोबर आहे. आतां अंतःप्रमणावरून काय ठरते हे जर पाहिले तर तें बरील अनुमानाशी प्रतिकूल नाही. अंतःप्रमाणांत मुख्यत्वे ज्या गोष्टींचा अंतर्भाव होतो त्या गोष्टी ह्याटल्या ह्मणजे कवीची विचारपद्धती, त्याची भाषासरणी, कवितेची तऱ्हा वगैरे होत. ह्या संबधाने प्रस्तुत नाटक व " दू जन्टलमेन आफ व्हेरोना " हे नाटक, या दोहोंत बरेच साम्य आढळून येते. सदर नाटक त्याने प्रथम सन १५९१ त लिहिले असून पुढे सन १५९४--९५ या सुमारास सुधारून व वाढवून शेवटचे प्रगट केले. आतां या नाटकाच्या व प्रस्तुत नाटकाच्या विचारपद्धतीत, संविधानकाच्या कांहीं प्रसंगांत व भाषासरणीतहि बरेच साम्य दिसून येते. तें असे कीं, नायिका व तिची दासी या दोघांचे, नायिकेच्या पाणिग्रहणानिमित्त आलेल्या मंडळीसंबंधाने टीकात्मक संभाषण, अंगठीची गोष्ट,

स्त्रीने पुरुष वेश घेणे, दोघां खुषमस्कऱ्याचें साम्य, आणि मैतीचें उज्वलतत्व वगैरे. यावरून असे सिद्ध होते कीं 'टू जन्टलमन ऑफ व्हेरोना' हें नाटक जर कवीनें सन १५२४ त लिहिलें हें खरें आहे तर त्याच सुमारास प्रस्तुत नाटकही लिहिलें असलें पाहिजे. एथवर अंतःप्रमाणासंबंधानें झालें.

आतां प्रस्तुत नाटकांत एक दोन प्रसिद्ध ऐतिहासिक गोष्टींचा कवीनें उल्लेख केला आहे, त्याविषयीं लिहितो. असो उल्लेख करण्याची बहुतेक कवींची चाल आहे. तिचाच अंगीकार शेक्सपियर कवीनेंही आपल्या नाटकांतून केला आहे. अंक तीन, प्रवेश दोन, यांत नूतन राजाच्या राज्यारोहणसमारंभाचा जो उल्लेख केला आहे तो बहुधा फ्रान्सचा राजा चौथा हेनरी याच्या राज्यारोहणसमारंभास अनुलक्षून केला आहे असें मॅलोननामें टीकाकाराचें मत आहे. हा समारंभ मौढ्या कडाक्यानें साजरा करण्यांत आला होता, व त्या संबधानें इंग्लंड देशांत पराकाष्ठेची नांवाजणूक चालली होती. ही एक गोष्ट. दुसरी गोष्ट म्हटली म्हणजे लोपेझ या नांवाच्या स्पॅनीश यहुदी डाक्टराची होय. या डाक्टरांनें डॉन अँटोनियो नांवाच्या ख्रिस्ती मनुष्याला व इलिझाबेथ राणीला विष-प्रयोग करण्याची मसलत केल्याबद्दल जिकडे तिकडे गवगवा झाला होता. या गोष्टींत कितपत तथ्य असेल तें असो; तरी त्या वेळीं लोकांचीं मनें अतिशय खवळून गेलीं होती. तीं इतकीं कीं, हे यहुदी फार नीच होत, त्यांस एकदम फाशीं दिलें पाहिजे असे लोक धडधडीत म्हणूं लागले. त्याप्रमाणें पुढें लवकरच त्या यहुदी डाक्टराला फाशी देण्यांत आलें. तेव्हां या गोष्टीला लक्षून शेक्सपियर कवीनें या नाटकांत शायलोक हें पात्र आणून लोकांस खुष करण्याचा यत्न केला असावा असें दिसतें. हें खरें मानण्याला असें कारण आहे कीं डॉ. लोपेझ या यहुद्यानें ज्याला विष घातलें म्हणून बाहेर आलें होतें त्याचें नांव अँटोनियो असें होतें व त्याच नांवाचें पात्र शेक्सपियर कवीनें

आपल्या नाटकांत आणले आहे. व त्याचा शायलोक या यहुद्या-कडूनच जीव घेण्याचा यत्न करविला आहे. सारांश वर दिलेली विषप्रयोगाची हकीकत लोकांच्या मनांत ताजी असतांनाच शेक्सपियर कवीने हें नाटक लिहिलें असावें असें मानावयास जागा आहे. या दोन्ही गोष्टी सन १५९४. त किंवा त्या सुमारास घडल्याचें प्रसिद्ध आहे. यांत जर कांहीं तथ्यांश असेल तर प्रस्तुत नाटक सन १५९४ त कवीने लिहिलें असें दर्शविणारी जीं वर कित्येक प्रमाणें सांगितलीं त्यांतच यांचाहि समावेश करणें अवश्य आहे. याप्रमाणें प्रस्तुत नाटक कवीने सन १५९४ त लिहिलें यांत कांहीं संशय नाही. तथापि तें त्याच सालीं छापून प्रसिद्ध झालेलें मात्र दिसत नाही. वस्तुतः त्यांतले पाहिले चार प्रवेश बदलून कवीने नवीन रचलेले दिसतात. असें सुधारून तयार केलेलें हें नाटक सन १६०० शांत कवीच्या संमतीनें अखेर छापून प्रगट झालें.

एथवर प्रस्तुत नाटकाच्या रचनाकालाचा निर्णय झाला. आतां ह्या नाटकाचें संविधानक कवीनें कोणत्या गोष्टींच्या आधारेनें तयार केले हें पहावयाचें. प्रस्तुत उपोद्घाताच्या आरंभीं आह्मीं सांगितलेच आहे कीं ह्या नाटकांत कवीनें तीन चार वेगवेगळीं कथानकें एकत्र करून एक नवीनच संविधानक निर्माण केले आहे. तीं कथानकें हींः—(१) कर्जाकरितां मांस कापून घेण्याची गोष्ट; (२) लग्नाकरितां करंडकाची निवड करण्याचा पण; (३) बापाच्या घरून मुलीस पळवून नेल्याची गोष्ट; (४) आंगठ्यांची गोष्ट. वगैरे. तेव्हां हीं कथानकें त्याला कोठें आढळली हें पाहिलें पाहिजे. वस्तुतः हीं त्यास एक दोन ग्रंथांतच एके ठिकाणीं ग्रथीत केलेली मिळालीं. अर्थात हीं त्यानें निरनिराळ्या पुस्तकांतून मिळविलीं असें मानावयास कांहीं आधार नाही. तथापि हें ध्यानांत ठेविलें पाहिजे कीं, बहुधा अशी कथानकें दंतकथांच्यारूपानें देशोदेशच्या लोकांत प्रचलित असतात; आणि यांचा शोध शेक्सपियर कवीच्या टीकाकारांनीं मोठ्या

शोधकबुद्धीने लाविलाही आहे, तथापि त्या गोष्टींवरून कवीला आपले नाटक रचण्यांत कांहीं स्फूर्ति मिळाली असें मात्र म्हणता येणार नाही. किंवाहुना सदरहु गोष्टीशीं कवीचा अर्थाअर्था कांहीं एक संबंध नाही. हें जरी खरें आहे. तरी ज्या गोष्टी. देशोदेशच्या लोकांस एवढ्या प्रिय वाटल्या त्यांचीच निवड शेकृस्पियर कवीने कशी केली, हें पाहण्यासारखें आहे. खरोखर लोकांची आवड व कवीची निवड यांचा अशा रितीनें येथें मिलाफ झालेला पाहून कवीच्या चातुर्याचें कोणालाहि क्षणभर कौतुकच वाटेल.

पहिल्याने आपण कर्जाकरितां मांस कापून घेण्याची गोष्ट घेऊं. अशा आशयाची जी एक गोष्ट महाभारतांत आहे, ती कित्येक पाश्चिमात्य लेखकांनीं हुडकून काढिली आहे. ही गोष्ट म्हणजे महाभारताच्या वनपर्वतील उशिनारा राजाची कथा होय. या कथेंत असें सांगितलें आहे कीं एके काळीं इंद्र व अग्नि या देवांनीं त्या राजाचें सत्व पहाण्याचा वेत करून, कपोत आणि खगांतक यांचीं रूपें घेतलीं. मग गरूड कपोताच्या मार्गे लागला असतां, कपोत स्वसंरक्षणार्थ राजाकडे आला. राजानें त्याला अभय दिलें. लगेच गरूडही मागोमाग तेथें येऊं व पोहोचला; व माझे भक्ष्य मला दे म्हणून कपोतास राजापाशी मागू लागला. राजा देईना. तेव्हां राजाचा व गरूडाचा जो सवाद झाला, त्यांत शेवटीं असें ठरलें कीं कपोताच्या भारंभार राजानें आपलें मांस गरूडाला भक्षणार्थ द्यावें. मग गरूडानें तराजू आणून, एका पारज्यांत कपोताला घातलें व दुसऱ्यांत राजाच्या आंगाचें मांस काढून घेऊन तें घातलें. परंतु कपोताचें पारडें खालीं बसूं लागलें. ह्याप्रमाणें जास्त जास्त मांस काढून घातलें तरी देखील कपोताचें पारडें नमतेंच दिसूं लागलें. शेवटीं स्वतः राजा पारज्यांत जाऊन बसला तेव्हां मात्र दोन्ही पारडीं समान झालीं. असें पाहून, वरें आहे ' मला खा, पण कपोताला नखही लावूं नको ' असें राजा गरूडाला म्हणाला. मग राजा सत्वास ढळत नाही असें पाहून देव प्रसन्न झाले व त्यांनीं राजाला मोक्ष-

पदाप्रत नेलें. आतां यांत कर्ज घेतल्याचा उल्लेख प्रत्यक्ष नाहीं हें खरें, तथापि शरणागताचें रक्षण करणें हा राजाचा धर्मच आहे, व एकदां अभय दिल्यावर आपलें वचन पाळणें हेंहि नीतिदृष्ट्या त्याचें कर्तव्यच आहे, हें लक्षांत आणलें असतां, राजानें कपोताच्या मोवदला म्हणून भारंभार माझे मांस मीं देतो असें झटल्यावर, कजाऊ पैसा परत देण्या इतकाच जबाबदारीचा बोजा त्याच्या शिरावर आला असें होतें हें उघड आहे. ह्या दृष्टीनें पाहिलें असतां, कर्जाकरितां मांस देण्याच्या गोष्टीचें मुलभूत तत्व, अगदीं साध्या स्वरूपानें, महाभारतांतल्या ह्या गोष्टींत दृष्टीस पडतें, यांत शंका नाहीं. याचप्रमाणें किंबहुना याहिपेक्षां विशेष निकट संबंध दाखविणारी अशी एक गोष्ट फारशी भाषेत प्रसिद्ध आहे. तींत एका मुसलमानानें आपल्या शेजाऱ्यापासून आच्छेर मांस कापून देण्याच्या शर्तीवर कर्जाऊ पैसे काढल्याची हकीगत आहे; इतकेंच केवळ नाहीं तर हा शेजारीहि श्रीमंत यहूदीच होता असेंही सांगितलें आहे. ही हकीगत म्यालोन नामें एका शेकस्पियर कवीच्या शोधक भक्तानें वाहेर आणिली आहे. ह्या गोष्टी कशाही मनेवेधक असल्या, व इतर देशांत कितीही लोकप्रिय झालेल्या असल्या, तरी त्या शेकस्पियरच्या कानापर्यंत पोहोचल्या असतील असें मानावयास कांहीं जागा नाहीं. वस्तुतः आपलें संविधानक तयार करण्यांत शेकस्पियर कवीचा सगळा आधार 'धी ज्यू' (*The Jew*) आणि 'गियानेटो' याची अचाट कृत्ये अथवा पराक्रम' (*The Adventures of Gaoneis*) या दोन पुस्तकांवरच मुख्यत्वे करून आहे. 'धी ज्यू' हें एक नाटक असून तें शेकस्पियरचें 'मर्चंट ऑफ व्हेनीस' हें नाटक सन १५९८ यांत प्रसिद्धिस येण्याच्या पूर्वी सुमारे एकोणीस वर्षांवर रंगभूमीवर आलेलें होतें. ह्याविषयीं स्टीफन गॉसन (*Stephon Gosson*) नामें पुस्तककर्त्यानें आपल्या 'धी स्कूल ऑफ एब्यूज' (*The School of Abuse*) या पुस्तकांत उल्लेख केला आहे. 'धी ज्यू', या

नाटकांत ऐहिक विषयांची अधाशीपणाने इच्छा धरणाऱांचीं काय दशा होते व व्याजबट्टा करणाऱ्या नीच सावकारांची दुष्ट कृत्ये किती भयंकर असतात, हे मुख्यत्वे करून दाखविले असल्यामुळे, शेक्सपियर कवीने ह्याच हकीगतीवरून आपली करंडकाच्या निवडणुकीची हकीकत व शायलॉक यहुद्याच्या अटीच्या कर्जरोख्याची हकीकत घेतली असावी असे दिसते; निदान शेक्सपियरला ह्या नाटकाचा बराच उपयोग झाला असे मानावयास चिंता नाही. * सांप्रत 'धी ज्यू' हे नाटक उपलब्ध नाही. बहुधा ते सामान्य प्रतीचेच असल्यामुळे लौकरच मार्गे पडले असावे, आणि शेक्सपियर कवीचे 'मर्चेट ऑफ व्हेनीस', हे उत्कृष्ट नाटक प्रगट झाल्यावर तर त्याचा अगदीच लोप झाला यांत कांहीं नवल नाही. त्याची एखादी प्रत आपल्या हाती आली असती तर शेक्सपियर कवीने त्याचा कितपत उपयोग केला, कोणते पात्र कशा तऱ्हेने सुधारून आपल्या नाटकांत घेतले, हे आपणांस पहातां आले असते, तसे करण्यांस सध्यां जरी कांहीं मार्ग नाही. तरी 'धी ज्यू' हे नाटक रचले गेले त्याच सुमारास 'गियानेटो चाची अचाट कृत्ये', ही कादंबरी नुकतीच प्रसिद्ध झाली होती. वस्तुतः ती जरी १३७८ रांत मूळ इटाली भाषेत रचली गेली होती, तरी विशेष प्रसिद्धीस आलेली नव्हती; ती पुढे दोनशें वर्षांनी म्हणजे १५७८ रांत प्रथम छापून निघाली अर्थात ती सहजच शेक्सपियर कवीच्या वाचण्यांत आली व त्याने तिचा उपयोग करून घेतला. शेक्सपियरच्या नाटकाचा आधार मुख्यत्वे याच गोष्टीवर आहे, असे सदर गोष्टीतील मजकुरावरून उघड उघड दिसून येते. फार कशाला 'धी ज्यू' हे नाटक देखील या इटाली भाषेतील गोष्टीच्या आ-

* स्टीफन गॉसन याने 'धी ज्यू' या नाटकाचे वर्णन देताना जे शब्द योजले आहेत ते फार जोरदार असून बव्हार्थसूचक आहेत ते हे:-

The play represents the greediness of wordly choosers and bloody minds of usurers.

धाराने रचले असले पाहिजे असे मानावयास बळकट आधार आहे. शेक्सपियरकवीने तर आपल्या नाटकांतील बहुतेक हकीगत 'गियानेटो' या गोष्टीतूनच घेतली आहे हे वर सांगितलेच आहे.

आता दुसरे कथानक 'करंडकांची निवड' हे होय. बहुधा हे कथानक शेक्सपियरकवीने 'गेस्टा रोमॅनोरम' (*Gesta Romanorum*) या ग्रंथांतून घेतले आहे. हा ग्रंथ मूळ इटाली भाषेत असून त्यांत अनेक चमत्कारिक गोष्टींचा संग्रह आहे. त्याचे भाषांतर शेक्सपियरकवीच्या पूर्वी इंग्लंडांत झाले होते. अर्थात ते त्याच्या पहाण्यांत आले यांत शंका नाही. यांत 'गियानेटो' या गोष्टीचाच बहुतेक अनुवाद केला असून, करंडकाच्या निवडीचे प्रकरण मात्र काही पालटून घातलेले आहे. व आपल्या कवीनेही याचेच अनुसरण आपल्या नाटकांत केलेले आहे असे तुलनेवरून दिसून येते. करंडकाच्या निवडणुकींत जे तत्व ग्रथित केले आहे ते हे की, जगांत गाजरपारखी लोक फार, ते वस्तूच्या वाहेरच्या आविर्भावाला मात्र भूलतात. हे चांगले नाही. अनेक वेळां बाहेरून ओंगळ दिसणाऱ्या वस्तूतही स्पृहणीय असा गूढ अर्थ साठविलेला असतो. यास्तव जे सुज्ञ आहेत ते वास्तविक गोष्टीचीच निवड करितात, हे तत्व सामान्ये करून अनेक पुरातन काळच्या दंतकथांतहि प्रदर्शित केलेले दिसून येते. कोणा राजाने फाटकी वस्त्रे अंगावर असलेल्या व ओंगळ दिसणाऱ्या भिकाऱ्यास जवळ बोलावून त्याचा आदरसत्कार केला; आणि हे कृत्य पाहून दरबारची सरदार मंडळी आचंब्यांत पडली असता त्यांचा भ्रम घालविण्यासाठी म्हणून, त्यांजपुढे सोन्याचे व लोखंडाचे असे कित्येक करंडक त्याने ठेविले, व त्यांस त्यांची निवड करण्यास सांगितली. दरबारच्या मंडळींनी सोन्याचे तेवढे करंडक निवडून घेतले. पुढे राजाने सर्व करंडक सर्वासमक्ष उघडविले तो सोन्याच्या करंडकांतून हाडके वगैरे ओंगळ पदार्थ निघाले व लोखंडाचे करंडकांतून हिरे, माणके वगैरे निघाली.

त्याजकडे बोट दाखवून राजा म्हणाला बाहेरच्या देखाव्यावर गेल्यानें व्यवहारात अशी फसगत होते इ. इ. अशी एक दंतकथा प्राचीन ग्रीक भाषेत प्रसिद्ध असल्याचें एका शोधक टीकारानें लिहिलें आहे. आपल्या इकडेही अशा कित्येक कथा वर्णिल्या आहेत. रामदासस्वामींच्या बखरीत अशीच एक गोष्ट सांगितली आहे ती मराठी वाचकांस येथें आठवेलच. स्वामी ओतांडी आहेत असा त्यांच्या काळच्या कित्येक लोकांचा समज होता, व ते त्यांच्या चेष्टाहि करीत. एकदां स्वामी कृष्णानदीत उभे राहून पुरश्चरण करीत असतां, कांहीं मंडळी नदीवर स्नान करीत होती व एकीकडे स्वामीची कुटाळकी करीत होती. मंडळी घरोघर जाऊं लागली, तेव्हां त्यास स्वामीनीं हांक मारू. म्हटलें हें व्या. असें झणून मूठ मूठ रेंती प्रत्येकास देऊं लागले, तेव्हां सर्वांनीं एकमेकांकडे पाहून, हांसून ती फेंफून दिली. पण त्यांच्यात एकजण भाविक होता. त्यानें मात्र स्वामीच्या या कृतीत कांहीं तरी गुढ असेल असें समजून दिलेली रेंती उपवस्त्राच्या पदरी बांधून घरां आणली. दुसरेदिवशीं पाहतों तों रेंती सोन्याचो झाली आहे या हकीगतीकडे भाविक दृष्टीनें न पाहतां व्यावहारिक दृष्टीनें पाहिलें तर यांत सदर भाविक गृहस्थाचे चातुर्यच दिसून येतें असें झणणें भाग आहे. याचप्रमाणें दौपदी, सीता इत्यादि भारतीय स्त्रियांच्या स्वयंवराच्या वेळच्या पणांतही निवडणुकीचेंच तत्व आहे. पण ह्या सर्व कथानकांतलें सामान्य तत्व लक्षांत घेऊन व तत्संबंधाच्या साध्या-सरळ हकीगतीचा विचार करून शेकस्पियर कवीनें आपलें करंडकांच्या निवडणुकीचें मनोहर कथानक कसें तयार केलें व तें एकंदर संविधानकात कसें गोवून दिलें हें फार फार पाहण्यासारखें आहे.

य.पुढील तिसरें कथानक बापाच्या घरून मुलीस पळवून नेल्याची गोष्ट. यास आधार झटला म्हणजे मॅसुशियो डी सॅलरनो (Massusio de salerano) नामें मनुष्याची जी गोष्ट इटालीयन भाषेत प्रसिद्ध आहे तिचा आहे असें दिसतें. वस्तुतः

ही गोष्ट एवढी झणण्यासारखी चटकदार नाही किंवा तीत कांहीं मोठे गूढ तत्वही मोकून दिलेले नाही; तथापि तिची हकीकत 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' या नाटकांतील जेसीका व लॉरेन्झो यांच्या हकीगतीशी बरीच मिळती आहे. तेव्हां या गोष्टीचा शेक्सपियर कवीने उपयोग केला असेल असे मानावयास जागा आहे आणि शेवटले आंगठीचे कथानक तर 'गियानेटो' च्या गोष्टीतूनच जशाच्यातसेच कवीने घेतले आहे.

याप्रमाणे संविधानकांतील मूळकथानकांचा व उपकथानकांचा इतिहास झाला. त्यावरून कवीने कोणकोणत्या ग्रंथांचा व लेखांचा आधार प्रस्तुत नाटक रचतांना घेतला ह्याचा बराच खुलासा होईल.

यापुढील कलम, प्रस्तुत नाटकाच्या लोकप्रियतेचे; त्याविषयी आतां लिहावयाचे. वर सांगितलेली कथानके पाहिली तर ती किती साध्यास्वरूपाची आहेत हे कोणासहि सांगणे नलगे. पण ह्याच ओबडधोवड आधारावर आपल्या कवीने कशी टोलेजंग इमारत उठविली ती आपणापुढे उभी आहेच. तिच्या अप्रतीम शोभेकडे लक्ष गेले असतां, प्रेक्षकजन केवळ तटस्थ होऊन जातात हे कवीच्या कुशलतेचे फळ होय. मूळची साधी कथा नके जर लोकप्रिय झाली होती तर त्यांनाच विशेष आकार देऊन शेक्सपियरसारख्या कवीने आपल्या कलमाने रंग चढविल्यावर ती कृति अत्यंत मोहक झाली यांत काय नवल? प्रस्तुत नाटकांत कवीच्या बुद्धिमत्तेचा पूर्ण विकास झालेला दिसून येतो. ज्या वेळी कवीने हे नाटक लिहिले त्या वेळी त्याचे वय चांगले चौतिशीला आले होते; आणि अनेक व्यवसायांच्या मनुष्यांनी गजबजलेल्या लंडन शहरी सरासरी वारा वर्षे नाटकाचा धंदा त्याने चालविला होता. अशा स्थितीत अनेक गोष्टींचा त्याला अनुभव येऊन चुकला होता, व आपल्या धंद्यांतहि त्याने चांगले प्राविण्य संपादन केले होते. ऐन तारुण्यांत असणारी त्याची उंच्छ्रखल वृत्ति या वेळी मावळून गेली होती. आनंदपर्यवसायी नाटकामध्ये अनंगाच्या चंचल रंगाहून अधिक महत्त्वाचे कांहीं

असावे असे त्याला त्या वेळी वाटू लागले होते. या वेळी त्याने निरनिराळ्या विषयांचे बरेच सूक्ष्म निरीक्षण केले होते. त्याच कारणामुळे त्याचे प्रौढ विचार, त्याची आनंदीवृत्ति वगैरे गुण या नाटकांतील बहुतेक प्रवेशांत, किंवाहुना प्रत्येक पात्रांत प्रतिबिंबित झाले आहेत. अर्थात एकंदर नाटकाची भाषा-सरणी, संविधानक जुळविण्यांत त्याने ग्रथित केलेले विचार, नाट्यकलेमध्ये त्याने संपादिलेले प्राविण्य, निरनिराळ्या पात्रांच्या स्वभावांचा परिपोष करण्याची त्याची शैली, तत्त्वज्ञानाची किंचित ज्ञांक आणि उदात्त विचार हे गुण प्रस्तूत नाटकांत पूर्णत्वास पोहोचलेले दिसून येतात. तेव्हां अनेक गुणांनी परिपूर्ण असे हे नाटक प्रसिद्ध झाल्यावर लौकरच लोकप्रिय झाले; व ही लोकप्रियता त्यास तीनशे वर्षे होऊन गेली तरी आतांपर्यंत अबाधित आहे. या नाटकांत मुख्य पात्र म्हणजे म्हाणजे शायलॉक हे होय. आणि ते कवीने कसे बठविले आहे व कशा अर्थाने येथे आणले आहे हे लक्षांत घेऊन ते तसे बठविण्यांत अनेक इंग्रज नटांनी आपले बुद्धिकौशल्य खर्चले आहे. वस्तुतः प्रस्तूत नाटकाच्या लोकप्रियतेचा इतिहास म्हणजे शायलॉक चा पात्राची भूमिका घेणाऱ्या नटांच्या कुशलतेचाच इतिहास होय, असे ह्याणावयास चिंता नाही. कवीने हे नाटक रंगभूमीवर आणले त्यावेळी रीचर्ड बरबॅज (Richard Burbadge) नांवाच्या नटाकडे शायलॉक ह्या पात्राची भूमिका होती. तो शेक्सपियर कवीचा समकालीनच होता, तथापि त्याला या पात्राच्या कर्तितले रहस्य बरोबर कळले होतेसे दिसत नाही. त्याच्या मतें शायलॉक कसा होता?—तर शायलॉक म्हणजे एक जख्ख ह्यातारा, पोकवळलेला, क्रूर, दुष्टबुद्धि, खाष्ट, मानसिक भ्रष्टतेमुळे चळ लागलेला असा कोणी यहुदी होता; व असेच तो त्याचे सोंग आणित असे. आणि याच धोरणावर बसविलेल्या रंगावृत्तीचे पुस्तक 'लॅन्स डाऊन्स वर्शन' (Lancedown's Version) या नांवानेहि प्रसिद्ध

होतें; व त्याचे प्रयोग कित्येक वर्षे सारखे चालले होते. बरबॅज याचेंच अनुकरण डॉगेट (Dogget) हा नटहि करीत असे. असा धांगडधिगा घालून हे दोघे नट प्रेक्षकसमूहांत घटकांच्या घटका हांश्या पिकवून गंमत करीत असत. पण पुढें मॅक्लीन (Macklin) नामें एक नट प्रसिद्धीस आला. त्यानें या पात्राचें रूप अगदीं पालटून टाकलें. यानें शायलॉक हा जख्ख म्हातारा न दाखवितां, अगदीं जवान जरी नव्हे, तरी पन्नाशीला आलेला असा प्रौढ बुद्धीचा मनुष्य होता असें धरून, तो मोठा कावेबाज, दृढनिश्चयी, विचारनिमग्न व आपल्या विचारसरणींत अचूक, हेकेखोर, डावपेच लढविण्यांत कुशल असा रंगभूमीवर आणला. त्यानें दाखविलेलें शायलॉकचें हें स्वरूप व त्याची बतावणी त्या काळच्या प्रेक्षकांस पटली, व सर्वांनीं त्याच्या चातुर्याची फार वाहवा केली * यानंतर कीन (Kean) या नांवाचा दुसरा एक नट पुढें आला व शायलॉक या पात्राच्या भुमीकेचे मॅक्लीन यानें दाखविलेल्या स्वरूपांत व बतावणींत त्यानें आणखी बरीच सुधारणा केली. व तेणेंकरून शायलॉक हा फार विचारी व गंभीरवृत्तीचा असून, त्याला आपल्या पुरातन, पवित्र व पूज्य जातीचा पूर्ण अभिमान होता असें प्रेक्ष-

* मॅक्लीन या नटाची एक मौजेची आख्यायिका येथें सांगण्यासारखी आहे, तीवरून तो आपल्या काळीं किती लोकप्रिय झाला होता याची बरीच कल्पना होते, ही आख्यायिका मुळ इंग्रजींत जशी आढळली तशीच येथें देतोः--

Mr. Macklin happened to be in a large company of ladies and gentlemen, among whom was the celebrated Mr Pope. The conversation having turned upon Mr. Macklin's age, one of the ladies addressed herself to Mr. Pope, and suggested that he should write an epitaph when Mr. Macklin died. 'That I will, Madam' Said Mr. Pope. Whereupon the lady rejoined---'Nay, I will give it now.' :--

' Here lies the Jew
'That Shakespeare drew. '

कांस भासू लागले. ख्रिस्तीलोक आपल्या जातीची जी अवहेलना करीत होते व आपल्या जातिबांधवांवर जो गहजब ते करीत असत त्याचा प्रतीकार केला पाहिजे या एकाच विचारानें तो मनांत जळफळत होता. व ही त्याची वृत्ति मनुष्यस्वभावास अनुसरून होती. अशी प्रेक्षकांची खात्री झाली. या दोघां प्रसिद्ध नटांनीं वर सांगितल्याप्रमाणें शायलॉक या पात्राच्या स्वरूपांत जो फरक केला त्याच्या योगानें इंग्लंड देशच्या लोकमतांत मोठाच फेरफार झाला, व यहूदी लोकांविषयीं पूर्वी जे दुराग्रह व जे गैरसमज कित्येक शतके ख्रिस्ती लोकांच्या मनांत घर धरून बसले होते ते लयास गेले; व त्यांजविषयीं त्यांस करुणा व आस्था वाटूं लागली. * मॅक्लीन व

* शेकस्पियर कवीचे वेळीं इंग्लंड देशांत यहूदि लोकांविषयीं लोकमत कसे होतें याची कल्पना मागे (पृष्ठ ४४) डॉ० लोपेझ याजषरील आरोपाचा जो उल्लेख केला आहे त्यावरून वाचकांस बरीच होईल. विशेष माहिती पुढील उताऱ्यावरून कळून येईल:—

“ At the gallows the Doctor made an endeavour to address the vast mob that had collected to see him die, but his first utterances were interrupted with the cruelest jeers. Exasperated by the treatment he received from, the unruly crowd, he contented himself with crying out before the hangman adjusted the noose, that he loved the Queen and Antonio as well as he loved Jesus Christ.—The irony called forth loud peals of laughter, and as the bolt fell the people shouted, ‘ He is a Jew ! ’ The excitement that his death created was not allowed by the Government to subside immediately. No less than five official accounts of Lopez’s treason, with many Semi-official pamphlets, were prepared for publication, to keep the facts of this important case well before the public mind. ‘ THE JEWS IN ENGLAND. ’ P. P. 396.

कीर्तनांच्याच कल्पनेचा अनुवाद करून अलीकडील प्रसिद्ध नट सर हेन्री इर्व्हिंग यानेहि या पात्राच्या वतावणीत बरीच सुधारणा केली. तो असें ह्मणतो की 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' या नाटकांत शायलॉक या पात्राचें जें चरित्र आलें आहे त्याचें पृथक्करण केलें तर त्यांत तीन वेगवेगळे भाग, तीन वेगवेगळ्या स्वरूपांनीं दिसून येतात. तो व्याजबट्टा करणारा सावकार होता हें त्याचें एक स्वरूप; परधर्मी नीच अतएव द्वेष्य अशा ख्रिस्त्यांनीं त्याच्या मुलीला त्याच्या घरांतून काढून नेल्यामुळे कोणाहि बापाच्या मायाळू अंतःकरणांत जें दुःख व्हावयाचें तशा दुःखानें गांगरून गेलेला असा तो एक दुःखीकष्टी प्राणी होता, हें त्याचें दुसरें स्वरूप; आणि ज्या कुळानें त्याची जन्मभर विटंबनाच केली अशा कुळाचा सूड कधीं घेऊं व कसा घेऊं असें ज्याला झालें आहे व शेवटी सुडाची संधी ज्याला प्राप्त झाली आहे असें पाहून कृतार्थ झालेला तो एक धनको व पक्षकार होता हें त्याचें तिसरें स्वरूप. अशीं हीं तीन चित्रें लक्षांत आणून इर्व्हिंग हा जेव्हां रंगभुमीवर आपलें काम करी, तेव्हां त्याची कर्तबगारी पाहून प्रेक्षकजन केवळ थक्क होऊन जात, व मूळ नाटकाची खुबी लक्षांत येऊन त्यांस पराकाष्ठेचा संतोष होई. सारांश, मूळचें नाटक सुंदर व तें वठविण्यांत उत्तम उत्तम नटांचें साहाय्य मिळाल्यामुळे तें इंग्लंड देशांत आबालवृद्धांस अत्यंत प्रिय झालें आहे. आणि आपल्या इकडेही हें नाटक अशा पद्धतीनें व अशा मार्मिक दृष्टीनें जर वाचकांच्या वाचण्यांत येईल तर तें त्यांसही प्रिय झाल्यावांचून राहणार नाही. असा भरंवसा आहे.

(मार्गाल पृष्ठावरून पुढें चालू)

सांप्रत लोकमताचें हे मान अगदीं फिरून गेले आहे ही संतोषाची गोष्ट आहे. हें श्रेय पुष्कळ अंशानें शेकस्पियर कवीला दिलें पाहिजे असा आमचा ग्रह झाला आहे. यासंबंधानें लॉर्ड मेकॉलें यांचा "Civil Disabilities of the Jews" हा निबंध वाचून पाहण्याविषयीं वाचकांस आमची शिफारस आहे.

प्रस्तूत नाटकाच्या गुणदोषविवेचनास आरंभ करण्यापूर्वी एका लहानशाच पण महत्त्वाच्या मुद्याची येथे चर्चा करण्यासारखी आहे. हा मुद्दा म्हटला म्हणजे या नाटकाच्या नामकरणाचा होय. ह्या नाटकास 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' असे जे लॉव-लचक नांव कवीने दिले आहे ते कां? ह्या नाटकांतले मुख्य व महत्त्वाचे पात्र कोणते?—शायलॉक की अँटोनिओ? तसेच 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' म्हणून म्हटला आहे तो कोण?—शायलॉक की अँटोनियो? खरे म्हटले असतां, बँसनिओ व पोर्शिया हीं या नाटकांतलीं नायक व नायिका होत; तेव्हां त्यांच्या नांवांवरून प्रस्तूत नाटकास नांव दिले पाहिजे होतें. पण तसे कवीने केले नाही. नांव देण्यांत त्याने तिसऱ्याच पात्राला पुढे केले आहे. ते पात्र कोणते?—तर 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी.' बरे, व्हेनिस नगरचा हा व्यापारी बँसनिओ असेल काय?—नाहीं, खचित नाही. कवीने त्याचे जे वर्णन दिले आहे ते "तो चतुर व सरदारी बाण्याचा दिसला" * इतकेच. यावरून तो व्यापारी होता असे म्हणतां येत नाही. मग हा व्यापारी कोण?—अर्थात शायलॉक किंवा अँटोनिओ यांतून कोणी तरी एक असला पाहिजे. शायलॉक हे पात्र या नाटकांत महत्त्वाचे व मुख्य आहे यांत शंका नाही. व त्याच्या नांवाने नाटकाचे नामकरण करण्यास तो सर्वथा योग्य आहे. फार कशाला?—प्रस्तूत नाटकाच्यापूर्वी होऊन गेलेलीं जीं दोन नाटके प्रसिद्ध आहेत त्यांचीं नांवे शायलॉक या पात्रासारखीं जीं पात्रे त्यांत आहेत त्यांवरूनच ठेविलीं आहेत. तीं नाटके 'धी ज्यू' (*The Jew*) आणि 'धी ज्यू ऑफ माल्टा' (*The Jew of Malta*) हीं होत. यांचा उल्लेख मागे आलेलाच आहे. पण शेक्सपियर कवीने प्रस्तूत नाटकांत जीं ज्यू आणला आहे व त्याचे जे वर्णन दिले आहे त्यावरून पाहतां त्याच्या दृष्टीने शायलॉक हा 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' नव्हे. कारण, शायलॉक

* अंक एक, प्रवेश दोन पहा.

हा देवघेवीचा, व्याजबट्याचा व्यवहार करणारा एक सावकार होता; पण व्यापारी नव्हता. तेव्हां कवीच्या दृष्टीने अँटोनिओ हाच खरा व्यापारी होय व तोच येथे इष्ट आहे हे उघड आहे. मुख्य पात्र बाजूस ठेवून तिसरेच पुढे आणावयाचें, तसेंच नाटकांतला इष्टार्थ छपवून ठेवावयाचा ही शेक्सपियर कवीची सामान्यरून रीतच होती. ती लक्षांत ठेविली तर या नाटकाचें नामकरण त्या रीतीस अनुसरूनच झालें आहे असें म्हटलें पाहिजे.

याप्रमाणें सांगण्यासारखी अवांतर माहिती सांगून झाल्यावर आतां प्रस्तूत नाटकाच्या पर्यालोचनास आरंभ करितों.

अंक १ ला. प्रवेश १ ला.—शेक्सपियर कवीच्या नेहमीच्या परिपाठाप्रमाणें प्रस्तूत नाटकाचा आरंभ त्यानें एकदमच केला आहे; व ज्या पात्रावरून प्रस्तूत नाटकाला त्यानें नांव दिलें तेंच आरंभाला तो आपणांपुढें आणून उभें करितों. हे पात्र म्हटलें म्हणजे 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी,' अँटोनिओ हे होय. तो येतो तो आपल्या दोन मित्रांसह येतो. पुढें लौकर आणखी दोन चार मित्र त्याला वाटेंत भेटतात. काय असेल तें असो, त्याचे जिवाला चैन नव्हतें, त्याचें तोंड उतरलेलें दिसत होतें, व दृष्टि जड झाली होती, जमलेल्या मित्रमंडळीत त्याच्या प्रकृती-विषयीं स्वाभाविकपणेंच प्रश्न निघतो व ते आपआपल्या मते त्याच्या अस्वस्थतेचीं कारणें शोधूं लागतात. खरें म्हटलें असतां, अँटोनिओ याला कोणत्याही गोष्टीची उणीव नव्हती. विपुल संपत्ती व मनासारख्या मित्रांचें प्रेम यांची अनुकूलता असल्यावर त्यास अशी कोणती चिंता असावी हें मनांत येऊन वाचकांस व प्रेक्षकांस त्याच्याविषयीं सहजच कळवला वाटूं लागतो. व ते उत्सुकतेनें पुढें काय होतें याकडे त्यांचें लक्ष लागतें. खरोखर, अँटोनिओ याला आरंभीच असा उदासनि कवीनें कां आणला असावा याचा विचार करण्यासारखा आहे. बहुधा त्याजवर पुढें जें संकट यावयाचें होतें त्याचें सूचक

म्हणून तर हा उदासपणा नसेल? विचारी व सुज्ञ मनुष्यास अशी सूचना कांहीं अंतःस्त प्रेरणेनें होत असते असें कालिदास कवी-प्रमाणेंच या कवीचेंहि मत होतें असें वाटतें. पुढील श्लोकाची वाचकांस येथें आठवण होईलच.

रम्याणि वीक्ष्य मधुराञ्च निषम्य शब्दान्
पर्युत्सुकीभवति यत् सुखितोऽपि जंतुः ।
तच्चेतसा स्मरति नूनममोघपूर्वम्
भावस्थिराणि जननांतरसौहृदानि ॥

शाकुंतल.

परंतु कार्यकारणभाव न दाखवितां केवळ दैववादावर भिस्त ठेवणारा शेकुस्त्रियर नसल्यामुळे प्रत्येक गोष्टीत कार्यकारणभाव दर्शविण्याची त्याची रीत आहे. तिला अनुसरून या पात्राच्या ठिकाणी उदासीनता त्यानें दाखविली यांत त्याचा कांहीं हेतु असावा. तो हेतु कोणता हें पाहिलें पाहिजे. अँटोनिओ हा चांगला विचारी व व्यवहारज्ञ होता, त्यानें शायलॉन्ससारख्या आपल्या वैन्यापासून पैसे कर्जाऊ काढण्यास तयार व्हावें व अच्छेर मांस कापून देण्याची अट कर्जरोख्यांत लिहून घावी हें विलक्षण नाहीं काय ? त्याचा नेहमींचा परिपाठ कसा होता, तो स्वतः तोच बोलून दाखवितो—'मी जरी कोणास कर्ज देत नाहीं किंवा कोणाकडून घेत नाहीं, आणि कदाचित असा व्यवहार केला तरी त्यावर व्याज घेण्याचा किंवा देण्याचा माझा परिपाठ नाहीं.'* असें असून तो अशी अट लिहून देण्यास तयार झाला यांत जो विचित्रपणा आहे त्याचें कारण काय हें दाखवावें एवढाच कवीचा हेतु दिसतो. हें कारण झटलें ह्यणजे अँटोनिओ याचें चित्त अस्वस्थ होतें हेंच होय. व म्हणूनच तो अशी अट लिहून देण्यास तयार झाला हें उघड आहे. हें कारण लक्षांत आणलें असतां या पात्राची कृति विसंगत नाहीं असें दिसून येईल.

* अंक १ प्रवेश ३ पान २८ पहा.

याप्रमाणें अँटोनिओ याच्या अस्वस्थपणाची चर्चा चालली असतां, त्याचा एक मित्र ग्रॅशियानो हा त्यास सपाटून बोलण्याचा उपदेश करितो. ग्रॅशियानो हें पात्र हास्यरस उत्पन्न करण्याकरितांच कवीनें या नाटकांत आणलें आहे. त्याचें 'चतुर्मुख ब्रह्मदेवाच्या चतुर्विध सृष्टी'चें वर्णन फार मासलेवाईक आहे. तरुण असून आजोवाचें सोंग घेणाऱ्या वकध्यानी मंडळावर त्यानें जो येथें ताशेरा झडला आहे तो तशा मंडळीस झोंबल्यावांचून आणि इतरांस हांसें आणल्यावांचून खचित राहणार नाहीं. पुढें कांहीं मित्रमंडळी निघून जातात व कांहीं नवीन येतात. या नवीनांतच या नाटकांतला नायक जो बँसनिओ तो येतो व त्याच्या मुखांनें नायिका जी पोर्शिया तिच्या स्वरूपाचें वर्णन थोडक्यांतच पण टुनदार असें ऐकूं येतें व तेणेंकरून तिच्या-विषयीं प्रेक्षकांच्या व वाचकांच्या मनांत उत्कंठा येथपासूनच उत्पन्न होते.

प्रवेश २ रा.—पहिले प्रवेशांत नायिकेविषयीं जी उत्कंठा वाचकांच्या किंवा प्रेक्षकांच्या मनांत उत्पन्न होते ती तृप्त करण्याकरितां—अथवा वाढवण्याकरितां असेंच म्हणावें—लगेच हा पोर्शियेचा प्रवेश घातला आहेसें दिसतें. ती येते ती चिंतातुर व उदासीन अशीच येते व येतांच ती आपल्या चिंतेची कहाणी आपल्या बरोबरच्या दासीशीं अथवा मैत्रिणीशीं सुहृं करिते. मागील प्रवेशांत अँटोनिओ येतो तोहि असाच चिंतातूर व उदासीन असा येतो, आणि पोर्शिया येते तीहि तशाच स्थितीत येते. परंतु, दोघांच्या उदासीनपणांत फार अंतर आहे तें लक्षांत ठेविण्यासारखें आहे. अँटोनिओ याजपार्शी संपत्ती विपुल होती. तो म्हणतो, :—'आणखी माझी किती तरी जिनगी आहे. मी कांहीं यंदाच्याच उत्पन्नावर बसलों नाहीं.' (मागे पृष्ठ ४ पहा). पोर्शियेची स्थिती तरी अशीच होती. ती वर्णून, तिची सखी नेरिसा म्हणते, 'बाईसाहेब, आपणाला कोणत्याहि गोष्टीची वाण नाहीं, आणि दुःख कसें तें माहित

नाहीं.' दोषांची स्थिती अशी असून ख्यालीखुशालींत वाढलेले हे दोषे प्राणी दुखीकष्टी पाहून कोणासहि त्यांची फार कोंव येईल यांत शंका नाही. संपत्ती असली म्हणजे मनुष्य चैनींत व सुखांत असतो अशी जी पुष्कळांची समजूत असते ती किती भ्रममूलक आहे हे या उदाहरणावरून सहज कळून येईल. तथापि अँटोनिओ याच्या उदासीनपणाचें कांहीं एक कारण प्रत्यक्षतः कवीनें दाखविलें नाही. पोरिंयिची मात्र अशी गोष्ट नाही. स्वयंवरांतली आडकाठी हें तिच्या चित्तेचें कारण स्पष्टच आहे. चित्तेच्या कारणांतल्या या फरकामुळें पहिलें पात्र चित्ते-खालीं केवळ दडपून जातें. व कर्जरोख्यांत एक विलक्षण अट्ट लिहून देण्याचें कृत्य करण्यास सिद्ध होतें. पण दुसरें सावध राहून विचारानें वागतें. या दोन पात्रांच्या वर्तनांत पडलेला हा फरक कोणांच्याहि सहज लक्षांत येईल.

यापुढें स्वयंवराला आलेल्या देशोदेशच्या राजवंशीय मंडळीच्या गुणावगुणाविषयीं पोरिंया जीं टीकारूप भाषणें करिते तीं फार खुबीदार आहेत यांत शंका नाही. त्यांत सामान्येकरून त्या त्या देशच्या लोकांच्या आंगच्या गुणदोषाचेंच वर्णन करण्याची कवीनें तजवीज केली आहे. नायिकेच्या मुखानें केलेलीं हीं वर्णनें वाचून रघुवंशांतील इंदुमतीच्या स्वयंवराच्या वेळच्या वर्णनांची वाचकांस आठवण होईल. दमयंतीच्या स्वयंवराच्या वेळचें 'पंचनळी'चें वर्णनहि याच मासल्याचें आहे.

प्रवेश ३ रा.—यांत प्रस्तूत नाटकांतलें महत्त्वाचें व संकटास कारणीभूत असें शायलॉक हें पात्र येतें. शायलॉक हा जातीनें यहूदी होता; व तो सावकारीचा धंदा करीत असे. सावकारलोक कसे खाष्ट असतात, कसे मतलबी असतात, व कसे हिशोबी व करारी असतात, त्यांची विचारसरणी कशी मुद्देसूद व अढळ असते हें सर्वास ठाऊकच आहे; आणि शेक्सपियर कवीनेंहि याच नमुन्यावर हें पात्र कसे सुरेख रेखलें आहे हें कोणांच्याहि सहज ध्यानांत येईल. पण शायलॉक हा यहूदी

होता, तेव्हां त्याच्या जातीस अनुलक्षून अशा ज्या कित्येक गोष्टी त्याच्या भाषणांत येथे आल्या आहेत त्याचें स्पष्टीकरण करणें अवश्य आहे.

शायलॉक हा अँटोनिओ याचा द्वेष करितो असें आपण पहातो; आणि तो कां?—तर अँटोनिओ हा ख्रिस्ती होता म्हणून. तसेंच, अँटोनिओ शायलॉक याचा तिरस्कार करितो आणि याचें कारण इतकेंच कीं शायलॉक हा ख्रिस्ती व्यापाऱ्यांस कर्जाऊ पैसे देऊन त्यांजपासून जबर व्याज घेत असे म्हणून. हीं कारणे जरी येथे कवीनें दिलीं आहेत, तरी याच कारणास्तव एकानें दुसऱ्याचा एवढा पराकाष्ठेचा द्वेष किंवा तिरस्कार कां करावा हें गूढ वाचकांस पडल्यावांचून राहणार नाहीं. वस्तुतः याचें बीज यहुदी लोकांच्या इतिहासांत आहे. यहुदी लोकांचा हा इतिहास थोडक्यांत असा आहे कीं, पुरातनकाळीं अरबस्थानाच्या उत्तरेस यहुदी लोकांचें फार मोठें व बलाढ्य राज्य होतें. बायबलांतल्या जुन्या करारांत जो धर्म प्रतिपादिला आहे तो त्यांचा धर्म होय. पुढें कालेंकरून त्यांच्यांतच येशुख्रिस्त हा जन्मास आला. त्यानें नवा धर्म काढिला, व त्याचा उपदेश तो लोकांस करूं लागला. लोकाचाराप्रमाणें येशुख्रिस्तास बाप नव्हता व तो एका कुमारिकेच्या पोटी आला असल्यामुळें त्याला आईहि नसल्यासारखीच होती. अशा या अनाथ पोरानें नवीन धर्माचें काढलेलें खूळ त्या वेळच्या सनातन धर्माभिमानी प्रतिष्ठित यहुदी पुढाऱ्यांस कसें मान्य व्हावें? अर्थात् ते त्याची अवहेलना करून लवकरच त्याचा छळहि करूं लागले. तथापि ख्रिस्ताच्या मतांचा प्रसार होऊं लागला. व त्याला पुष्कळ अनुयायी मिळत चालले. तेव्हां हें पोर आवरत नाहीं असें पाहून यहुदी धर्मादिकाऱ्यांनीं राजाची आज्ञा मिळवून त्याला भर चव्हाट्यावर सुळीं दिलें, व त्याच्या शरीरांत मेखा ठोकून त्याचा जीव घेतला. तेव्हां प्राण सोडतेवेळीं त्यानें यहुद्यांस शाप दिला. तो असा कीं, 'जुमचें राज्य नष्ट होईल व तुम्ही देशोधडीस लागाल, जगांत

तुह्यांस कोठेहि थारा उरणार नाहीं. ' मरतेवेळच्या तळतळाटानें उच्चारलेली ही शापवाणी पुढें खरी झाली; इतकेंच केवळ नव्हे, तर ख्रिस्ती धर्माचा लौकरच चहूंकडे प्रसार झाल्यामुळें ख्रिस्तास जे अनुयायी मिळाले त्यांनीं ती खरी केली असेंहि ह्मणावयास चिंता नाहीं, त्यांनीं तर यहुद्यांस दे माय धरणी ठाय करून सोडलें. व त्यांस कोठेहि थारा मिळूं नये असें केलें. स्पेन व इंग्लंड देशांतून तर त्यांस किती वेळां तरी हद्दपार केलें असलं, कोणी यहुदी कोठें आढळला तर त्याची विटंबना वाटेल त्या ख्रिस्त्यानें करावी. त्याची दाद कोठेहि लागत नसे. तसेंच, त्याची मालमिळकत अनेक कारणांवरून सरकारांत जप्त करून घ्यावी अशाविषयीं सदरहु देशांत मुद्दाम कायदे केले होते. यहुद्यांनीं आपल्या धर्मप्रवर्तकास सुळीं दिलें ही जी अडी ख्रिस्तीलोकांच्या मनांत पडली ती कित्येक शतके झालीं तरी नाहींशी झाली नाहीं. ख्रिस्तीलोक यहुद्यांचा द्वेष कां करितात याचें बोज बरीलप्रमाणें आहे. उलटपक्षीं यहुदीलोक परागंदा होऊन दिन होत्साते उद्योगधंदा करून राहूं लागले. कोणाचा आधार नाहीं, अशा स्थितींत सर्वास वश करणारा जो पैसा त्याचा आधार त्यांनीं जोडला. परंतु आपणांस छळणाऱ्यांविषयीं त्यांच्याहि मनांत द्वेषभाव उत्पन्न झाला तो नाहींसा होण्याला त्यांस कांहीं मार्ग मिळाला नाहीं. बहुधा हे लोक मितव्ययानें राहून सावकारी करीत असत. मनुष्य एकदा सावकारी करूं लागला कीं, तो धनलोभी होतो व तदनुषंगानें अनेक दोष त्याच्या वागणूकीत उत्पन्न होतात. या दोषांतच जबर व्याज वसूल करण्याची जी इच्छा त्याला होते तिचा समावेश केला पाहिजे. अशा रीतीनें पाहिलें तर शायलोक हा यहुदी आहे अर्थात् नीच आहे म्हणून, आणि तो व्याजखाऊ आहे म्हणून, अशा दोन कारणांवरून अँटोनिओ त्याचा द्वेष करितो. उलटपक्षीं, अँटोनिओ हा ख्रिस्ती आहे अर्थात् आपला छळ करणारा आहे. तसाच तो आपल्या धंद्यांच्या आढ येणारा असून आपली विटंबना करणारा आहे.

अशा दोन कारणांस्तव शायलॉकहि त्याचा द्वेष करितो. अशी ही त्यांच्यामधील चुरशीच्या कारणांची सांखळी आहे. तिचे दुवे एकांत एक कसे गुंफलेले आहेत हे लक्षांत ठेविले असतां, शायलॉक याच्या भाषणांतली खोच वाचणारांस तत्काळ कळेल. या प्रवेशांतील शायलॉक याच्या भाषणांतिल विचारसरणीकडे लक्ष दिले असतां अँटोनिओ याच्या पतीविषयी त्याने आडून घेतलेली शंका व समुद्रावर गलवतांतून सांठविलेल्या संपत्तीचा अनिश्चितपणा असल्यामुळे त्याने घेतलेली सावधगिरी या गोष्टी त्याच्या स्थितीस अगदी शोभेशा आहेत.

पुढे अँटोनिओ याची प्रत्यक्ष मूर्ति पाहिल्याबरोबर शायलॉक याच्या मनांत बहुतकाल धुमसत असलेला द्वेषाग्नि एकदम कसा पेट घेतो हे कवीने एथे थोडक्यांत फार खुबीदार रितीने दाखविले आहे. दावून टाकलेल्या असंतोषाचे व द्वेषाचे स्वरूप कसे भयंकर असते याचे हे एक मासलेवाईक उदाहरण आहे.

सावकार लोक आपल्या सोन्यारुप्याला शेळ्यांमद्वया कल्पून त्यांना कसे व्यायाला लावतात ही शायलॉक याची विलक्षण कल्पना ऐकून त्याच्या मजदार लोभीपणाचे कोणासहि क्षणभर हांस आल्यावांचून राहणार नाही. तशीच प्रतिपक्षाने कितीहि गर्दी केली तरी घाई न करितां थंडपणाने बोलणेचालणे करण्याची व आपला मुद्दा न चुकवितां सावधगिरीने वागण्याची सावकार लोकांची रीत ज्यांस माहीत असेल त्यांस या प्रवेशांतिल शायलॉक याची भाषणपद्धति अत्यंत हृदयंगम वाटेल यांत शंका नाही.

पुढे योग्य संधी पाहून शायलॉक हा आपले पोटांत डंबवत असलेले विचार एकदम प्रगट करितो. व अँटोनिओ याने त्याची कसकशी मानखंडना केली व त्याच्याशी उद्दामपणाने कशी वागणूक केली हा पाढा वाचून तो त्याची त्यास आठवण देतो. या भाषणांत शायलॉक याने काढलेल्या उखाळ्यापाखाळ्यांचा विचार केला असतां ख्रिस्तीलोकांच्या राज्यांत यहुदी-

लोकांची कशी भयंकर अवस्था झाली होती याचें बरेंच ज्ञान आपणांस होतें.*

याप्रमाणें या पहिल्या अंकांत या नाटकांतलीं मुख्य मुख्य पात्रें कवीनें आपणापुढें उभां केलीं असून पुढें येणारीं संकटें कशीं उद्भवलीं व त्यांचें बीज कसें पेरलें गेलें हें आपणांस दाखविलें आहे.

अंक २ प्रवेश १ ला—मागील अंकांत प्रस्तूत नाटकांतली नायिका जी पोर्शिया तिजवर स्वयंवराच्या पणामुळें कोणतें संकट ओढवलें होतें त्याचें नुसतें दिग्दर्शन मात्र कवीनें केले होतें. पण या अंकांत तिच्या पाणिग्रहणाच्या इच्छेनें आलेल्या देशोदेशच्या राजपुत्रांस रंगभूमीवर आणून सदरहु संकट केवळ काल्पनिक नव्हेत इतकेच केवळ नाही तर नायिकेच्या दृष्टीनें कसें भयंकर होतें हें दाखविण्याची तजवीज कवीनें केली आहे. प्रथमच मोरोक्को देशचा शिद्दी राजपुत्र येतो. हा शिद्दी म्हणजे आपलेकडील पुराणांतरींच्या 'शितिकंठधनु' उचलूं पाहणाऱ्या दशकंठाचीच मूर्ति होय असें त्याच्या स्वपराक्रमाविषयींच्या दर्पोक्तीवरून वाटण्यासारखें आहे. सितास्वयंव-

* यहूदी लोकांच्या स्थितीचें वर्णन एका प्रसिद्ध ग्रंथकारानें येणंप्रमाणें केले आहे:--

In past ages, to the Jew Government was oppression---a power which seized on every pretext which could supply it with an excuse for confiscation of property, insolent scorn, the dungeon, the thumb-screw, the rack, and death by rope or fire; the priest and the public torturer walked hand in hand; and the despised Jew saw in every Christian an oppressor. They weighed the princes and governors of the land of their adoption in the golden scales of heaven, and found them tyrants and extortioners---hypocritical and savage; and they muttered---these be the Christian rulers! 'HALLIWELL'

रांतील प्रसंगाचा सुगावा भाषांतरादिकाच्या रूपाने शेकस्त्रियर कवीला लागला होता कीं काय अशी शंका येथे घेण्यास जागा आहे. मागील अंकांत पोर्शिया ही आपल्या पिल्यानें करून ठेवलेल्या पणाबद्दल चिंतायुक्त खिन्नता जेव्हां प्रगट करिते, तेव्हां ती, सीतेच्या बाणीचे अनुकरण करून:—

अहह ! दारुण, तात ! तुझा पण !*

असेंच जणो झणत आहे असें भासते. तथापि अशा ठिकाणी प्रसंगसादर्यामुळे भाषणसादर्य उत्पन्न झाले आहे, असें मानावयास चिंता नाही.

प्रवेश २ रा. पृष्ठ ४१—येथे लॅन्सलॉट प्रवेश करितो. हे पात्र हलक्या प्रतीचे असून पशुवृत्तीने वागणाऱ्या माणसाचा हा एक नमुना आहे. तो सरासरी विदुषकाचेच कार्य करितो. अँटोनिओ यास पुष्कळसें सपाटून बोलण्याचा उपदेश करणारा 'बहुभाष' ग्रॅशियानो हा नुकताच मागे येऊन गेला आहे, तोहि विदुषकाचेच काम करितो हे खरे; तथापि त्याची पायरी लॅन्सलॉट याच्याहून वरची आहे. लॅन्सलॉट हा प्रथम शायलॉक याच्या घरी नोकर होता, व तो तेथून निसटून जाऊन वसेंनिओ याजकडे नोकरीस राहू इच्छितो. शायलॉक याची गृहस्थिति कशी होती याचे ज्ञान वाचकांस व प्रेक्षकांस करून देण्याकरितां हे पाल कवीनें योजिले आहे हे उघड आहे. चारचौघांत त्याची चालचलणूक कशी होती हे तर आपण पहातोच. पण तेवढ्यानें त्याच्या चित्ताचे एक अंग मात्र आपल्या दृष्टीस पडते. परंतु लॅन्सलॉट याच्या व शायलॉक याची मुलगी जेसिका हिच्या

* वामनपंडीतकृत सीतास्वयंवरांत सीतेचा उद्गार ज्या श्लोकांत आहे तो समग्र श्लोक येणेंप्रमाणें आहे:—

मदनशत्रुशरासन हें महा

मदनमूर्तिच केवळ राम हा ।

करिल सज्ज कसें धनु आपण ?

अहह ! दारुण, तात ! तुझा पण ! ॥

भाषणांवरून त्याचें अंतरंग आपणांस व्यक्त होतें. अशा रीतीनें या पात्राचें अंतर्बाह्य स्वरूप आपणांस दाखवून शायलोक याचा सबंद पुतळा कवीनें आपल्यापुढें उभा करण्याची तजवीज केली आहे.

लॅन्सलॉट याच्या पाहिल्याच भाषणांत आपल्या धन्याच्या घरून निघून जावें कीं तेथेंच रहावें याविषयीं त्याच्या मनांत जी गडबड उडाली ती तो बोलून दाखवीत आहे. वस्तुतः पहातां, सारासारविचारानें वागणारें मन व केवळ स्वेच्छेनें वागणारी हौस यांच्या मधील भांडण कवीनें या पात्राच्या मुखानें येथे वर्णिलें आहे, व त्यांत अखेरीस पशुवृत्तीस अनुरूप अस- अविचाराचा म्हणजे हौसेचाच जय झाल्याचें दर्शविलें आहे.

पुढें लॅन्सलॉट याची व त्याच्या बापाची रस्त्यांत गांठ पडते. तो विचारा वृद्ध व आंधळा; त्याची क्षणभर थडक करून मजा करण्याची बुद्धि लॅन्सलॉट सारख्या पशुवृत्ती मनुष्यावांचून कोणाला होईल ? पण हें पात्र हास्यरस उत्पन्न करण्याकरितांच योजिलें असल्यामुळे हा चारगटपणा त्याला शोभेसाच आहे असें म्हटलें पाहिजे. त्यांतहि तो मर्यादेच्या बाहेर नेलेला नाही हें लक्षांत ठेविण्यासारखें आहे.

याच प्रवेशांत शेवटीं ' बहुभाष ' ग्रॅशियानो याला आणून, नुकताच निष्क्रांत झालेल्या पशुवृत्ति विदुषकाशीं वरच्या दर्जाच्या बहुभाष विदुषकाचा मुकाबला करून दाखवावा असें कवीनें योजिल्याचें दिसतें. ग्रॅशियानो याच्या मुखानें, फाजील सभ्य-पणाबद्दल कवीनें कशी टर उडविली आहे. तिच्यांतील नाजूक खोंच सभ्यपणाचा डौल घालणारांस बहुधा झोबल्यावांचून राहणार नाही.

प्रवेश ४ ते प्रवेश ६—या तीनहि प्रवेशांत जेसिकेच्या पलायनाचें उपकथानक घातलें असून किरकोळ पात्रांच्या आग-मननिर्गमनादिकांच्या योगानें गडबड उडवून देऊन प्रेक्षकांस केवळ जागृत ठेवण्याचा यत्न केलेला आहेसें दिसतें. वस्तुतः हे प्रवेश केवळ खोगीरभरतीकरतां आहेत असें म्हणावयास चिंता नाही.

प्रवेश ७ वा —यांत स्वयंवरांच्या पणाची कथा सुरू झाली असून मोरोको देशचा राजपुत्र करंडकांची निवड करण्यास येतो. प्रस्तुत दुसऱ्या अंकाच्या आरंभी याच राजपुत्राला आणून कवीने आपणांस त्याची ओळख करून दिली आहे. त्याच्या आरंभीच्या वागणुकींतला व भाषणांतला डामडौल याहि प्रवेशांतल्या भाषणांत कवीने कायम ठेविला आहे. करंडकांची निवड करतांना त्यावर खोदलेल्या लेखांचे अर्थ तो आपल्यामते कसे लावतो हे पहाण्यासारखे आहे. तो केकळ बाह्य स्वरूपावर जाऊन सुवर्णाचा करंडक पसंत करून फसला असे आपण पहातो.

प्रवेश ९ वा—यांत करंडकांच्या निवडणुकीसाठीं अॅरेगॉन देशचा राजपुत्र येतो. करंडकांवरील लेखांचे तो कसे अर्थ करितो हेहि पहाण्यासारखे आहे.

अंक ३ रा—प्रस्तुत अंकांत करंडकांच्या निवडणुकीचे काम समाप्त होऊन स्वयंवरांचे दुसरे कथानक पुरे होते. यांत प्रस्तुत नाटकाचा नायक जो वसॉनिओ हा पण जिंकण्यांत इकडे यशस्वी होतो खरा पण तिकडे व्हेनिस नगरांत त्याच्या प्रिय-मित्रावर आधींच मोठे संकट येऊन गुदरते. अॅन्टोनिओ याची सर्व गलबते फुटून बुडाली. आणि त्याची संपत्ती लयास गेली अशी अफवा चोहोंकडे पसरते. ती ऐकून शायलॉक याच्या द्वेषामुळे जोर येतो व त्याची सूड घेण्याची इच्छा बळावते; आणि तो अॅन्टोनिओ याच्या काळजाला हात घालण्याची प्रतिज्ञा करितो.

प्रवेश १ ला—यांत पृष्ठ ८७ येथे शायलॉक हा आपली व आपल्या जातीच्या छळणूकीची कहाणी नेहमीप्रमाणे मोठ्या वीरश्रीने सांगत आहे, त्याचे दुःख मानवजातीच्या दृष्टीने अगदी खरे आहे. ख्रिस्तीलोकांनी त्याजवर व त्याच्या जातीवर जो कहर मांडला होता तो इतिहाससिद्ध असल्यामुळे शेक्सपिअर कवीने यहूदी लोकांचा कैवार घेऊन त्यांची बाजू जशी होती तशीच दर्शविण्याचा प्रामाणिक यत्न केला आहे याबद्दल तो सर्वथा प्रशंसेस पात्र आहे.

शायलॉक याच्या भाषणांतील तर्कशास्त्र अगदीं मुद्देसूद असून दुर्भेद्य आहे असें कोणास वाटणार नाही ? तसेंच तें ऐकून कोणासुद्ध व सज्जन मनुष्यास त्याची कांय आल्यावाचून राहणार नाही ?

अंक ४ था—प्रस्तुत अंकांत अँटोनिओ याजवरील संकटाचा कळस झाला आहे. असें दाखविलें आहे. त्याजवरील फिर्यादीची चौकशी होते. मागील अंकांत स्वयंवरनिमित्तानें पौर्शियेवर ओढवलेल्या संकटाचा परिहार बसेनिओ याच्या सदसद्दीचाराच्या बळानें झाला आहे. तसा आतां त्याजवर व त्याचा मित्र अँटोनिओ याजवर आलेल्या संकटाचा परिहार त्याने प्राप्त करून घेतलेल्या पत्नीच्या चातुर्याच्या बळावर होतो. यामुळें त्या सर्वांच्या परस्परांवरील प्रेमांत विशेषच भर पडते यांत शंका नाही.

या अंकांत मुख्यत्वेकरून अँटोनिओवरील फिर्यादीच्या चौकशीचा विषय आहे. नेहमींप्रमाणें शायलॉक याचें तर्कशास्त्र दुर्भेद्य व केवळ अचूक आहे असेंच आढळून येते. आपली इच्छा तृप्त करून घेण्याची सारी त्याची भिस्त कायद्याप्रमाणें आपला करारनामा पुरा करून घेण्यावर आहे. सदर करारनाम्यांतील अर्थ वसविल्यांत जो कोटीक्रम पौर्शियेनें लढविला तो केवळ कोटिक्रमच

* या संबंधानें चांगल्यापैकी एका टीकाकाराचे उद्गार लक्ष देण्यासारखे आहेत, तो म्हणतो—

Shylock was an ill-used Man and Champion of an oppressed race; nor is he a hypocrite, like Richard. In fact, Shakespeare, whilst he lends himself to the prejudices of Christians against Jews, draws so philosophical a picture of the energetic Jewish character, that he traces the blame of its faults to the inequity of the Christian world. Shylock's arguments are more logical than those his opponents, and the latter overcome him only by a legal quibble.

आहे; तो न्याय नव्हे. तेणेकरून अन्टोनिओच्या संकटाचे पारडे फिरले हे पाहून नाटकांतील पात्रांप्रमाणेच प्रेक्षकांसही मोठा संतोष होतो यांत शंका नाही.

प्रस्तूत अंकांतील मुकद्दम्याच्या चौकशीचा व एकंदर न्यायाचा नमुना कसा आहे हे फार फार लक्षांत घेण्यासारखे आहे. न्याय हा कायद्याप्रमाणे व्हावा किंवा सदसाद्विचाराच्या तात्विक दृष्टीने व्हावा किंवा परिस्थिती लक्षांत घेऊन जिकडे आपल्या मनाचा कल असेल त्या कलाप्रमाणे व्हावा—हे सर्व प्रश्न अत्यंत गहन व मोठे विचाराचे आहेत. तथापि पोर्शियेने पुरुषवेष घेऊन वकीली थाटाने व्हेनीसच्या राजापुढे जे काम चालविले ते नांवाजण्यासारखे आहे. त्यांतहि तिने प्रथम दयाभूत अंतःकरण करण्याविषयी जो मुद्दा पुढे आणला आहे तो कोणत्याहि न्यायासनास व राजासनास शोभेसा आहे ह्यांत शंका नाही. पोर्शिया काय सांगते ते ऐकाः—

“ दया ही आकाशांतून सहजासहजी पृथ्वीवर हळू हळू पडणाऱ्या पावसाच्या बिंदुसमुदायासारखी आहे.....दया ही श्रेष्ठाहून श्रेष्ठ आहे. शिरावर धारण केलेल्या मुकुटापेक्षांहि दयेच्या श्रेष्ठ भूषणाने मंडित असलेला सार्वभौम राजा फारच शोभतो.....कोणत्याहि कामांत न्यायाची व दयेची जर जोड झाली तर ऐहिक सत्ता ही परमेश्वरी-सत्तेप्रमाणे दिसू लागते. ”

अंक ५ चा—मागील अंकांत चौकशीचे काम पुरे झाल्यावर व दयेचे व्याख्यान संपल्यावर अंक संपवितां संपवितां आंगठ्यांच्या कथानकांचे एक कुलंगडे कवीने उपस्थित करून ठेविले. त्याचा उपयोग पूर्णपणे या अंकांत करून त्याने नाटकाचे पर्यवसान जे सुखांत व आनंदांत केले आहे ते फारच बहारीचे झाले आहे. मागील अंकांतील चौकशी पहाण्याकरितां आलेल्या उत्कंठित लोकांची गर्दी व त्यांची ओरडाओरड व गडबड या अंकांत कोठेहि दिसत नाही. प्रेक्षकजन, एकदम बेलमांट येथील शांतस्थळी, थंडगार मोकळ्या हवेत, आणि चांद्राच्या सुखकारक मृदु चांदण्यांत येऊन उभे राहतात. दोन्ही अंकांतल्या देखाव्यांत हा

फरक कवीने फार चातुर्याने आणिला आहे, यांत शंका नाही. अशा स्थळीं सर्व मंडळी 'व्हेनीस नगरच्या व्यापाऱ्या' वरील सर्व संकट विसरून जातात आणि आंगठ्याच्या गमतीदार भांडणांत दंग होतात. *

येथवर प्रस्तुत नाटकाचे पर्यालोचन करून, त्यांतील लेख देण्यासारख्या कांहीं गोष्टींचे टिपणही दिले; तेव्हां त्याच्या उत्कृष्टत्वाचा जो एक विशेष गुण म्हणून नांवाजलेला आहे, त्याजविषयी आतां यथा अवकाश विचार करणे योग्य आहे. हा विशेष गुण म्हटला म्हणजे प्रस्तुत नाटकांत तीन चार संविधानके एकत्र जुळवून सर्वांची एक कथा सिद्ध करण्याचा होय. यांत कवीची जी कुशलता दिसून येते, ती केवळ अप्रतिम होय. हीं तीन चार संविधानके कोणतीं तीं मार्गे दिलींच आहेत. तथापि प्रस्तुत नाटकांत ह्या चारांतून कोणते संविधानक कवीने मुख्य धरले आहे, हे सांगणे कठीण आहे. हीं सर्व कथानके अशा रीतीने एकांत एक मिसळून दिली आहेत कीं, प्रत्येक कथानक आपआपल्या परीने विस्तार पावत गेले असल्यामुळे महत्वाचेच वाटू लागते. तथापि निवड

* प्रस्तुत नाटकाचा शेवट सुखकारक करताना कवीने कशी बहार केली आहे त्याचे वर्णन एका इंग्रज टीकाकार स्त्रीने केले आहे. ते फारच मार्मिक आहे ते येणेप्रमाणे:--

Shylock and his machinations being dismissed from our thoughts, and the rest of the Dramatis Personae assembled together at Belmont, all our interest and all our attention are riveted on Portia, and the conclusion leaves the most delightful impression on the fancy. In conclusion, when Portia invites her company to enter her palace to refresh themselves after their travels, and talk over these events at full, the imagination, unwilling to lose sight of the brilliant group, follows them in gay procession from the lovely moonlit garden, to marble halls and princely revels, to splendor and festive mirth, to love and happiness.

MRS. JAMESON.

करुं म्हटलें तर करंडकांच्या निवडीचेंच कथानक मुख्य धरून बसोनियो व पोर्शिया यांच्या विवाहसमारंभास प्रस्तुत नाटकांत मुख्य स्थळ दिलें आहे यांत शंका नाहीं तथापि सर्व नाटकांतील संकटाला कारणीभूत गोष्ट म्हटली म्हणजे अँटोनियो व शायलॉक या दोन पात्रांमधील हाडवैर ही होय; व ह्याच गोष्टीचा उठाव कवीनें पहिले अंकापासूनच केला आहे; व याच उठावामुळे नाटकाला विशेष गंभीर स्वरूप प्राप्त होतें हें उघड आहे. तेव्हां हेंच संविधानक मुख्य होय असें वाटू लागतें. पहा कीं, या नमुन्याचीं जीं पूर्वीं दोन नाटके प्रसिद्ध झालीं होतीं तीं ह्याच गोष्टीस उद्देशून रचिली होती व त्याच गोष्टीस उद्देशून “दि ज्यू” (*The Jew*) आणि “दि ज्यू-आफ माल्टा” (*The Jew of Malta*) अशीं त्यांचीं नांवे त्यांचे कर्त्यांनीं ठेविली होती* फार काय सांगावें?—अँटोनियो व शायलॉक यांजमधील हाडवैराला कवीनें एवढें गंभीर स्वरूप दिलें आहे कीं, प्रस्तुत नाटक शोकपर्यवसायी करावयाचें असाच कवीचा प्रथमपासून बेत होता कीं काय असाहि संशय कोणासही येण्यासारखा आहे. †परंतु

* आपले इकडेही “मर्चंट आफ व्हेनिस” याचें जें एक भाषांतर आमचे पाहण्यांत आहे, त्याचेही नांव भाषांतरकारानें “जशास तसे असें” ठेविलें आहे. यावरून ही सदर भाषांतरकारांस हाडवैराची गोष्टच फार महत्वाची वाटली, असें दिसतें.

† प्रसिद्ध टिकाकार रोये (*Rowe*) यानें या नाटकासंबंधानें जे उद्गार काढलें आहेत ते प्रत्यंतराकरतां वाचकांनीं येथेंपहावें म्हणजे झालें, तो म्हणतो:—

Though we have seen the Play (*The Merchant of Venis*) received and acted as a comedy, and the part of the Jew performed by an excellent comedian. Yet I can not but think it was designed Tragically by the Author: There appears in it such a deadly Spirit of Revenge, such a savage fierceness and Fellness, and such a bloody designation of cruelty and Mischief, as can not agree either with the Style or charactera of comedy.

हीच गोष्ट गौणरूपानें आणली असती तर प्रस्तुत नाटक म्हणजे एक मौजेचा फार्स असेंच होऊन वसलें नसतें काय? अर्थात् शॉयलॉक व अँटोनियो यांजमधील हाडवैराची हकीकत प्रस्तुत नाटकांत फारच महत्वाची असल्यासुळें हेंच कथानक मुख्य होय असें ह्मणणें प्राप्त आहे. परंतु नाटकाच्या पूर्णतेला विशेष अगत्याची मोष्ट म्हटली म्हणजे त्या नायक व नायिका असल्या पाहिजेत ही होय; तीं हाडवैराचा कथानकांत नाहींत हें त्यांत मोठें वैगुण्य आहे. यास्तव हें कथानक मुख्य म्हणतां येत नाहीं. आंगठ्यांची गोष्ट ही तर प्रस्तुत नाटकाच्या ४ थ्या अंकाचे शेवटीं शेवटीं जोडलेलें केवळ शेंपूट होय; तें नसतें तर चार अंकांतच हें नाटक समाप्त झालें असते, पण हें शेंपूट जोडून एकंदर नाटकास कसें आनंदपर्यवसायी केलें आहे, याकडे फार फार लक्ष देण्यासारखें आहे. कित्येकांस तर हें आंगठ्यांचें शेंपूट हाच नाटकाचा मुख्य विषय असें वाटत असल्याचा भास होतो. पण वस्तुतः तें एक तात्पुरतें जोडलेलें शेंपूटच होय. याहून त्यास ज्यास्त महत्व देतां येत नाहीं, हें उघड आहे* याचप्रमाणें जेसिकेच्या पलायनाची हकीकतही दुय्यम प्रतीचीं असल्यासुळें तेही केवळ गौण कथानक असून त्यासही विशेष महत्व देतां येत नाहीं. करंडकांच्या निवडणूकीचें कथानकांत मात्र नायक व नायिका आहे व कथेची पूर्णताही झालेली आहे, यास्तव हेंच कथानक मुख्य आहे हें उघड आहे. पण नुसतें हें कथानकच पाहिलें तर तें इतकें साधें आहे, व त्यांत विविध प्रसंगांचा इतका आभाव आहे कीं, त्यांत चमत्कार वाटण्यासारखें असें काहीं भासत नाहीं. तथापि

* याचें प्रत्यंतर पाहिजे असल्यास प्रस्तुत नाटकाचीं जीं दोन भाषांतरें मराठींत यापूर्वीं होऊन गेलीं आहेत, त्यास भाषांतरकारांना जीं नांवां दिलीं आहेत, यावरून येईल. एका भाषांतराचें नांव “मोहेनेची आंगठी” आणि दुसऱ्याचें “प्रणयमुद्रा” अशीं आहेत. यावरून आंगठ्यांचें कथानकच भाषांतरकारांस नाटकांत मुख्य विषय वाटत असून त्यावरून नाटकास नांव देण्यास तो योग्य आहे, अशी त्यांची समजूत झाली आहे असें दिसतें.

कवीनें दर सांगितलेल्या कथानकांची त्यांत इतकी भर घातली आहे कीं, त्यामुळे सदर कथानकास फारच मनोवेधकता आली आहे.*

वस्तुतः कांहीं एक चमत्कारिक गोष्ट किंवा कथानक घेऊन तिच्यावर नाटक रचण्याचा कवींचा प्रघात आहे. अर्थात एका नाटकांत सामान्यतः एकच गोष्ट किंवा कथानक ग्रथित केलेले

* प्रस्तुत नाटक या कवीच्या सुखपर्यवसायी नाटकांमध्ये सर्वोत्कृष्टांपैकीं एक आहे. याची प्रशंसा कितही केली तरी थोडीच आहे. तथापि पाश्चिमात्य विद्वानांचे याविषयीं अभिप्राय काय आहेत ते वाचकांस कळावे यासाठीं त्यांतून कांहीं येथें देतो.

“Of The Merchant of Venice the style is even and easy, with few peculiarities of diction, or anomalies of construction, The comic part raises laughter, and the serious fixes expectation. The probability of either the one or the other story cannot be maintained. The union of two actions in one events is, in this drama, eminently happy.”

DR. JOHNSON.

“ It is prochigally full of poetry; passages of the most exalted beauty are scattered every where with the wanton profusion of a genius that was ever full, and feared no exhaustion, ”

HALLIWELL.

“The Merchant of Venice is generally esteemed the best of Shakespeare's comedies..... In the management of the plot which is sufficiently complex without the slightest confusion or incoherence, I do not conceive that it has been surpassed in the annals of any theatre. The variety of characteristis in The Merchant of Venice, and the powerful delineation of those upon whom the interest chiefly depends; the effectiveness of any scenes in the representation; the copiousness of the wit and the beauty of the language, it would be superfluous to extol; nor is it our office to repeat a tale so often told as the praise of Shakespearc. ”

HALLAM.

असतें. शेक्सपियर कवीच्या बहुतेक शोकपर्यवसायी नाटकांत व ऐतिहासिक नाटकांत ही तऱ्हा आढळून येते. परंतु कित्येक वेळा त्याच्या आनंदपर्यवसायी नाटकांत दोन किंवा अधिक कथानके घेऊन त्यांच्या मिसळीनें एक नवेंच संविधानक सिद्ध करण्याचा यत्न कवीनें केकेला आढळून येतो. शोकपर्यवसायी नाटकांत कांहींतरी अघटित, किंबहुना ध्यानीमनीही न येण्यासारखी गोष्ट अचानक घडवून आणण्याचा हेतु असल्यामुळे बहुतकरून दोन तीन संविधानकांचा मिलाफ जुळवून आणण्याचें कार्य कठीण जात असेल असें वाटतें, परंतु ही तऱ्हा आनंदपर्यवसायी नाटकांत जुळवून आणणें फार सोईचें असलेमुळे शेक्सपियर कवीनें हिचा आदर आपल्या बऱ्याच नाटकांतून केला आहे. प्रस्तुत नाटक हें अशा-पैकीं एक होय. “ तुफान ” नाटकांतही अशीच खटपट कवीनें केली आहे, हें नाटक सूक्ष्म दृष्टीनें वाचलें असतां वाचकांच्या लक्षांत येईलच. केवळ वरवर पाहिलें असतां ह्या वेगवेगळ्या गोष्टी कोठून तरी आणून कशा तरी गोवून दिल्या आहेत, असें वाटतें. पण सूक्ष्म दृष्टीनें पाहिलें असतां त्या सर्वांत कांहीं एक साधारण सर्वमान्य तत्व ग्रथित केलेलें आढळून येतें, व तें लक्षांत घेऊन नाटकाच्या कथानकाच्या घटनेचा विचार केला असतां सर्व भाग विसकळीत नसून अगदीं सुसंगत आहेत. असें लक्षांत येऊन मनावर हितावह असा परिणाम होतो. याशिवाय जी दोन तीन कथानके एकत्र जुळविण्यांत येतात त्यांचा मिलाफही फार कुशलतेनें केला असतो; ह्याप्रमाणे प्रत्येक कथानक वेग-वेगळें विस्तार पावत जाऊन, तें इतरांस व विशेषतः मुख्य कथानकास पोषक असें होतें. प्रस्तुत नाटकांत हा मिलाफ कवीनें कसा केला आहे, हें पाहण्यासारखें आहे. वर दाखविलेंच आहे कीं, प्रस्तुत नाटकांत मुख्य कथानक करंडकांची निवड अर्थात् पोर्शिया आणि बसॅनियो यांचा विवाह हें होय. आणि तदनुषंगानें त्यांच्या परस्परांमधील प्रेमाचें वर्धन व पोषण करणें हें होय. हें कार्य कवीनें असें साधिलें आहे कीं, बसॅनियो कर्ज काढतो,

तें आपणास पोर्शियेची प्रार्थि व्हावी ह्मणून काढतो, व तेणें करून त्याचा जिवश्चकंठश्च मित्र अन्टोनियो याजवर मोठें संकट येतें. पुढें पोर्शियेचा व बसॅनियो याचा विवाह होतो आणि या विवाहानें प्रेमबद्ध झालेली पोर्शियाच वकिलाच्या रूपानें पुढें येऊन अन्टोनियो याजवरील संकटांतून त्यास व त्याच्या सर्व इष्टमित्रांस मुक्त करून, आनंदित करते. यामुळें, लग्नाकरितां कर्ज वं त्या कर्जांतून मुक्त होण्याकरितां लग्नाचा योग हेंच साधन, अशी अन्योन्याश्रय घटित कार्यकारणांची सांखळी गुफलेली आपल्या येथें दृष्टीस पडते. ती पाहून जो चमत्कार वाटतो तो केवळ स्वसंवेद्य आहे, इतरानें कितीही सांगितला तरी समजणें कठीण. यास्तव स्वतःच अनुभवून पहावा अशी वाचकांस आमची शिफारस आहे.

याप्रमाणें कर्जरोख्याचें कथानक व विवाहाचें कथानक यांची सांगड घालून दिल्यावर आणि एकानें दुसऱ्या कथानकांचा यथावकाश परिपोष केल्यावर कवीनें या दोन्ही मुख्य कथानकास दोन उपकथानकांचा जोड दिला आहे. हीं दोन उपकथानकें ह्मणजे शाय-लॉक याच्या मुलीला त्याच्या घरांतून एका ख्रिस्ती मनुष्याकडून नेवविणें, व विवाहकार्ली प्रेमाची खूण ह्मणून अर्पण केलेल्या आंगठ्या—ज्या प्रतिग्रहीत्यानें प्राणापलीकडे जपून ठेऊं ह्मणून शपथ घेतली आहे, त्या आंगठ्याचें कथानक हीं होत. या दोहोंचीहि जोडणी कवीनें प्रस्तुत नाटकांत फार कुशलतेनें व चातुर्यानें केली आहे. व तेणेंकरून दोनही मुख्य कथानकांतील रसाचें पोषण उत्कृष्ट रितीनें केलें आहे. आमचे एक मार्मिक मित्र तर कविच्या या कुशलतेच्या 'जोडणी'स जोडणी न ह्मणतां 'फोडणी' ह्मणतात, सारांश या सुरस फोडणीनें सदर कथानकास कांहीं अप्रतिम चटकदारपणा आला आहे, यांत शंका नाही. ज्या ख्रिस्ती लोकांविषयी शॉयलॉक याच्या हृदयांत एवढा द्वेष बाणला होता, त्याच ख्रिस्त्यांपैकीं एका यकःश्चित्त इसमानें त्याच्या मुलीस पळवून न्यावें हें त्यास किती दुःसह झालें असेल व तेणेंकरून त्याच्या हाड-

वैरास केवढा जोर आला असेल, त्याची कल्पना करणेंच पुरें आहे. आणि जी आंगठी मिळावी ह्मणून बसॅनियो याच्या प्रित्यर्थ अँटोनियो हा आपले प्राण खर्चा घालतो, तीच जीवापलीकडे जपून ठेवावयाची आंगठी बँसानियो हा त्याच अँटोनियोयाला संकटमुक्त करणाऱ्या वकिलाला देतो. हें पाहून बसॅनियो याजवर व बँसनियो याचें अँटोनियो याजवर किती निःसीम प्रेम होतें याची कल्पना आपणांस होऊन आपणांस त्यांच्या परस्परांवरील प्रेमाचे मोठें कौतुक वाटतें. पण महाशय अँटोनियोस त्याच्या संकटांतून जिनें सोडविलें व सुज्ञ बसॅनियो यासही आंगठीच्या हानीमुळें वाटलेल्या मरणप्राय मानहानीची क्षमा जीनें केली ती पोर्शियाच होय असें जेव्हां आपण पाहतों तेव्हां तिच्या सुजाणपणाचें व उदारबुद्धिचें जें कौतुक वाटू लागतें त्यास कांहीं सीमाच राहत नाहीं असें आम्हांस वाटतें.

प्रस्तुत नाटकांत जीं तीन चार कथानकें एकत्र गुफण्याची खटपट कवीनें केली आहे तिचा विचार करीत असतां, आपले इकडील शूद्रक कविकृत "मृच्छकटिक" नाटकाची आठवण चतुरस्र वाचकांस झाल्यावांचून राहणार नाहीं. शूद्रक कवीनेंही आपले नाटकांत अशीच खटपट कांहींशी केली आहे; हें तर काय?—पण एकंदरीनें पाहतां, प्रस्तुत नाटकाशी शूद्रक कवीच्या या कृतीचें बऱ्याच गोष्टींत फार साम्य आहे. असें दोहोचें मार्मिक दृष्टीनें अवलोकन केलें असतां दिसून येईल, या साम्यासंबंधानें बरेंच लिहिण्यासारखें आहे, तें प्रसंगानुरोधानें लिहूं. सध्यां, एकाहून अधिक कथानकें एकत्र गुफण्याची खटपट शूद्रक कवीनें कशी केली आहे, हें पाहिलें तर असें आढळून येतें कीं, वसंतसेना व चारुदत्त यांचें परस्परांवरील प्रेम वर्णन करण्याचा जो कवीचा मूळ हेतु त्यास अनुसरून नाटकाची रचना करीत असतां, त्यांतच पालक राजाच्या राज्यकारभारांतली अव्यवस्था वर्णून, आर्यक नांवाच्या मनुष्याला "सिद्धादेशा" प्रमाणें राज्यपद मिळून राज्य-

क्रांति झाल्याची हकीगत कवीने जोडून दिली आहे. परंतु ह्या दोनही हकीगतींचा मिलाफ शूद्रक कवीला चांगलासा करितां आला नाही, असें ह्यणणें भाग आहे. वस्तुतः, चारुदत्त व वसंत सेना यांच्या सुरतोत्सवाशीं राज्यक्रांतीच्या हकीगतीचा अथाअर्थां कांहीं एक संबंध बसत नाही, इतकेंच केवळ नाही तर एका हकीगतीनें दुसऱ्या हकीगतीतील कथेचा परिपोष व्हावा हें इष्ट असतांही, तो मृच्छकटिकांतल्या कथाभागांत झाल्याचें दिसत नाही. शेक्स-पिअर कवीच्या प्रस्तुत नाटकांत हा परिपोष कसा उत्कृष्ट रितीनें झाला आहे, हें वर सांगितलेंच आहे. तथापि दोन कथानकें एकत्र गुंफण्याची तऱ्हा शूद्रक कवीसारख्या अतिप्राचीनकाळीं होऊन गेलेल्या आपल्या इकडील कवीच्या मनांत येऊन गेली होती ही गोष्ट अभिमानपूर्वक येथें उल्लेखित करून ठेवण्यासारखी आहे.

वस्तुतः एकाहून अधिक कथानकें एकत्र ग्रथित करणें हे वरेंच कठिण असून, त्यांत कौशल्यहि विशेष आहे. अशा जुळणीस मार्भिक टीकाकारांनीं अनेक तंतूंनीं विणलेल्या पटाची उपमा दिली आहे. पट विणतांना कारागीर जसें निरनिराळ्या रंगांचे तंतु घेऊन कांहीं सरळ-उभे व कांहीं आडवे अशा रितीनें त्यांची एकांत एक गुंफणी करून पट तयार करतो; तशीच नाटककाराचीही गोष्ट आहे. आमच्या मते तर कवीच्या अशा कृतीस गंगा, यमुना, व सरस्वती या नद्यांचा प्रयाग येथें जो त्रिवेणी संगम झाला आहे त्याचीच उपमा अधिक शोभेल. या ठिकाणीं या तिन्ही नद्यांचे प्रवाह वेगवेगळे दिसत असूनही, ते एकांत एक अशा रितीनें मिसळून गेले आहेत कीं, त्या सर्वांचें मिळून एकच पात्र झालें आहे. हा चमत्कार प्रत्यक्ष परमेश्वरी लीलेचाच होय; व म्हणूनच तो इतका आल्हादकारक व पवित्र होऊन बसला आहे. या त्रिवेणी संगमाची वर्णनीय शोभा त्रिज-

गन्नट श्रीकृष्ण यानें गुंफलेल्या सत्यभामेच्या वेणीचें वर्णन करीत असतां, वामन पंडितांनीं वर्णिली आहे ती येणेंप्रमाणें:—

हरिकरिं यमुना हो मूढ गंगावनाचीं,
मिरविं धवल पुष्पीं दीप्ति गंगा-वनाची ।
असित-सित नद्यांच्या संगमीं श्री त्रिवेणी,—
तशिच यदुपतीनें घातली चित्र वेणी ॥

वामन-कृत भामाविलास.

आणि शेक्सपियर कवीनेंही प्रस्तुत नाटकांत तीन चार कथा-नकांची अशीच चित्रवेणी घातली आहे. महाकवि हे तरी ईश्वरांशच होत, व त्यांची कृति ईश्वरी लीलेप्रमा च चमत्कारमय व वंदनीय होय. तेव्हां अशा कृतीस वरील उपमा सर्वथा शोभणारी आहे, हें उघड आहे.

वर संविधानकांची जुळवांजुळव कवीनें कशी केली आहे. त्याचा ऊहापोह करीत असतां, असें ह्याटलें आहे कीं, कांहीं एक साधारण सर्वमान्य तत्व ज्यांत ग्रथित केलेलें दिसत आहे, अशा कांहीं गोष्टी एकत्र करून प्रस्तुत नाटकाचें संविधानक कवीनें सिद्ध केले आहे; तेव्हां हें तत्व कोणतें असा प्रश्न सहजच उत्पन्न होतो. त्याचा खुलासा येथें करणें अवश्य आहे. नाटक रचण्यांत कवीचा हेतु काय आहे हें स्पष्टपणें सांगण्याचा शेक्सपियर कवीचा परिपाठ नाही. प्रस्तुत नाटकाशीं बऱ्याच गोष्टींत साम्य पावणाऱ्या “ मृच्छकटिक ” नाटकाच्या आरंभीच कवि उद्दिष्ट कार्याचें दिग्दर्शन करतो तें असें कीं, अवंतीपुरींत राहणाऱ्या चारुदत्त व वसंतसेना यांच्या परस्परांवरील प्रेमास अनुलक्षून,

.....सुरतोत्सवाश्रयं

नयप्रचारं व्यवहारदुष्टताम् ।

खलस्वभावं भवितव्यतां तथा

चकार सर्वं कविशूद्रको नृपः ॥

हेंच कार्याचें दिग्दर्शन प्रस्तुत नाटकाच्या संबधानेंही उप-योगी पडण्यासारखें आहे, हें मार्मिक वाचकांस सांगणें नलगे. परंतु अशी कांहीं परिस्फुटता शेक्सपियर कवीनें ह्या नाटकांत किंवा

त्याच्या इतर कोणत्याही नाटकांत केल्याचें आढळून येत नाहीं. त्याची रीत ह्याटली म्हणजे आपला आशय गूढ ठेवावयाचा; तो वाचकांनै व प्रेक्षकांनै पाहिजे तर प्रयत्न करून हुडकून काढावा. या-संबंधानें डाक्टर अलरिसी (Dr. Ulrisi) ह्या नांवाच्या एका विद्वान् टीकाकाराचे विचार विशेष लक्ष देण्यासारखे आहेत.* त्याचें असें ह्मणणें आहे कीं, कवीनै ह्या नाटकांत “ समम्

* डाक्टर अलरिसी हे एक जर्मन गृहस्थ असून, शेक्सपिअर कविचे रसिक भक्त आहेत. त्यांनीं कवीचा आशय सांगतांना शेवटल्या आंग-ठ्यांच्या गोष्टीस टाळा दिला आहे हें खरें. तथापि तींतीही कवीचा आशय कसा प्रतिबिंबित झालला आहे हें दाखविण्याचा यत्न आह्मीं वर केला आहे. हें चाणक्ष वाचकांच्या लक्षांत येईलच. त्यांचा ह्मणण्याचा समग्र आशय एका इंग्रज ग्रंथकारानें इंग्रजी भाषेंत थोडक्यांत आणिला आहे. तोच इंग्रजी भाषा जाणणारांसाठीं येथें देतोः--

“ Throughout many of Shakspeare's plays, the leading fundamental idea, concentrated in itself, is intentionally hidden.--- But there are sufficient intimations of the meaning of the whole scattered throughout, so that whoever has in some degree penetrated into the depths of the Shakspearean art cannot well go wrong. The sense and significancy of the process between Antonio and the Jew rest clearly upon the old juridical precept, *summum jus, summa injurias* (the strictest law the highest injustice or injury). Shylock has, clearly, all that is material, except justice, on his side; but, while he seizes and follows his right to the letter, he falls through it into the deepest and most criminal injustice; and the same injustice, through the internal necessity which belongs to the natura of sin, falls back destructively on his own head. The same aspect in which this principal is presented to us in its extremest harshness, in the case of Shylock, shows itself in various out bursts of light and shadow throughout all the remaining elements of this drama. The arbitrary will of her father, which fetters Portia's in-

जस् समा इन्जूरिया” (Summum jus, Summa injuria) ह्या तत्वाचा उपन्यास करून, ‘दुष्ट व्यवहारा’ मध्ये ‘नयप्रचार’ कसा असावा हे दाखविण्याचा यत्न कवीने केला आहे. वरील तत्व हे पाश्चिमात्य देशांतील न्यायशास्त्रांतले असून, त्याचा अर्थ सामान्यतः असा आहे की, जो जो कायद्यांचा व नियमांचा कडकपणा अधिक, तो तो अन्यायाचा मात्र प्रादुर्भाव होऊन, तज्जन्य पीडा व नुकसानी सोसण्याची पाळी सर्वांवर येते. प्रस्तुत नाटकांत या तत्वाचा केवळ उपन्यासच करून कवि थांबला नाही; तर त्याने आणखी असेही दाखविले आहे की, अशा अन्यायजन्य अर्थात अन्याय्य नुकसानींचा व तासाचा प्रतीकार करणे म्हणजे न्याय करणेच होय. या तत्वाचा उपन्यास कवीने कसा केला आहे, हे आतां पाहू. प्रथमतः शायलॉक व अँटो-नियो यांजमध्ये झालेल्या कर्जरोख्याचीच हकीगत घेऊं. शाय-

(मागील पानावरून चालू)

elination, and robs her of all participation in the choice of a husband, rests certainly upon paternal right; but even this right, when carried to an extreme, becomes the highest injustice. The injustice which lies in the enforcement of this paternal right, would have fallen with tragical weight, if chance had not conducted it to a fortunate issue. The flight and marriage of Jessica, against her father's will, comprehends a manifest injustice. Nevertheless, who will condemn her for having with drawn herself from the power of such a father? in the sentence laid upon the Jew, by which he is compelled to recognise the marriage of his daughter, is a gain reflected the precept--*Summum jus, Summa injuria*. right and unright are here so closely driven up into the same limit, that they are no longer separated, but immediately pass over one to the other. Thus we see that the different, and apparently heterogeneous, events unite themselves on the whole into one point. ”

लॉक यानें आपल्या सतें मोठ्या काव्यानें, अमुक मुदतीला कर्ज-फेडलें नाहीं, तर रिणको याच्या शरीरांतून आच्छेर मांस कापून घेण्याची अट कर्जरोख्यांत लिहून घेतली; आणि त्याला असें वाटलें कीं, कायद्याप्रमाणें आपला हक्क आपण चांगला दड करून घेतला. पण असें करण्यांत न्यायाच्या वरील तत्वाप्रमाणें कायद्यांचें व नियमांचें बंधन इतकें संकुचित व घट्ट झालें कीं, तेणें करून 'व्यवहारदुष्टता' उत्पन्न झाली. पुढें पोर्शियेनें कायदेशीर कोटी लढवून याच व्यवहारदुष्टत्वाचा प्रतीकार करून न्याय केला; अर्थात् दुष्टत्वाचा प्रतीकार केल्यानें न्याय झाल्याचें कवीनें येथें स्पष्टपणें दाखविलें आहे. आतां करंडकांच्या पणाच्या हकीगतीकडे पाहिलें, तर तीतही वरील तत्वच वरील रितीनेंच उपन्यस्त केलें आहे. पोर्शियेच्या बापानें, आपल्यासतें मुलीच्या कल्याणाकरितां ह्मणून, आपले पैत्रिक प्रभुत्वास अनुसरून, मरतेवेळीं करंडकांचा पण करून ठेविला; व जो संकेतित करंडक निवडील त्यासच मुलीनें वरिलें पाहिजे, असें ठरविलें. आतां यांत कायदेशीर रितीनें आपल्या मुलीवर बापाचें पूर्ण प्रभुत्व होतें हें खरें; तथापि तें गाजविण्यांत त्याच्या हातून बंधन घट्ट होऊन त्याचा दाव फार झाला व तेणेंकरून, दुष्टबुद्धीचा लवलेशही नसतां, अन्याय उत्पन्न झाला. तेव्हां त्याचा प्रतीकार किंवा परिहार, मुलीच्या सुदैवानें इच्छित वराच्या हातून योग्य करंडकांची निवड झाल्यानें, झाला म्हणून बरें झालें; नाहीं तर तो मोठा सद्दोष असा अन्यायच ह्मणावा लागला असता. वस्तुतः, ह्या ठिकाणीं कवीनें " भवितव्यते " चेंच घोडें मध्यें घालून सरासरी वेळ मारून नेली आहे यांत शंका नाहीं. या पुढें तिसरी हकीगत जेसिकेची घेऊं. जो शायलाक आपल्या सन्मान्य कुळाशीं एवढ्या कडकपणानें यागतो, त्याचें आपल्या मुलीवर कितीही प्रेम असलें तरी त्याची वागणूक फारशी मायाळू पणाची असण्याचा संभंव कमीच. आपणास ठाऊकच आहे कीं, तो आपल्या मुलीस घराबाहेर कोठेंही जाऊं देत नव्हता. रात्रीचे वेळीं तो तिला एकटीला घरांत ठेवून बाहेर जाऊं लागला

तेव्हां तो तिला बजावून सांगतो:—“ दारांना नीट कुलुपे घाल. आणखी रस्त्यांत ढोलकी, तुतारी वगैरे वाजतांना ऐकूं आली तरी गडबडीने रस्त्यांत काय चालले आहे तें पाहायला उगीच खिडकीशीं जाऊं नको; माझ्या घराचे सर्व कान बंद करू, ह्मणजे मी ह्मणतो घराची खिडकीन खिडकी बंद करून घे.”* यावरून त्याचा आपल्या मुलीवर किती कडक अम्मल होता हें स्पष्ट होत आहे. आणि त्याचें आपल्या मुलीवर जर एवढें कडक प्रभुत्व होतें तर त्यांतही सदोष असा अन्यायच होत होता, असें ह्मटलें पाहिजे. अर्थात् ती अशा स्थितीतून आपल्या बापास सोडून गेली, व बापाच्या कडकपणाचा अशा रीतीने तिनें प्रतीकार केला यांत न्यायच झाला असें कवीनें दाखविलें आहे. आतां शेवटलें आंग-
ठ्यांचें प्रकरण घेऊं. यांत पाहिलें तरी देखील प्रत्यक्ष पोर्शियेनेंच आपल्या पतीवर प्रभुत्व गाजविण्याचा यत्न केल्याचें दिसून येतें. तिनें लग्नसमयी त्याच्या वटांत प्रेमाची ह्मणून आंगठी घातली व शपथपूर्वक ती त्यानें प्राणापलीकडे जपून ठेवावी, कोणत्याही कारणा-
वरून हातची जाऊं देऊं नये असें त्याचेकडून कबूल करून घेतलें. प्रिय पत्नीच्या प्रेमाची ती खूण—तिचे केवढें बंधन ह्मणून सांगावें! परंतु आपण पुढें असें पाहतो कीं, ज्या मित्राच्या साहाय्यानें लग्नाचा योग जुळून येतो, त्या मित्रावर जेव्हां संकट येतें तेव्हां त्यांतून त्याची मुक्तता करणारा वकील ती आंगठी मागतो. अशा वेळीं नाहीं म्हणणें हें कृतघ्नपणाचें असून मरणाइतकेंच दुःखकारक होतें. सारांश आंगठी देणें हेंही मरणाइतकेंच दुःख-
कारक व नाहीं म्हणणें हेंही तेवढेंच दुःखकारक, अशा वेळीं बसंनियो यानें शपथेचें बंधन तोडून व वैवाहिक प्रितांचें बंधन शिथिल करून आंगठी हातची जाऊं दिली यांत वस्तुतः वरील तत्वास अनुसरून त्यानें अपराध केला नाही; तर केवळ न्याय्य तेच केलें, असें सहजच म्हणावें लागतें—आणि सर्वांत चम-
त्काराची व कवीच्या कुशलतेची परमावधी म्हटली म्हणजे

ही कों, हा प्रतीकार स्वतः पोर्शिया आपले यजमानास धोर मनानें क्षमा करून आपणास मान्य आहे असें दर्शविते व यांत न्यायच झाला असें सिद्ध करतें !

प्रस्तुत नाटकांत मनन करण्यासारख्या विशेष गोष्टी कोणत्या आहेत त्यांची चर्चा केल्यावर, आतां यांतील मुख्य मुख्य पात्रांची घटना कवीनें कशी कशी केली आहे, हें थोडक्यांत पाहूं- पहिलें ठळक पात्र ह्यटलें ह्यणजे ' व्हेनिस नगरचा व्यापारी ' अँटोनियो, हे होय. अँटोनियो याजपार्शी संपत्ति विपुल होती; आणि तो तिचा व्ययही इतरांच्या उपयोगी पडण्यांत करित असे. स्वभावानें सरळ, मनानें मवाळ, आणि हाताचा सढळ,—अशा या गृहस्थास मित्रांचा काय तोटा ? त्यांच्यांतही त्याचा एकावर फारच जीव होता. त्याच्यासाठीं तो आपले प्राणही खर्ची घालण्यास सिद्ध झाला. अशा प्रकारचें मित्रत्व ह्यणजे निरपेक्ष व निर्व्याजच समजलें पाहिजे. ह्याचें लक्षण धीर जनांच्या मताप्रमाणें भर्तृहरि सांगतो तें असें:—

पापान्निवारयति योजयते हिताय
गृह्यं च गृह्णति गुणान् प्रकटीकरोति ।
आपद्रंत च न जहांति ददाति काले—
सन्मित्रलक्षणमिदं प्रवदन्ति धीराः ॥

नीतिशतक.

ह्या शाब्दिक अमूर्त लक्षणालाच शेक्सपीयर कवीनें यथे अँटोनियो हे मूर्त स्वरूप दिलें आहे, हें उघड आहे. अँटोनियो याच्या आंगचा मुख्य गुण ह्यटला ह्यणजे उदारपणा हा होय. आणि जे उदार असतात ते बहुधा निष्कपट व सरळ असतात. अथात् मनांत एक व बाहेर एक अशी त्याची वागणूक नव्हती ह्यणूनच वसँनियो पैशाची मदत मागायला आला असतां त्यानें तत्काल उत्तर दिलें कों:—'मजपार्शी जें कांहीं आहे नाहीं, तें सर्व जरी तूं उडविलेंस, तरी त्याचें मला काडीइतकेंही वाईट वाटणार नाहीं. पण अमुक करशील का असा संशय तूं घेतोस हें पाहून

मात्र मला अतिशय वाईट वाटते !' * त्याच प्रमाणें त्याचें हृद-
यही अत्यंत मृदु व मायाळू होतें. प्रिय मित्राचा कांहीं काळ-
पर्यंत होणारा वियोग देखील त्याच्यानें सहन करवेना. याच
कारणास्तव त्याचे मित्र त्याला 'सज्जन' ह्मणतात, व "त्याच्याइतके
कोमल हृदयाचे फार थोडे" † अशी त्याची वाखाणणी करतात.
परंतु शायलॉक याशीं ह्याच 'सज्जना'ची वागणूक पहावी तों कांहीं
विचित्रच ! तो शायलॉक यास कशी धमकी देतो पहाऽ 'अरे जा
जा ! आजपर्यंत जसा मी तुझ्याशीं वागत आलों तसाच यापुढेही
वागेन, मी तुला कुत्रा ह्मणेन, तुझ्या अंगावर थुंकेन व लाथांनीं
तुझी संभावनाही करीन; पकें समज.' अशा प्रकारची वाग-
णूक ह्मणजे वाटपाळ्या तंट्या भिल्लाच्या दांडगाईची बरोबरी
करणारी नाही असें कोण ह्मणेल ? यावरून पाहतां अँटोनियो
ह्याच्या ठिकाणीं त्याच्या आंगच्या चांगल्या गुणांचा केवळ अति-
रेक झाला होता असें दिसून येतें. व याचें प्रायःश्रित्तही पुढें
लवकरच त्याला मिळालें. तथापि तो एक "उत्तम मित्र" होता
असें ह्मणावयास कांहीं चिंता नाही.

अँटोनियो याच्या तोलाचें दुसरें ठळक पात्र ह्मटलें ह्मणजे
पोर्शिया हें होय. ती अँटोनियो याच्याप्रमाणेंच धनसंपन्न
'होती व त्याच्याप्रमाणेंच स्वभावानें सरळ व सढळ
हाताची होती असेंही मानावयास जागा आहे. कारण
तिच्या पदरीं दासदासींचा परीवार बराच असून तो सर्व संतुष्ट
व तिच्यावर प्रेम करणारा होता असें आपण पाहतों. बसँनियो
यानें करंडकांची निवड केल्यावर व विवाह निश्चित झाल्यावर
जेव्हां अँटोनियो याजवरील संकटाची हकीगत तिला कळते, तेव्हां
ती मागे पुढें न पाहतां, एकदम ह्मणते:—‡ 'कर्जाच्या वीसपट

* 'व्हेनिस नगरचा व्यापारी' अंक १ ला पृष्ठ ११

† व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक २ पृष्ठ ७५

‡ व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक १ ला पृष्ठ ३३

‡ व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक ३ रा पृष्ठ ११५

रकूम दण्याला मजजवळ सोने तयार आहे, ते द्या व कर्ज देऊन टाकून आपल्या मित्राला संकटांतून सोडवून बरोबर आणा.' यावरून तिचे थोर मन व उदारपण यांची साक्ष आपणास पटते. याप्रमाणे अँन्टोनियो या पात्राशी जरी तिचे बरेच साम्य आहे, तरी अँन्टोनियो याच्या आंगी नाहीत असे कांहीं गुण तिच्या ठिकाणी दिसून येतात. विपुल संपत्तीच्या अनुषंगाने प्राप्त होणारे जे औदासीन्य त्याचीही छाया अँन्टोनियो याच्याप्रमाणे तिच्या मनावर पडली होती. पण विशेष गोष्ट ही की, अँन्टोनियो हा आरंभापासून शेवटपर्यंत त्या छायेतून मुक्त होत नाही. परंतु पोर्शिया प्रसंग येतांच ताजी तवानी होते, व प्रसंगास योग्य असे शहाणपणाचे व धूर्ततेचे वर्तन करते. अँन्टोनियो याच्या प्रमाणे ती निष्क्रिय होवून बसत नाही. संकटाचे धोरण दिसतांच तिला कायद्यांतील कोटी आपोआप सुचते व व्यवहारांतील लटपट ही तिच्या लक्षांत येऊन तत्काळ, प्रसंगावधान धरून ती कार्यास सिद्ध होते. या तिच्या अंगच्या गुणास्तव कित्येक टीकाकारांनी पोर्शिया ही फाजील हुषार किंवा धूर्त आहे, एवढा नाचरेपणा स्त्रीत्वास शोभत नाही असे हटलें आहे.* परंतु वास्तविक विचार केला असतां, जे कार्य तिच्या हातून घडवून आणण्याचा कवीने घाट घातला आहे, त्या कार्याला लायक अशीच या पात्राची रचना

* हे मत प्रसिद्ध जर्मन टीकाकार हॅझलिट (Hazlit) यांचे आहे. यास उत्तरादाखल म्हणून जी टीका एका टीकाकार स्त्रीने केली आहे, ती लक्ष देण्यासारखी असल्यावरून तींतील लहानसा उतारा येथे देतो:-

“ Portia clever ! why, the word clever implies something common-place, in as much as it speaks the presence of the active and perceptive with a deficiency of the feeling and reflective powers. Portia hangs beside the terrible and incorrigible Jew, the brilliant light of her character set off by the shadowy power of his, like a magnificent beauty--breathing Titian by the side of a Jorgeous Rembrant. ”

Mrs. JAMEISON.

कवीनें केली आहे. तिची विद्वत्ता, मोठे विचार व व्यवहारज्ञता हे गुण स्त्रियांच्या ठिकाणीं तर काय ?—पण पुरुषवर्गीत देखील फारच थोड्यांच्या वांट्यास येत असतील. याच गुणांस्तव तिची विचारसरणी व भाषणपद्धतिही फार ढवदार व मुद्देसूद अशी आहे. दयाभूत अंतःकरण करण्याविषयीं शायलॉक यास तिनें केलेला बोध कसा मासलेवाइक आहे तो पाहण्यासारखा आहे. या पात्राच्या मुखानें कवीनें प्रत्येक गोष्टींत 'चालढाळपणा' ठेवण्याचा अर्थात् तार्तम्य पाहून वागण्याचा बोध केला आहे.

तिसरें महत्वाचें पात्र वसंनियो हें आहे. हें पात्र मुख्यत्वेकरून मार्गील दोन पात्रांस जोडणाऱ्या सांखळीच्या फांशासारखें आहे. एकीकडून तो अँटोनियो याचा प्रिय मित्र असून एकीकडून पोर्शियेचा प्रियकर आहे. या पात्राच्या आंगचा विशेष गुण ह्यटला ह्यणजे विवेकबुद्धी हा होय. तो स्वतः उंच कुळांतला असून शीलानें संभावित असा आहे. ही गोष्ट तो अभिमानपूर्वक स्वतः आपल्या तोंडानें बोलून दाखवितो ती अशीः—*“मजजवळ जीं कांहीं संपत्ति आहे, तें माझे थोर कुलशील.” त्याजपार्शीं संपत्ती नव्हती, असें असूनही पोर्शियेसारखीं 'धूर्त' स्त्री त्याला भाळते यावरून तो रूपानें देखणा होता. हें स्पष्टच आहे. विशेषतः पोर्शिया त्याच्या पाणीदार डोळ्यांचें व त्याच्या बाणेदार वर्तनाचें मार्भिकतेनें वर्णन करते तें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. तथापि त्याचें प्रेम पोर्शियेवर किती होतें, याचा अंदाज करतां येण्यास आपणापार्शीं कांहीं साधन नाही. किंबहुना धनप्राप्तीच्या इच्छेनें तर पोर्शियेशीं लग्न करण्याचें धाडस त्यानें मनांत आणलें नसेलना, असाही संशय घेण्यास जागा आहे परंतु यांत संतोषाची गोष्ट एवढीच कीं, प्रेमस्थान व द्रव्यप्राप्तीचें स्थान हीं दोन्हीही येथे एकच झालीं असल्यामुळे वरील आरोपांस कवीनें सवड ठेवली नाही असें आह्मांस वाटतें.

चवथें पात्र शायलॉक हें होय. यासंबंधानें पर्यालोचनांत

अगोदरच पुष्कळसा मजकूर येऊन गेला आहे. यास्तव त्याचें उद्घाटन येथें करण्याचें कारण दिसत नाहीं. तथापि ह्या पात्राचा विचार करीत असतां स्वतः संबंधाची व्यक्तिविषयक अशी एक गोष्ट येथें सांगितल्यावांचून राहवत नाहीं. प्रस्तुत भाषांतर कित्येक मित्रांनीं वाचल्यावर, यांत शायलॉक याचीं भाषणें फार चांगली उतरलीं असून, विशेषतः हें पात्र सुरेख वळलें असल्याविषयीं त्यांचें ह्मणणें पडलें; आणि आह्मांसही तें पटलें हें प्रांजलपणें आह्मी कबूल करतो. याचें कारण आह्मांसतरी एवढेंच दिसतेंच कीं, एका दुष्ट सावकारानें आमच्या एका जिवलग मित्राच्या ' काळिजाला हात घालण्याची तयारी ' करूनच न थांबतां त्याच्या ' अर्ध्या उत्तमांगा ' चा सर्वस्वीं नाश करून, त्याला जगांतून उठविलें, तो प्रसंग आमच्या हृदयांत निरंतर उभा आहे, व त्याच्या हृदयमेदक शिब्याशापांची व छळणूकीची आठवण ताजी आहे. अशा ह्या नीच माणसाचें नांव येथें लिहून कागदास डाग पाडणें बरें दिसत नाहीं. जगांतून दुष्ट मनुष्यांचा सर्वस्वी नायनाट होणें असंभाव्यच; तरी परमेश्वरा ! चांगल्या कामांतही शायलाक सारख्याची मदत घेण्याची बुद्धि तूं कोणास होऊं देऊं नकोस, एवढेंच तुजपाशीं हात जोडून मागणें आहे.

याशिवाय आणखी दोन पात्रें येथें उल्लेखीत करण्यासारखी आहेत; तीं नेरिसा व जेसिका हीं होत. यांजपैकी पहिली पोर्सि-येच्या स्त्री परीजनांपैकीं असून थेट तिच्या वळणाची आहे; आणि जेसिका ही शायलॉक याची मुलगी असून, तिची आई तिच्या लहानपणीं तिच्या आठवणीच्या आधींच वारली होती. व ती शायलॉक यासारख्या धनलोभी व खाष्ट बापाचे घरीं लहानाची मोठी झाली असल्यामुळे मायेचा मृदु हात तिच्या पाठीवरून कधीं फिरला असेल असें वाटत नाहीं. सारांश ती प्रेमळ वागणुकीस पहिल्यापासूनच पारखी असल्यामुळे लॉरेन्झो याजसारख्या प्रेमळ गृपस्थाची गांठ पडून मायाकूपणाचा ओलावा मिळतांच ती प्रेमाच्या पाशांत पडते, व आपल्या

- बापासही सोडून जाण्यास सिद्ध होते यांत काय नवल आहे ? यांत तिच्या हातून कांहींसा अत्याचार होतो हे खरे; तथापि ज्या स्थितीत ती होती तिचा विचार केला असतां तशा स्थितीत तिचा जन्मभर निभाव होणे कठिण होतें, व तिनें जे केले तें निरुपायास्तव केले असें समजून कोणीही सुज्ञ मनुष्य सदय अंतःकरणानें तिला क्षमाच करतील असा भरंवसा वाटतो.

आपल्या इकडील एखाद्या नाटकाशीं प्रस्तुत नाटकाची तुलना करून दाखविली असतां, ह्या नाटकाचा उत्कृष्टपणा वाचकांच्या विशेष लक्षांत येईल, असें वाटतें. प्रस्तुत नाटकाशीं कित्येक गोष्टींत साम्य पावणारें नाटक म्हटलें म्हणजे प्रसिद्ध ' मृच्छकटिक ' नाटक होय, हे मागे एके ठिकाणीं सांगितलेंच आहे. ही तुलना सविस्तर यथास्थित करणे हा जसा महत्त्वाचा तसाच मौजेचा विषय आहे. संविधानकाच्या प्रकरणांत शेक्सपियर कवीप्रमाणेंच ' मृच्छकटिका ' च्या कर्त्यानेंही दोन हकीगतींची एकत्र सांगड घालून देण्याची कशी खटपट केली आहे याचा उल्लेख मागे केलाच आहे. याशिवाय ज्या पात्रांत विशेष साम्य आढळून येतें तीं येणें-प्रमाणें:—उच्च कुलशील, व पूर्णदारिद्र्य ह्या वसंनियो याच्या ठिकाणीं असलेल्या दोन गोष्टी व औदार्य आणि उपजीवनाचें साधन-व्यापार ह्या अँटोनियो याच्या ठिकाणीं असलेल्या दोन गोष्टी—अशा चारी गोष्टी ' मृच्छकटिकां ' तील चारुदत्ताचे ठिकाणीं एकवटलेल्या दिसून येतात. शेक्सपियर कवीनें कुलशीलानें संपन्न अशीच नायिका प्रस्तुत नाटकांत आणली आहे, तशी शूद्रक-कवीनें आणलेली नाही. त्यानें वसंतसेनेसारख्या गणिकेच्या मुलीला आपल्या नाटकांत नायिका करून अग्रस्थान दिलें आहे हे योग्य केले नाही, असे कोणासही कडूल करावें लागेल. परंतु त्यानें असेंच कां केले हा प्रश्न सदर नाटक जो कोणी वाचतो किंवा पाहतो त्याच्या मनांत एकदम उभा राहतो, व त्याचा खुलासा एकाएकी होत नसल्यामुळे त्याचें मन चकीत होवें.

शूद्रक कवीला प्रौढ नायिका नाटकांत पाहिजे होती, पण आपले देशांत बालविवाहामुळे व स्त्रियांच्या पदपोशीमुळे त्याची इच्छा पूर्ण होण्याला कांहीं मार्ग त्याला दिसला नाही; यास्तव त्याने एकदम गणिकेच्या मुलीकडे धाव मारली असें आम्हांस वाटते. तथापि पोर्शियेच्या आंगी असलेले प्रौढपणा, विनयसंपन्नता व श्रीमंती हे गुण वसंतसेनेच्या ठिकाणी शूद्रक कवीने आणण्याचा यत्न केला आहे, असें म्हणावयास कांहीं चिंता नाही.

मृच्छकटिकांतले शर्विलक हे पात्र बरेच शिक्षणसंपन्न व खटपटी दिसते. शर्विलक हा राज्यप्रकरणी उलथापालथीत पडलेला असून, कांहीं निमित्ताने चोरी करण्यास सिद्ध झालेला आपण पाहतो. पण तो मुळचा चोर होता असें दिसत नाही. चोरी करणांना तो शास्त्रांतलीं म्हणून जीं वचनें बोलून दाखवितो तीं हास्यरस उत्पन्न करण्याचें कार्य उत्कृष्ट रीतीनें करितात. यावरून तो फाजोल सभ्यपणाची टर उडविणाऱ्या “ बहुभाष ” प्रेशियानो या पात्राची जणो बरोबरी करित आहे असें कोणास वाटणार नाही ? या पात्राचीं भाषणे वाचून व त्याचे चार पाहून हा केवळ चोर आहे; अर्थात् निंघ आहे असें दाखाविण्याचा कवीचा बेत असावा असें वरवर विचार करणास वाटेल. परंतु या पात्राविषयीं आमची समजूत वेगळी झाली आहे. आंतून निंघ-कर्म करून वाहेरून शास्त्रोक्त वचनें बोलून दाखविणाऱ्या व धार्मिकपणाचा डौल घालणाऱ्या दांभिक पंडितांची टर उडविण्याचा कवीचा हेतु असावा असें दिसते. शकार हे पात्रही हास्यरस उत्पन्न करणारे आहे, व त्याची तुलना व्हेनिस नगरचा व्यापारी या नाटकांतलीं ‘ दीर्घ शकारा’शीं म्हणजे शायलोक या पात्राशीं केली असतां चालेल. शायलोक हे पात्रही कवीने हास्यरस उत्पन्न करण्याकरितांच आणिले आहे. अशी सामान्यतः एकेकाळीं समजूत होती. हे मार्ग सांगितलेच आहे. तीत जसा अलीकडे फरक पडला आहे तसाच शर्विलक व शकार यांच्या भाषणांत, अभिनयांत व एकंदर आवीर्भावांत फरक पाहण्याची आवश्यकता आहे असें आम्हांस वाटते. शकार हा कांहीं मुळचा मूर्ख किंवा भोळा दिसत नाही. त्याचे चार कांहीं अधिकार्यांच्या घेमेडीचे व कांहीं मतलबाचे स्पष्टपणे दिसतात. वस्तुतः मूर्खपणा हे आपल्या लबाड्या जिरविण्याकरितां त्याचे ढोंग हात. यास्तव त्याच्या हृदयाचा ठाव घऊन आपले इकडील कोण नट

त्याचें यथार्थ स्वरूप दाखविण्याचें यश घेतो हें पहाणें आह. वरील दोन्ही नाटकांतील साम्य केवळ रेखामात्रेंकरून येंथें दर्शविलें आहे. इतर अडचणीप्रमाणेंच छापण्याच्या जबरदस्त गैरसोईस्तव याहून अधिक कांहीं करतां येत नाहीं, म्हणून तूतें येंथेंच थांबतां, असें दुःखानें येंथें कळविल्याखेरीज राहवत नाहीं.

मृच्छकटिक नाटकाच्या तुलनेचा विषय वाचकांपुढें असतांनाच, ह्यासंबंधाची एक सूचना उपसंहारादाखल करून, हा उपाद्घांत आम्हीं पुरा करितों. शेक्सपियर कवीचीं नाटके वाचावयाचीं तीं केवळ मौजेकरितांच असूं नयेत; त्यांच्या वाचनाबरोबरच अभ्यास आणि मनन यांचीहि जोड ठेवणें अवश्य आहे, असें आमचें मत झालें आहे. शास्तव ही गोष्ट आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आणून देणें फार अगत्याचें आहे असें आम्ही समजतो. नाट्यकला आपल्या इकडे प्राचीन काळापासून प्रचारांत आहे व ती बऱ्याच उर्जितावस्थेस एकेकाळीं येऊन पोहचली होती, यांत शंका नाहीं. तेव्हां आपल्या इकडील संस्कृत नाट्यग्रंथाशी शेक्सपियर कविच्या नाटकांची तुलना जेथें जेथें करून दाखवितां येईल तेथें तेथें करून दाखवावो, निदान अशा तुलनेकडे वाचकांचें लक्ष वेधावें असें आम्हीं योजिलें आहे. तरी ही योजना त्यांस पसंत पडेल, व अशा अभ्यासास व मननास बरीच मदत होईल अशी आशा आहे.

कळविण्यास संतोष वाटतो कीं, आमचा नाट्यमालेचा उद्योग आपले सध्याचे लोकप्रिय गव्हरनरसाहेब नेक नामदार सर जार्ज सिडेनहेम क्लार्क ह्यांस पसंत पडला असून त्यांचे खासगी कारभारी ह्या संबंधानें कळवितात कीं, “नाट्यमालेला पहिले वर्गाचे वर्गणीदार व आश्रयदाते (पेटून) होण्याची नेक नामदारांची मर्जी आहे; ह्या कार्यां आपणांस पूर्ण-यश प्राप्त होवो असेही ते इच्छितात.” ह्या कृपाप्रसादाबद्दल आम्ही नेक नामदारांच फार फार आभारी आहो. प्रस्तुत लेख पुरा करण्यापूर्वी आमचे जुने मित्र राजश्री दामोदर रामचंद्र त्रिपळुणकर बी. ए. ह्यांचे स्मरण वाचकांस देण्याचें सांप्रत अगत्य आहे. हे शेक्सपियर कवीचे एक भक्त असून वाणेदार मराठी लेखक आहेत. ह्यांचे साहाय्य आम्हांस चांगलें आहे, ह्या गोष्टीचा आम्हांस मोठा अभिमान वाटता.

समाप्त.

व्हेनिसनगरचा व्यापारी

या नाटकाचे संविधानक.

यलॉक या नांवाचा कोणी यहूदी व्हेनिस-
नगरीं राहत असे. तो सावकारी करून
ख्रिस्ती व्यापाऱ्यांस भारी दरानें पैसे व्याजीं
देत असे. अशा रीतीने त्यानें अतोनात
पैसा मिळविला होता. त्याचा स्वभाव खाष्ट होता,
आणि व्याजीं दिलेल्या पैशाचा वसूल करण्यांत त्याला
कोणाची दयामाया येत नसे. यामुळे त्या शहरांतील
सर्व भलेमाणसांना तो आवडत नसे, विशेषकरून
व्हेनिसनगरचा एक तरुण व्यापारी, अँटोनियो, याचा
ब त्याचा याच कारणावरून उभा दावा पडला होता.
अँटोनियो हा संकटांत सांपडलेल्या लोकांना पैसे देत
असे व त्याबद्दल कोणापासून कधीं कवडी देखील व्याज
घेत नसे. एकंदरीने पाहतां, अँटोनियो याच्यासारखें
दयाळू मनुष्य फारच थोडें.

द्रव्यासंबंधानें अँटोनियो याची स्थितीहि कांहीं वाईट नव्हती व परोपकार करण्यांत तो नेहमीं तत्पर असे. सारांश याचीं कृत्यें पाहून, औदार्याविषयीं व थोरपणाविषयीं प्राचीन रोमन लोकांची जी ख्याती होती तिची आठवण झाल्यावांचून रहात नसे. त्या वेळीं असें मनुष्य सर्व इटली देशांत पाहूं जातां, क्वचितच सांपडलें असतें. व्हेनिसनगरचे सर्व लहान थोर लोक त्याजवर प्रेम करीत असत. तथापि बसँनियो ह्मणून त्याचा एक जिवश्चकंठश्च मित्र होता, त्याचें प्रेम विशेष होतें. त्याचे बापानें त्याला मालमत्ता फारच थोडी ठेवली होती. आणि जी होती ती त्यानें खर्चीकपणानें वागून सारी उधळून टाकली होती. तथापि अँटोनियो व बसँनियो यांचा मित्रत्वानें जसा एक जीव होता, तशी दोघांची पेटीहि एकच होती; यामुळें त्याला पैशाची उणीव भासत नसे.

एके दिवशीं, बसँनियो हा उठून अँटोनियो याजकडे आला आणि ह्मणूं लागला:—‘ मित्रा थाटानें एक लग्नाचा वार उडवून द्यावा व माझी गेलेली संपत्ति पुन्हां घर-येती करावी असा घाट मीं घातला आहे. माझें एका धनिक स्त्रीवर प्रेम जडलें आहे. तिच्या बापानें तिला पुष्कळ मालमिळकत ठेविली आहे, व त्या सर्वाची ती एकटीच मालकीण आहे. या स्त्रीनें अनेक वेळां प्रेमप्रेरित दृष्टीनें मजकडे पाहिलें आहे.

आणि प्रत्यक्ष तोंडानें जरी उच्चार केला नाही, तरी नेत्रकटाक्षांनीं मला प्रेमसूचक बहुत निरोप पाठविले आहेत. या चिन्हांवरून मला तर बुवा वाटतें कीं, जर तिच्याशीं लग्नाचें बोलणें काढलें, तर बहुदां माझा अव्हेर होणार नाही. परंतु करावें काय! अशा मोठ्या श्रीमंत स्त्रीशीं जो कोणी लग्नाची गोष्ट बोलण्यास तयार होईल त्याला जो इतमाम असावा तो वाळगण्याचें माझे आंगीं सामर्थ्य कोठें आहे? ' असें ह्मणून अँटोनियो यानें जशी अनेक वेळां यापूर्वीं पैसे देण्याची कृपा केली होती तशी आणखी एकवार करून तीन हजारांची रक्कम देणेंविषयीं बसँनियो यानें त्याची प्रार्थना केली.

अँटोनियो याजपाशीं या वेळीं देण्याला पैसा नव्हता; परंतु मालानें भरलेलीं कांहीं गलबतें लवकरच बंदरांत यावयाचीं होतीं. हें लक्षांत आणून तो म्हणाला:—
' चिंता नाही, आपण त्या धनाढ्य यहूदी सावकाराकडे जाऊं आणि या माझ्या गलबतांच्या भरंवशावर कर्जाऊ पैसा घेऊं. '

मग अँटोनियो व बसँनियो हे दोघे शायलॉक यहूद्याच्या घरीं गेले आणि अँटोनियो यानें त्याजपाशीं तीन हजारांची रक्कम कर्जाऊ मागितली आणि ह्मणाला:—
' माझीं जीं गलबतें दूरदेशांहून यायचीं आहेत, तीं आलीं कीं त्यांतील मालानें तुमच्या पैशाची फेड, तुम्ही मागाल

तेवढ्या व्याजासहित करून देईन.' हें ऐकून, शाय-
लॉक आपल्या मनांत ह्मणाला:—'एकदा जर कां ही स्वारी
माझ्या तावडींत सांपडेल तर कसें पण मी मागचें उट्टें
काढीन. अरे, आमच्या पुराण्या पवित्र जातीची निंदा
करतोस, नाहीं ? भर बाजारांत ज्या ठिकाणीं व्यापारी
लोक जमायाचे त्या ठिकाणीं सर्वासमक्ष आमची अब्रू
घेतोस, नाहीं ? आमच्या व्यवहाराची टर उडवतोस,
नाहीं ? आम्ही मेहनत करून कष्टानें पैसा मिळवितों
त्याला 'व्याज, व्याज' ह्मणून आमच्या नांवानें खडे
फोडून आमची निंदा करतोस, नाहीं ? जर मी याला
या वेळीं क्षमा केली, तर धिःकार असो माझ्या जातीस!
शायलॉक हा कांहीं उत्तर देत नाहीं, पण मनांतले
मनांत कांहीं विचार करीत आहे, असें पाहून अँटो-
नियो यानें त्याला हांक मारून ह्मटलें:—'कायरे बाबा,
मी काय ह्मणतो ऐकलेंस ? मला पाहिजे आहे तेवढी
रक्कम कर्जाऊ देतोस का ?'

यावर शायलॉकनें उत्तर केलें:—'काय हो रा-
जश्री, सराफकट्यांत आपली गांठ पडली असतां
आपण माझ्या व्याजबट्ट्याबद्दल व माझ्या पैक्याबद्दल
किती वेळां बरें निंदा केली आहे ? पण याबद्दल मी
तुम्हाला कधीं कांहीं बोललों तरी ? आपण जें जें
बोललां तें सर्व निमूटपणें सोसून घेतलें आणि जाऊं द्या,
असें ह्मणून स्वस्थ बसलों. कारण, सहनशीलत्व हें

आमचे जातीचे ब्रीदच आहे; आठवण आहे का ?—तुम्ही मला नेहमीं काय ह्मणतां ? तूं पाखंडी आहेस, गळे-कापू आहेस, कुऱ्यासारखा लघाळ आहेस, इतकें बोलूनच थांबत नाहीं, पण आणखी माझ्या पायघोळ अंगरख्यावर सपशेल थुंकतां आणि दाराशीं परकी कुत्रा आला असतां त्याला जसें लाथाळावें तसें मला तुम्ही लाथाळतां, नव्हे का ? ठीक आहे, आतां माझ्या मदतीची तुम्हाला गरज आहे, असें दिसतें. कारण तुम्ही मजकडे येतां आणि मला ह्मणतां:—‘ शायलॉक शेटजी आम्हाला पैसा दे,’ पण काय हो, कुऱ्याजवळ पैसे असतात का ? कुऱ्याला तीन हजारांची रक्कम देतां येईल का ?—खरेंच सांगा, येईल का ? अथवा मी असें तरी बोलूं का—थोर गृहस्थ हो आपण गेलेच बुधवारीं माझ्या अंगावर थुंकलां, अमुक अमुक दिवशीं आपण मला लाथाडलें, आणखी दुसरे एके वेळीं आपण मला श्वान ह्मटलें, आणि इतक्या इतक्या प्रकारांनीं आपण हा जो माझा बहुमान केला, त्याबद्दल आतां आपल्याला मी हें कर्ज देतो, ध्या.’

यावर अँटोनियो संतापून ह्मणाला:—‘अरे जा, जा, आजपर्यंत जसा मी तुझ्याशीं वागत आलों तसाच यापुढें-हि वागेन, मी तुला कुत्रा ह्मणेन, तुझ्या अंगावर थुंकेन, व लाथांनीं तुझी संभावनाही करीन, पक्कें समज. जर तुझ्या मनांतून कर्ज द्यावयाचें असेल तर दे. तें तूं

आपल्या मित्राला देत आहेस. व त्याच्यावर आपण मोठे उपकार करीत आहो, असे समजून मुळीच देऊ नको. तेव्हां तू जे कर्ज देणार आहेस, ते प्रत्यक्ष आपल्या शत्रूला देत आहेस असे समजून दे. कारण त्याची फेड ठरल्याप्रमाणे झाली नाही, तर त्या अपराधाबद्दल दंडासुद्धां तुला सर्व कर्जाची भरपाई करून घेतां येईल.'

त्यावर शायलॉक ह्मणतो:—'अमळ थांबा हो, येवढे खवळलां कां ? तुमच्याशीं मैत्री करावी, तुमचें प्रेम संपादावें, असा माझा दिल लागत आहे. आजपर्यंत माझी जी जी मानखंडणा आपण केली, ती सर्व विसरून जावी, सध्यांच्या प्रसंगीं तुम्हाला हात द्यावा, व व्याजादाखल एका कवडीचीही इच्छा धरूं नये, असा माझा इरादा आहे. मी तर असें ह्मणत आहे. 'एकलें'?

हे वर वर दयाळूपणाचें दिसणारें त्या यहुद्याचें बोलणें ऐकून अँटोनियो याला मोठें आश्चर्य वाटलें. मग शायलॉक यानें तसाच दयाळूपणाचा आव कायम ठेवून ह्मटलें:—'मी जें हें करतो तें सारें तुमचें प्रेम संपादन करावें ह्मणून; व यासाठीच मी तुम्हाला ही तीन हजारांची रक्कम देतो; इतकेंच नव्हे, पण मी तीवर व्याज देखील घेत नाहीं. फक्त तुम्ही मजबरोवर बकिलाच्या घरापर्यंत चला, व मला आपल्या स्वतःच्या सहीनिशीं एक कागद करून द्या, ह्मणजे झालें. यांत

कांहीं मोठासा अर्थ आहे असें नाही. पण ही माझी एक लहर आहे, इतकेंच. त्यांत असें लिहा कीं, 'अमुक दिवशीं, अमुक ठिकाणीं, अमुक अमुक रक्कम परत करूं, न केल्यास किंवा त्यांत चूक झाल्यास माझ्या शरीराच्या वाटेल त्या अवयवांतून एक अच्छेर मांस तुम्हीं कापून घ्यावें, मी हरकत करणार नाही.'

यावर अँटोनियो ह्मणाला:—'कबूल. तुम्ही ह्मणतां त्या अटी लिहून माझ्या सहीनिशीं करारपत्र लिहून देण्याला माझी कांहीं हरकत नाही. इतकेंच नव्हे, तर तुम्ही फार सदय आहांत असेंही मी ह्मणेन'. तेव्हां बसॅनियो मध्येच बोलू लागला:—'छे, छे, मित्रा अशा करारपत्रावर माझ्या-करितां तूं खचीत सही करूं नकोस.' तथापि अँटोनियो निक्षून ह्मणाला:—'अरे, एवढा भितोस कां ? यावर सही करण्याला मला कांहीं हरकत वाटत नाही. मुदत संपली नाही तोंच, माझीं गलबतें कर्जाऊ रकमेच्या किती तरी अधिक किमतीच्या मालानें भरलेलीं येऊन पोहोंचतील.'

हीं यांचीं भाषणें ऐकून शायलॉक मोठ्यानें हांसून ह्मणाला:—'अरे अरे अरे हे ख्रिस्ती लोक कोण तरी विचित्र आहेत पहा! हे स्वतःचे व्यवहारांत दुष्ट, आणि ह्मणूनच हे इतरांविषयीं येवढी शंका घेतात.' असें ह्मणून, तो बसॅनियो याजकडे वळून

आणखी बोलला:—‘ काय हो, तुम्ही मला एवढेंच सांगा—
मुदतींत यांनीं माझी रक्कम आणून दिली नाही, आणि
माझ्याशीं केलेला करार मोडला, तर ह्या अटीपासून
मला काय लाभ ? एकाद्या माणसाचें एक अच्छेर मांस
मिळालें, तर ती ह्मणजे मोठी आनंदाची गोष्ट आहे
किंवा फायद्याची आहे, असें मुळींच नाही. त्यापेक्षां
गोऱ्याचें, किंवा गाईचें, किंवा बोकडाचें मांस मिळालें,
तर बरें नाही का ? हें पहा—केवळ यांची मेहेरबानी
संपादन करण्याकरितां हें मित्रत्वाचें कृत्य मी करीत
आहे, दुसरें काहीं नाही. असलें पसंत तर होय ह्मणा;
नाहीं तर राम राम !’

शेवटीं अँटोनियो यानें वर सांगितल्या प्रकारच्या
कर्जरोख्यावर सही केली; त्याला तर असें वाटलें कीं,
हा यहूदी ह्मणतो त्याप्रमाणें हा रोखा ह्मणजे केवळ
मौजेखातर केलेला कागद आहे, दुसरें काहीं नाही.

ज्या धनिक स्त्रीशीं बसूनियो यानें लग्नाचें बोलणें
लाविलें होतें, ती व्हेनिसनगरापासून जवळच बेलमॉन्ट
ह्मणून एक ठिकाण होतें तेथें राहत होती. ती स्वरूपांन
जसी अत्यंत सुंदर होती, तशी विचारानें फार प्रौढ होती.
केटो याची मुलगी व ब्रुटस याची स्त्री पोर्शिया ह्मणून
जी इतिहासांत प्रसिद्ध आहे, व जिचें फार फार वर्णन
कवीनें केलेलें आहे तिच्याहून कोणत्याहि प्रकारेही
उणी नव्हती.

याप्रमाणें, अँटोनियो यानें आपलें जीवित धोक्यांत घालून, बसँनियो यांस पुरेसा पैसा मिळवून दिल्यावर, बसँनियो हा चाकरनोकरांसहित, मोठ्या दिमाखानें, बेलमॉन्ट येथें येऊन पोहोंचला. तेव्हां त्याजबरोबर ग्रॅशियानो या नांवाचा आणखी एक तरुण गृहस्थ आलेला होता.

बसँनियो हा ज्या उद्देशानें आला होता, तो उद्देश सफळ झाला, व पोर्शिया हिनें त्याशीं लग्न करण्याचें कबूल केलें.

पुढें लवकरच बसँनियो यानें आपली वास्तविक स्थिति काय आहे, ती, प्रसंगाप्रसंगानें, आपल्या प्रियेला कळविली, तो म्हणाला:—‘ प्रिये, माझे तुझ्या ठिकाणीं असलेलें प्रेम, ज्या वेळीं मी तुला कळविलें, त्याच वेळीं मी तुला हेंहि कळविलें होतें कीं, मजजवळ जी कांहीं संपत्ति आहे, तें माझे थोर कुळशील. आणि तें कांहीं खोटें नाही.’ पोर्शिया हिचें त्याच्यावर जें प्रेम जडलें होतें, तें केवळ त्याच्या अंगच्या गुणावरून जडलें होतें; आणि तिजपाशीं संपत्ती पुष्कळ होती; अर्थात् पति श्रीमान् आहे किंवा कसें याची तिला फारशी परवा नव्हती. मग मोठ्या विनयानें व मर्यादशीलपणानें तिनें ह्मटलें:—‘ आपणाला मी शोभतें कीं नाहीं, याची मात्र माझ्या मनाला शंका येते; व तेवढ्याचकरितां मला असें वाटूं लागतें कीं, सध्यां आहें

त्याहून सहस्रपटीने अधिक लावण्यसंपन्न व शतसहस्र-
 पटीने ऐश्वर्यसंपन्न मी असते तर बरे झाले असते. '
 पुढे ती विनयाने असेही म्हणाली कीः—'मी आपली
 एक अजाण, अशिक्षित, व वेडीवागडी, अनुभव-
 शून्य अशी एक कन्यका आहे. असे आहे, तरी
 यांत ही एक समाधानाची गोष्ट आहे की, अजून माझे
 शिकण्याचे वय गेले नाही; बरे, ऋ णे मनावर
 शिक्षणाचा संस्कार मुळीच झालेला नाही.
 तेव्हां ह्मणते, मी आपली यापुढेहि शिकेन. इतकेच केवळ
 नाही, पण सर्व प्रकारे, आपणच माझे प्राणेश्वर, माझे
 नियंते, व माझे स्वामी असे मी समजेन. ' याप्रमाणे
 कांहींसा विनय दाखवून तिने आणखी असे सांगितले
 की—' महाराज, आजपर्यंत हे सर्व माझे होते, पण
 आतां आपले झाले आहे. हे मोठे थोरले मंदीर, हे
 माझे नोकरचाकर, फार तर काय, हे माझे शरीर व
 प्रत्यक्ष मी, या सर्वांची आजपर्यंत मी धनीण होते, पण
 या घटकेपासून यांचा धनीपणा आपणांकडे आला
 आहे. तर आतां या सर्वासह मी ही अंगठी आपणांस
 अर्पण करिते; हिचा आपण स्वीकार करावा.' असे बोलून
 तिने एक अंगठी बसूनियो याच्या बोटांत घातली.

आपणासारख्या गरीब स्थितींतल्या मनुष्याला
 अशा श्रीमान् व लावण्यसंपन्न स्त्रीने वरिले, हे पाहून
 तो आश्चर्याने फारच चकीत झाला, व हे तिचे आप-

णांवर मोठे उपकार झाले असंही त्याला वाटलं. तथापि हा आपला आनंद व आपली कृतज्ञताबुद्धि कशी प्रगट करावी हे त्यांस कळना. मग त्यानें प्रेमसूचक शब्द तुटक तुटक बोलत, ती अंगठी स्विकारली.

याप्रमाणे पोर्शियेनें बसंनियो याला वरिलें. तो सोहळा चालला असतां त्या ठिकाणीं ग्रॅशियानो व नेरिसा हीं दोघें उभीं होतीं व तेव्हां ग्रॅशियानो यानें, बसंनियो व पोर्शियेनें उद्देशून, ह्मटलें:—‘ परमेश्वरानें आपणांस निरंतर आनंदीत ठेवावें अशी माझी त्याजपाशीं प्रार्थना आहे. ’ असें बोलून त्यानें पुढें ह्मटलें कीं, ‘ लग्न करावें अशी माझीहि इच्छा आहे. तरी तें याच वेळीं करून घेण्याची आपली परवानगी असावी. ’

बसंनियो संतोष दर्शउन उत्तर करतो:—‘ ठीक आहे, तूं म्हणतोस तसेंच करूं बरें, हे तुला अगदीं मनापासून सांगतां, पण कोणी बरीशी बायको मात्र मिळाली पाहिजे ’ त्यावर ग्रॅशियानो ह्मणतो:—‘ आपल्या कृपेनें ती मिळाली आहे. ’ माझे मन बाईसाहेबांच्या या दासीवर बसलें आहे व हिनें लग्नाविषयीं मला वचनहि दिलें आहे. पण ही गोष्ट बाईसाहेबांच्या व आपल्या या मंगलकारक योगावर अवलंबून होती. मग पोर्शियेनें तिला विचारिलें ‘ कायग हे खरें का ? ’ नेरिसेनें यावर मान डोलविली आणि ह्मणाली. ‘ होय बाईसाहेब, पण आपली मर्जी होईल तर ! ’ या गोष्टीला पोर्शियेनें

आपली आनंदानें संमती दिली. तेव्हां बसॅनियो थडें म्हणाला 'तुमच्या लग्नांन खर्चीत आमच्या समारंभास मोठीच शोभा येईल.'

याप्रमाणें या जोडप्यांचा विनोद चालला असतां त्यांत जणों विघाड पाडण्याकरितांच ह्मणून एक निरोप घेऊन कोणी मनुष्य तेथें आला. त्यानें अँटोनियो याजकडून एक पत्र आणलें होतें व त्यांत दुःखकारक हकीकत दिलेली होती. हें पत्र वाचीत असतां बसॅनियो याचा चेहरा एकाएकीं इतका उतरला कीं, कोणा जिवलग मित्राच्या मृत्यूची खबर पत्रांत असावी असेंच पोर्शियेला वाटलें. मग, येवढें वाईट वाटण्याचें कारण तरी काय, अशी बातमी यांत काय आहे, ह्मणून तिनें विचारलें. तेव्हां तो म्हणाला—'काय सांगू प्राणवल्लभे इतक्या अप्रिय शब्दांचा आजपर्यंत कोणत्याहि कागदाला डाग लागला नसेल ' प्रिये ज्या वेळीं, माझे तुझ्यावरील प्रेम मी तुला कळविलें, त्याच वेळीं मी तुला असेंहि कळविलें होतें कीं, मजपार्शीं जी काय संपत्ति ह्मणून आहे, तें माझे थोर कुळशील; त्याच वेळीं तुला हेंही आणखी सांगावयास पाहिजे होतें कीं, मजपार्शीं संपत्ती नाहीं तर नसो, पण उलट मला बरेंचसें कर्ज आहे. या पुढें त्यानें आणखी जी हकीकत सांगितली ती पूर्वीं येथें आलेलीच आहे. तिचा सारांश इतकाच कीं, बसॅनियो यानें आपला मित्र अँटोनियो याजपा-

सून कर्जाऊ पैसा घेतला आहे व तेवढी रक्कम अँटो-
नियो याच्या हाताशी नव्हती ह्मणून त्याने ती शाय-
लॉक नांवाच्या यहुद्याकडून काढून त्याला दिली. पण
त्याच वेळीं अँटोनियो याने सदरहू यहुद्यास एक
कर्जरोखाहि लिहून दिला असून, त्यांत अमुक दिवशीं
सदर रक्कम अँटोनियो याने जर परत केली नाही, तर
यहुद्याने त्याच्या अंगाचे अच्छेर मांस काढून घ्यावे.
व ते अँटोनियो याने काढू घ्यावे. असे त्याने लिहून
दिले आहे. वगैरे वगैरे हकीकत सांगितल्यावर बस-
नियो याने अँटोनियो याचे आलेले पत्र वाचून दाख-
विले ते येणेप्रमाणे:—

“ प्रियमित्रा बसँनियो, माझीं सर्व जहाजे समुद्रांत
बुडालीं. त्या यहुद्याच्या करारनाम्याची मुदत टळून गे-
ली आणि त्यांतील शर्तप्रमाणें यहुद्याने वागणुक केली
तर मी जीवंत राहीन असें वाटत नाहीं. माझी शेवटची
इच्छा तुला एकदां भेटावे अशी आहे; पण ती पुरी क-
रणं किंवा न करणें हें सर्वस्वीं तुझ्यावर अवलंबून आहे.
माझ्यावर जर तुझे प्रेम असलें व मला भेटावे असें तु-
ला वाटत असलें तर मला येऊन भेट. केवळ पत्रच
आलें आहे येवढ्याच करितां ह्मणून येण्याचे कारण नाहीं.”

वरील मजकूर ऐकतांच पोर्शिया चपापली आणि
आपल्या प्रियकराला ह्मणाली अहो, असें जर आहे तर
सर्व कामें बाजूला ठेवा आणि आधीं निघण्याची त्वरा
करा पाहू ? माझ्या प्रियकर बसँनियोच्या निमित्ताने
अशा दयाळू अंतःकरणाच्या मित्राच्या केंसालाही
धक्का लागतां कामा नये. हे येथे सोने आहे; कर्जाऊ

रकमेच्या वीसपट रक्कम देण्याला हें पुरेसें आहे. आणि अशा प्रकारें जर मी माझ्या प्रियकराला येवढा पैसा खर्चून आपलेंसैं करीत आहे तर मी त्यांवर अत्यंत प्रेम ठेवून फार फार काळजीनें जपत जाईन. पण पोर्शिया ह्मणाली:—‘ आपण एकदां आपला लग्नविधि उरकून घेऊंया. ह्मणजे माझ्या पैशावर आपला हक्क पोहचेल. मग आपण खुशाल जावें. मग त्या उभयतांचें त्याच दिवशीं लग्न झालें. आणि याच लग्नावरोबर ग्रॅशियानो व नेरिसा यांचेंहि लग्न झालें. याप्रमाणें लग्नविधि उरकून घेतल्यावर वसँनियो व ग्रॅशियानो हे मोठ्या त्वरेनें व्हेनिसनगराकडे निघून गेले. वसँनियो तेथें जाऊन पोहोंचला. त्या वेळेस अँटोनियो हा बंदिखान्यांत होता त्याला तो लगेच जाऊन भेटला.

मुदत टळून गेली असल्यामुळे जो पैसा देणेंसाठीं ह्मणून वसँनियो यानें पुढें केला तो यहूदी घेईना. तो ह्मणूं लागला कीं, घेईन तर मी अँटोनियोच्या अंगाचें अच्छेर मांस घेईन असा त्यानें हट्ट धरिला. शेवटीं शहारे उत्पन्न करणारा हा खटला व्हेनिसनगरच्या राजाकडे गेला व न्याय देण्याचा एक दिवस नेमण्यांत आला. इकडे न्याय काय मिळतो याविषयीं वसँनियो याला मोठी चिंता पडली व तो मोठ्या कष्टानें चवकशीच्या दिवसाची वाट पहात राहिला.

वसँनियो बेलमॉन्ट येथून निघाला त्यावेळीं पोर्शि-

येनें त्याशीं मोठ्या आनंदीत मुद्रेनें उत्तेजनपर भाषण केलें व ह्मणाली तुम्ही याल तेव्हां तुमचे मित्रालाही बरोबर घेऊन या. ती असें बोलली, तरी न जाणो यांत अँटोनियो याच्या जिवाला धोका बसेल असें तिला वाटलें. मग वसँनियो निघून गेल्यावर ती एकटीच राहिली असतां आपल्याशीं विचार करूं लागली. ती ह्मणाली:—‘कोणत्या तरी उपायानें जर मला माझ्या प्रियकराच्या मित्राचा जीव वांचवितां येईल तर किती बरें होईल. असें कांहीं मला करितां येईल काय ? असें ह्मणून आपल्या एकटीच्याच बुद्धिमत्तेच्या बळावर निश्चय करून, स्वतः व्हेनिस शहराला जावें आणि अँटोनियो याच्या वतीनें भाषण करावें असें तिनें ठरविलें.

मग स्वतः पोर्शियेनें पुरुषाचा वेष घेतला आणि नेरिसेलाही तसाच वेष दिला. इतकें केल्यावर तिनें वकिलाचा एक झगो आणविला व तो घालून ती व्हेनिसनगराला जावयास निघाली व बरोबर कारकून ह्मणून नेरिसेला घेतली. ती व्हेनिसनगराला आली त्याच दिवशीं अँटोनियो याच्या खटल्याचा न्याय व्हावयाचा होता. खटल्याची चौकशी व्हेनिस नगरच्या राजापुढें व त्याच्या मंत्र्यांपुढें चालली होती. अशा वेळीं या न्यायमंदिरांत पोर्शिया येऊन दाखल झाली. व तिनें वेलॅरिओ नांवाच्या एका विद्वान् व

विख्यात वकिलाकडून आणलेले पत्र राजाचे हात दिले. त्यांत त्या वकिलाने लिहिले होते कीं, 'अन्टोनियो याच्या तर्फेने भाषण करण्याकरितां स्वतः मीच येणार होतो, पण माझ्या जिवाला बरे नसल्यामुळे मला येतां येत नाही याबद्दल क्षमा करावी. तथापि मी बाल्थेसर या नांवाच्या एका तरुण वकिलास हे पत्र देऊन पाठवीत आहे, त्यांना माझ्या ठिकाणी काम करूं देणेची कृपा करून परवानगी घावी.' ही गोष्ट राजाने मान्य केली. आणि या नवीन आलेल्या वकिलाची तरुणपणची टंवटवी पाहून आश्चर्याने त्याची फार तारीफ केली.

मग त्या महत्त्वाच्या खटल्याच्या चौकशीस सुरवात झाली.

जे कार्य पोर्शियेने हातीं घेतले होते ते एवढे महत्त्वाचे होते कीं, त्यामुळेच ते नेटाने तडीस नेण्याचे धैर्य तिला प्राप्त झाले, व नेटाने तिने आपल्या कामास सुरवात केली. पहिल्याने ती शायलॉक यहुद्याकडे वळली व त्याला म्हणाली:— 'शेठजी व्हेनिस नगरच्या कायद्याअन्वये समजा तुम्हांला या रोख्यांत लिहिलेल्या अटीची अम्मलवजावणी करण्याचा हक्क पोंचत आहे. तरीपण दुसऱ्यावर दया करणे हे केवढे थोरपणाचे कृत्य आहे बरे! दया ही आकाशांतून सहजासहजी पृथ्वीवर मंदमंद पडणाऱ्या पावसासारखी

आहे. दया करण्यांत दोन्ही रीतींनीं कल्याणच आहे. जो कोणी दया करतो त्याचें कल्याण होतें आणि ज्याचेवर दया होते त्याचें कल्याण तर होतेंच होतें. दया ही श्रेष्ठाहून श्रेष्ठ आहे. शिरावर धारण केलेल्या मुकुटापेक्षांहि दयेच्या श्रेष्ठ भूषणानें मंडित असलेला सार्वभौम राजा फारच शोभतो. दया हा एक ईश्वरी गुण आहे. कोणत्याही कामांत न्यायाची आणि दयेची जर जोड झाली तर ऐहिक सत्ता ही परमेश्वरी सत्तेसारखी दिसू लागते. म्हणून शेटजी, या गोष्टीचा नीट विचार करा. ईश्वरानें आपणावर दया करावी असें जर आपण इच्छितों तर मग आपण एकमेकांशीं वागतांना एकमेकांवर दया करावी असेंच सिद्ध होत नाही काय ? यावर शायलॉक यहूद्यानें एवढेंच ह्मटलें, ' कायद्याप्रमाणें माझा खराखरा काय तो न्याय व्हावा व मला हें करारपत्र पुरें करून मिळावें, एवढीच माझी इच्छा आहे. आणखी कांहीं नको. ' मग तो ढळत नाही असें पाहून तिनें विचारलें:—' पण काय हो तुमचें कर्ज झेडण्याला याला ऐपत नाही काय ? ' यावर वसॅनियो यानें एकदम उत्तर दिलें:—' हो, हो, आपल्या समक्षच सगळी किंबहुना तो ह्मणेल तेवढी रक्कम मोजतां. ' परंतु शायलॉक यहूद्यानें ' ती मी घेत नाही ' म्हणून साफ सांगितलें. आणि तो अँटोनियो याचें मांस घेण्याचाच हट्ट धरून वसला. तें पाहून वसॅनियो यानें

त्या तरुण वकिलाची विनवणी करून म्हटलें ' अँटो नियो यांचा जीव वांचावा म्हणून कायदा अमळ वाजूस ठेवतां येणार नाही का, तथापि पोर्शियेनें गंभीर मुद्रेनें सांगितलें छे, छे, कायदानें एकदा ठरलें म्हणजे तें कधीं बदलावयाचें नाही. पोर्शियेचे हे शब्द ऐकून शायलॉक यहूद्याला वाटलें कीं, हा वकील आपल्या तर्फेनें आपल्याला हितकारक असें बोलत आहे. मग तेव्हां तो जोरानें म्हणाला:—' अहाहा! मला तर वाटतें आज हे येशू प्रत्यक्ष धर्मराज अवतरले आहेत. खरो-खर आपली जितकी स्तुति करावी तितकी थोडीच. ' आपण मुझ आहां, प्रत्यक्ष न्यायमूर्तीच आहां, आपल्या मुद्रेवरून तर आपण केवळ तरुण दिसतां पण ज्ञानानें व विचारानें आपण फार वृद्ध आहां ! '

नंतर पोर्शिया त्या यहूद्याला ह्मणाली तुमचा तो करारनामा कोठें आहे मला दाखवा प्राहूं ? मग तो वाचून पाहिल्यावर ती पुन्हा ह्मणाली ' वः ह्याची मुदत तर टकून गेली आहे. आणि याच्या अन्वये अँटोनियो याच्या काळजा जवळचें मांस कापून घेण्याचा पूर्ण हक्क शायलॉक शेटजीला प्राप्त झाला आहे' मग ती यहूद्याकडे बळून ह्मणाली:—'शेटजी, तथापि दया करा आणि आणलेला पैसा घ्या. आणि हा कागद मला फाडून टाकूया. ' परंतु त्या यहूद्याला तिळमात्र दया न येतां तो आपला मोठा थोरला सुरा अँटोनियो

याच्या आंगाचें मांस कापून घेण्याकरितां ह्मणून चपळतेनें व भराभरा पाजवूं लागला. तेव्हां पोर्शिया अँटोनियो यास ह्मणाली:—‘ काय हो यांत तुह्याला कांहीं बोलावयाचें आहे ? ’ त्यावर शांतपणें व पूर्ण निराशेनें त्यानें सांगितलें ‘ मला कांहीं बोलावयाचें नाही. माझी मरण्याची तयारी आहे. ’ मग, वसँनियो याजकडे वळून तो ह्मणाला:—‘ मित्रा तुझा हात इकडे कर पाहू ? ठीक आहे ! तुमचा आमचा हाच शेवटला नमस्कार. ’

या वेळीं शायलॉक केवळ उतावळा होऊन मोठ्यानें ह्मणाला:—‘ हें हो काय ? वेळ विनाकारण फुकट चालला, अहो, माझी आपणाला पार्थना आहे कीं, आपण काय तो एकदां निकाल देऊन टाका !

या वेळीं न्यायमंदिरांत जमलेले सर्व लोक उत्कंठेनें व भयानें केवळ जागचे जागीं स्तब्ध होऊन राहिले. ज्याच्या त्याच्या हृदयांत विचान्या अँटोनियोविषयीं कळवळा वाटूं लागला.

पुढें पोर्शियेनें यहूद्याला विचारलें:—‘ कायहो, मांस तोलण्यास कांहीं काटाबिटा आणला आहे काय ? ’ असें विचारून ती वजाऊन ह्मणाली ‘ ऐकलेंत काहो, अगोदर कोणीं वैद्य बोलावा नाहीं तर हा विचारा अतिशय रक्तस्राव होऊन प्राणाला मुकेल. ’ पण शायलॉक यहूद्याचा मुख्य हेतु तर हाच होता कीं, अँटोनियो याचें मांस कापून घ्यावें व तो प्राणास मुक्तावा.

ह्मणून त्याने उत्तर दिले:—‘असे नाही कोठे करारपत्रांत लिहिलेले ’ पोर्शिया ह्मणाली:—‘असे या करारपत्रांत नाही कोठे लिहिलेले हे खरे आहे, पण नसले लिहिलेले ह्मणून काय झाले ? तरी पण सदय मन करून तुम्हीं त्याच्यावर एवढी मेहेरबानी केली तर चालणार नाही काय ? ’ हे सर्व ऐकून घेऊन यहुधाने एकच उत्तर दिले ‘असे लिहिलेले मला यांत कोठे दिसत नाही, असे या करारपत्रांत नाही कोठे लिहिलेले, तेव्हा पोर्शिया ह्मणाली ‘मग काय तर अँटोनियाच्या शरीराचे अच्छेर मांस तुमचे आहे, कायदा ते तुमचे ह्मणून ठरवीत आहे, आणि न्यायासन ते तुम्हांला देववीत आहे. ’ हे ऐकतांच शायलॉक हर्ष पावून मोठ्याने ओरडून ह्मणाला:—‘वा: वा: उत्तम! उत्तम आपण अगदी योग्य न्याय केला. आज केवळ धर्मराजच न्याय करण्याला आले आहेत ! असे पुनःपुनः ह्मणत त्याने आपला मोठा थोरला सुरा पुनःपुनः झरझर पाजविण्यास सुरवात केली. आणि अँटोनियोकडे मोठ्या उतावळीने टवकारून पाहून ह्मणतो ‘ येरे असा पुढे ये. ’

पोर्शिया म्हणाली:—‘ शेटजी, पण अमळ थांबा यांत आणखी कांहीं आहे. या कागदावरून पाहतां तुम्हांला त्याच्या रक्ताचा एक बिंदूही मिळत नाही. हे पहा यांत फक्त ‘ एक अच्छेर मांस ’ एवढेच शब्द आहेत. तर आतां तुम्हाला त्याच्या शरीरांतले फक्त

अच्छेर मांसच काय तें ध्यावयाचें समजलां ना ? पण हें मांस कापून घेतांना त्याच्या खिस्ती रक्ताचा जर एक थेंब खालीं पडला तर संभाळा बरें ? या व्हेनिस नगरच्या 'कायद्या अन्वये तुमचा जमीनजुमला, तुमची सर्व मालमत्ता ही या व्हेनिस संस्थानांत जंमा केली जाईल. आतां रक्ताचा थेंब पाडल्याशिवाय मांस कापून घेतां येणें सरासरी अशक्यच असल्यामुळें शाय-लॉक याचा निरुपाय झाला. रोख्यांतील शब्दांवरून पाहतां यहूद्याला मांस मात्र कापून घेण्याचा हक्क आहे. रक्तावर त्याचा हक्क नाही. ही जी कोटी पोर्शि-यनें काढली ती फार मौजेची आहे व तीमुळेंच अँ-टोनियो याच्या जिवाचें रक्षण झालें. सर्व लोक ह्या तरुण वकिलाच्या कुशाग्र बुद्धीची वाहवा करूं लागले. व खाशी युक्ती काढली असें ह्मणूं लागले. लोकांनीं ही जी प्रशंसा चालविली तिनें तें सगळें न्यायमंदिर दणाणून गेलें. याप्रमाणें एकच गोंधळ चालला असतां ग्रॅशियानो यहूद्याचेच शब्द पुन्हां मोठ्यानें उच्चारूं लागला ते हेः—' वाहवा काय पण उत्तम न्यायाधीश आहेत. ' एकलेंसरे यहूद्या ' आज प्रतिधर्मराज अव-तरले आहेत ! '

आपला दुष्ट हेतु सिद्धीस गेला नाही असें पाहतांच शायलॉक हा निराश होऊन ह्मणाला ' बरें आहे, आतां मला पैसा तरी द्या ' अँटोनियो याच्या प्राणावरील

संकट टळलें असें पाहून वसँनियो याला पराकाष्ठेचा आनंद झाला तो एकदम ह्मणाला ' हा ध्या आपला पैसा, हा येथें आहे. ' पण त्याला थांबवून पोर्शिया म्हणाली:—' थांबा एवढी घाई नको, या यहुद्याला कांहीं एक मिळावयाचें नाही, उलट दंड मात्र होईल. तर आतां शायलॉक शेटजी, हं तयार व्हा, आपलें मांस कापून घ्या. पण संभाळा बरें रक्ताचा एक थेंबही पाडूं नका. इतकेंच केवळ नाही तर अच्छेर मासांत एक रेसभरही उणें अधिक काढूं नका. किंवा तोलांत एका केसाचाही फरक पाडूं नका. तसें होईल तर तुमचे प्राणावर येऊन बेतलीच म्हणून समजा. याशिवाय तुमच्या सर्व मालमत्तेची जप्ती होईल ती वेगळीच. ' यावर शायलॉक म्हणतो:—' माझा मला पैसा द्या. मी आपला जातो ' वसँनियो ह्मणतो:—' हा येथें तयार आहे. ' शायलॉक हा वसँनियो यानें पुढें केलेला पैसा घेऊं लागला. परंतु पोर्शिया पुन्हां ह्मणाली:—' शेटजी थांबा ' आपणांवर आणखी एक आरोप मला ठेवावयाचा आहे व्हेनिसनगरच्या कायद्यांत असें सांगितलें आहे कीं, कोणी परक्या मनुष्यानें व्हेनिसनगरच्या कोणाहि नागरिकाचा जीव घेण्याचा प्रत्यक्ष अगर अप्रत्यक्ष रीतीनें यत्न केला असें कायद्यानें सिद्ध होईल तर तो एक भयंकर अपराध होईल. व त्या बद्दल त्या इसमाच्या मिळकतीचा व मालमत्तेचा अर्धा

भाग सदरहू नागरिकाला देववावा व बाकीची माल-
मत्ता संस्थानाकडे जप्त करावी. शिवाय अशा अपरा-
ध्यावर दया करून त्याला जिवंत ठेवणें न ठेवणें हें के-
वळ येथल्या महाराज सरकारच्या मर्जीवर अवलंबून
राहील. तेव्हां आतां महाराज सरकारापुढें गुडघे टेका
आणि त्यांची क्षमा मागा दुसरी गोष्ट नाही. '

तेव्हां राजेसाहेब ह्मणाले:—' शेटजी, आमच्या व
तुम्हांत यहुदी लोकांच्या स्वभावांत किती फरक आहे
तो पाहिलात ? असो. तुम्ही मागण्याचें आधींच आम्हीं
तुम्हाला क्षमा केली आहे. तुमच्या मिळकतीचा अर्धा-
भाग अँटोनियो याला मिळावा व बाकीचा अर्धा भाग
सरकारांत जप्त व्हावा. असें आम्हीं ठरवितों ! '

यावर मोठ्या थोर मनानें अँटोनियो ह्मणाला:—
'याच्या मिळकतीचा जो अर्धा भाग मला मिळावयाचा
तोहि मी याला सोडण्याला तयार आहे. मात्र यानें
मरतेसमयीं आपली सर्व मालमिळकत आपल्या
मुलीच्या व जांवयाच्या नांवानें करून द्यावी व अशा-
बद्दल यानें आतांचे आतां एक कागद लिहून दिला
पाहिजे.' कारण अँटोनियोस माहीत होतें कीं, ह्या यहु-
द्याला एकुलती एकच मुलगी आहे. व तिनें याची
संमती न घेतां लोरेन्झो नांवाच्या एका ख्रिस्ती मनु-
ष्याशीं लग्न केलें आहे. हा लोरेन्झो अँटोनियो याचा
मित्रच होता. या गोष्टीला यहुद्याची संमती नसल्यामुळे

त्याने आपल्या मुलीला वेवारशी करून तिला कांहीं मिळू नये असे ठरविले होते.

निरुपायाने हे ह्मणणे शायलक यहूद्याला कबूल करावे लागले. त्याचे सूड घेण्याचे सर्व बेत फसले व संपत्तीचे सर्वस्वी नुकसान झाले. मग असे पाहून तो ह्मणाला:—‘ मला बरे वाटत नाही. मी आपल्या घरीं जातो तुम्ही ह्मणतां तो कागद मागाहून माझे घरीं पाठवून द्या मी सही करून देतो. ’ तेव्हां राजेसाहेब ह्मणाले:—‘ जा चालता हो, मागाहून सही करून दे आणि आपला दुष्टपणाचा जर तुला पश्चात्ताप होत असेल, आणि तूं जर ख्रिस्ती होशील तर आम्ही ह्मणतो:—दंडादाखल ह्मणून जी अर्धी मिळकत सरकारांत जप्त व्हावयाची तीही तुझ्याकडे राहू देऊं ! ’

इतके झाल्यावर राजेसाहेब व त्यांचे मंत्रीमंडळ उठले व न्यायमंदिरांतून निवून गेले. पुढे वसंनियो पोर्शियेला म्हणाला. ‘ महाराज आज आपण आपल्या केवळ विद्वत्तेच्या व आपल्या बुद्धिकौशल्याच्या बळावर माझ्या मित्रावर व मजवर आलेले अरिष्ट दूर करून आम्हांला मोठ्याच संकटांतून मुक्त केले यांत संशय नाही. आतां त्या यहूद्याला जी रक्कम द्यावयाची ती आम्ही आपल्याला देतो तिचा आपण स्वीकार करावा. येवढीच आमची प्रार्थना आहे. ’ ह्यावर अँटोनियो म्हणाला:—‘ प्रेमाच्या किंवा सेवेच्या मोबदल्याने

आपले आम्हांवरील उपकार कधीही फिटणार नाहीत आम्ही आपले निरंतरचेच ऋणवद्ध झालो आहो.

बसूनियो यानें शिकस्त केली पण पोर्शिया म्हणून तो पैसा घेईना. तथापि कांहीं तरी बक्षिस मागा म्हणून बसूनियो यानें आग्रह केला तेव्हां ती म्हणाली:—“ बरें आहे तर तुमचे ते तेवढे हातमोजे मला द्या बरें. तुमची आठवण म्हणून मी ते घालीत जाईन. ’ तत्काळ बसूनियो यानें मोजे काढले. ते काढतांच, पोर्शियेने त्याच्या चोटांत जी आंगठी घातली होती, ती तिच्या दृष्टीस पडली. तेव्हा ही आंगठी आपण त्याजपासून काढून घ्यावी असे त्या धूर्त स्त्रिने मनांत आणलें. कारण की, ती मिळाली असतां, बसूनियो याची फिरून गांठ पडल्यावर विनोदानें त्याची मजा करतां येईल. असे तिला वाटलें, मागून घेण्यानें कारण हेंच. मग आंगठीकडे पाहून ती म्हणाली:—‘ तुमचा जर लोभ आहे तर एवढी आंगठी मला द्यावी. ’ हें ऐकतांच बसूनियो याला अत्यंत वाईट वाटलें. जी वस्तु आपणाला देतां येत नाही. तीच बकिलानें मागावी ही मांड्या दुःखाची गोष्ट आहे, असे लक्षांत आणून तो गोंधळांत पडला. व तो म्हणाला:—‘ माझा निरुपाय आहे. मला ही देतां येत नाही. माझ्या बायकोनें ही मला दिलेली आहे व मी ती आपल्यापासून दूर करणार नाही. अशी शपथ घेतली आहे. तरी चिंता नाही. सर्व व्हेनिस शहरभर

दवंडी पिटवून अत्यंत मौल्यवान अंगठी कोणापाशीं आहे ही चवकशी करवितों असें भाषण ऐकतांच आपणांस मोठा राग आला असें पार्शियेनें दर्शविलें आणि न्यायमंदिरांतून एकदम उठून चालती झाली. जातां जातां इतकेंच म्हणाली कीं, फार चांगलें ! भिकान्याला कसें उत्तर देतात हें आपण मला चांगलें शिकविलें !

मग अँटोनियो वसँनियोकडे वळून त्याला म्हणतो मित्रा ' जाऊं दे ' आंगठी त्यांना दे. त्यांचे आपणांवरील अनंत उपकार स्मरून व मजवरील प्रेमाकडे लक्ष देऊन ही आंगठी त्यांना दिल्याबद्दल तुझी बायको तुला जें बोलेल तें बोलूंदे—तें तूं निमूटपणें ऐकून घे. वसँनियो याला भीड तुटेना नाही ह्मणण्याची त्याला लाज वाटली. मग त्यानें ती आंगठी ग्रॅशियानो याजपाशीं दिली व पार्शियेच्या पाठोपाठ त्याला पाठवून ती तिला नेऊन दे म्हणून सांगितलें. ग्रॅशियानो तिकडे गेला तो तेथें नेरिसा होतीच तिनेंही त्याला एक आंगठी दिली होती. ती तिनेंही त्याजपाशीं मागितली. आणि उदारपणांत आपणही आपल्या धन्याहून कांहीं कमी नाही असें दाखविण्याच्या बुद्धीनें, त्यानेंही ती तिला दिली. याप्रमाणें आंगठ्या हस्तगत होतांच त्या दोघी स्त्रिया एकमेकींशीं हंसून ह्मणूं लागल्या.—' ठीक आहे. आतां घरीं परत आल्यावर आम्हीं आपल्या पतीं-

ना धमकावून कसे पण नाचवून सोडूं ! इतकेंच केवळ नाहीं. पण शपथांवर शपथा वाहून असेंहि ह्मणूं कीं, तुम्ही त्या आंगठ्या कोणा तरी स्त्रियांस दिल्या.

पुढें पोर्शिया व नेरिसा या वेलमान्ट येथें पोहचून आपल्या वाड्यांत गेल्या व आपापले नेहमींचे पोषाख करून यजमान केव्हां येतात याची वाट पाहत बसल्या. तेही लवकरच येऊन पोहोचले. त्यांजबरोबर अँटोनियो हाहि होताच त्याजकडे बोट करून बसूनियो पोर्शियेला ह्मणाला:—‘ हाच तो माझा मित्र ’ तेव्हां पोर्शियेला मोठें कौतुक वाटलें व तिनें बहुत प्रकारें त्याचा आदरसत्कार केला व मोठ्या अरिष्टांतून सुटलां आम्हांला मोठा आनंद झाला. असें तिनें पुनः पुनः ह्मणून, त्यांचें अभिनंदन केलें. त्याचवेळीं, तिकडे एका कोपन्यांत ग्रॅशियानो व नेरिसा यांची कांहीं धुसपुस चालली आहे असें दिसून आलें. तेव्हां पोर्शिया म्हणाली ‘ काय इतक्यांतच धुसपुस ! आहे तरी काय ’ ग्रॅशियानो यानें सांगितलें बाई साहेब दुसरी कांहीं नाहीं. हिनें कोठलीशी एक मुलामा देऊन चकचकीत केलेली आंगठी मला दिली होती. तिच्यावर कांहीं ओळी कोरल्या होत्या. चाकूबिकूवर असतातना ?—‘ माझेवर प्रेम ठेवा आणि मला कधीं टाकून देऊं नका ’ अशाच अर्थीच्या कांहीं ! ’

त्यावर नेरिसा ह्मणाली:—‘ तिजवर कांहीं लिहिलेलें असो ! त्यांत काय आहे ! तसेच तिची कांहीं किंमत असो किंवा नसो, त्याशीं काय करावयाचें आहे ! पण जेव्हां मी ती तुम्हांस दिली तेव्हां शपथ वाहून तुम्हीं सांगितलें कीं मी हिला मरेतोंपर्यंत विसरणार नाहीं ’ आणि आतां तुम्हीं मला सांगतां कीं ती मीं वकिलाच्या कारकुनाला दिली. मला आहे ठाऊक ‘ तुम्ही ती कोणा-तरी स्त्रीला दिली आहे. ’ यावर ग्रॅशियानो यानें हात पुढें करून ह्मटलें:—‘ नाहीं ग मी ती या हातानेंच एका तरुण मनुष्याला दिली. खरें ह्मटलें तर तो सरासरी मुलगासाच होता. अगदीं पहा तुझ्या एवढाच, तुझ्या-हून कांहीं मोठा नसेल. ज्यानें अँटोनियो शेटजींना आपल्या उत्कृष्ट भाषणानें अरिष्टांतून सोडविलें त्याच वकिलाचा तो कारकून होता. या मुलानेंच फी ह्मणून ती मजपाशीं मागितली आणि मला कांहीं नाहीं ह्मण-वेना. मोठ्या जिवावर आलें. ’ तेव्हां पोर्शिया त्याला ह्मणाली:—‘ खरेंच ही तुम्हीं मोठी चूक केली. वायकोनें दिलेली पहिलीच देणगी तुम्हीं अशा रीतीनें टाकून दिलीत हे कांहीं चांगलें केलें नाहीं. मीही यांना (वसँनियो यांस) अशीच एक अंगठी दिली आहे. आणि माझी पक्की खात्री आहे कीं, कांहीं होवो ते ती आपल्या हातची कधीं जाऊं देणार नाहीत. ’ आपला गुन्हा कमी होईल. अशा बुद्धीनें, ग्रॅशियानो यानें लगेच हें

सांगितलें कीं, आमच्या बसॅनियो महाराजांनीं तर आपली अंगठी त्या वकिलाला दिली. मग मी दिली ह्मणून काय झालं ! मी तरी त्या वकिलाच्या कारकुनालाच दिली. त्यानें लिहिण्यामध्ये फार मेहनत घेतली होती.

हे भाषण ऐकतांच पोर्शियेला फार राग आला असं दिसलं; आणि माझी अंगठी तुम्ही दुतऱ्याला कां ह्मणून दिली असं ह्मणून ती बसॅनियो याला टोंचून बोलू लागली. ती आणखी ह्मणाली:—‘ यांत खरी गोष्ट काय ती नेरिसेनेच मला मघांशीच सुचविली. मी साफ सांगते ती अंगठी कोणा स्त्रीशिवाय कोठें गेली नाही. अशा प्रकारें आपल्या प्रिय पत्नीचा अपराध आपले हातून घडला हें पाहून बसॅनियो याजला फार फार वाईट वाटलें. आणि तो निक्षून ह्मणाला:—‘ ती अंगठी कोणाही स्त्रीला दिलेली नाही. मी शपथ वाहून सांगतो, ती मी स्वचित्त एका विद्वान वकीलाला दिली. मी त्याला तीन हजार रुपये देत होतो, ते न घेतां त्यानें अंगठीच मागितली’ खरी गोष्ट अशी आहे. मी नाहीं म्हटलें तेव्हां तो फार नाखुष झालासा दिसला. मग मी काय बरं करावं ? नाहीं ह्मटल असत तर माझ्या माथीं कृतघ्नपणाचा दोष आला नसता ? मला तर त्याची पराकाष्ठेची शरम वाटू लागली. शेवटीं निरुपाय होऊन मागाहून ती अंगठी त्याजकडे पाठविणें मला भाग झालें. तेव्हां हे माझे प्राणवल्लभे ! आतां मजवर क्षमा कर.

आणखी काय ह्मणूं ? तूं जर त्या वेळीं तेथें असतीस तर तूंच ती अंगठी मजपासून घेऊन त्या थोर वकिलाला दिली असतीस.'

त्यांची ही बोलाचाली चाललेली पाहून अँटोनियो ह्मणाला:—' अरेरे एकूण ह्या त्रासदायक भांडणाला मीच कारण झालोना ? '

त्यांस पोर्शियेनें सांगितलें:—' ह्या भांडणामुळें तुम्ही कष्टी होऊं नका कारण आमचं कांहीं असलं तरी तुम्ही आमचे पाहुणे आहां, आणि तुम्ही अगदीं स्वस्थ मनानें असा.' त्यावर अँटोनियो ह्मणाला:—' मी माझ्या मित्रासाठीं एकदां मी आपला देह खर्ची घातला होता. आणि ज्याला आपले यजमानानीं अंगठी दिली तो जर नसता तर मी या वेळीं जिवंत असतो कीं नाहीं याची शंकाच होती. तर आतां मी फिरून आपले यजमान आपलें वचन मोडणार नाहींत अशी हमी घेतों, व त्यासाठीं मी माझ्या जिवाची जामिनकी देतो.' त्यावर पोर्शिया ह्मणाली:—' मग काय ह्मणतां ? ' आपण यांना जामीन राहतां ? ' ठीक आहे. आतां ही अंगठी त्यांना द्या, आणि जपून ठेवा, पूर्वीं सारखी गमावूं नका म्हणून, बजावून सांगा.

बसँनियो यानें त्या अंगठीकडे न्याहाळून पाहिलें, तेव्हां तो चकीत झाला. आणि ह्मणाला:—' मी जी देऊन टाकली ती हीच ! ' मग पोर्शियेनें सर्व हकीकत खुलासे-

चार त्याला सांगितली. ती म्हणाली:—‘ ते तुमचे तरुण चकील ते कोण ?—मीच. आणि नेरिसा हीच तो माझा कारकून. ’ हें ऐकून त्याला जो आनंद झाला व जें आश्चर्य वाटलें त्याचें वर्णन करतां येत नाहीं. एकंदरींत, आपल्या मित्राचा जीव वाचला तो केवळ आपल्या स्त्रीच्या चातुर्यामुळेच वाचला, तसेंच तिनें जें काम केलें, तेही मोठ्या हिमतीचें केलें यांत शंका नाहीं. असें पाहून सर्वास आनंद झाला.

मग पुन्हां पोर्शियेनें अँटोनियो यांस बहुमानपूर्वक या बसा ह्मटलें. आणि त्याच्या हातीं कांहीं पत्रे दिलीं. आणि सांगितलें कीं, कांहीं चमत्कारिक रीतीनें हीं माझ्या हातीं आलीं आहेत. या पत्रांत अँटोनियो याची जीं जहाजे बुडालीं ह्मणून खबर आली होती तीं बुडालीं नसून, सुखरूपपणें बंदरांत येऊन पोहोंचलीं आहेत. असा मजकूर होता. अशा रीतीनें व्हेनिस नगरच्या या श्रीमान व्यापाऱ्याला आरंभीं जें संकट प्राप्त झालें त्याचें निवारण होऊन शेवटीं सुख प्राप्त झालें. तें असें प्राप्त होईल असें कोणालाहि वाटलें नव्हतें. यामुळे त्या दुःखाचा सर्वांना लवकरच विसर पडला. आणि आतां तर करमणुकीखातर आणि अंगठ्यांच्या गोष्टी पुन्हां सांगून व नवऱ्यांना आपआपल्या

चायका देखील ओळखतां येत नाहीत असे पुन्हां पुन्हां
टोमणे मारून हंसण्याची व हंसविण्याची वेळ आली.
मग आमचे गमतीदार ग्रॅशियानों यानें पुढील कविता-
वद्ध गाणें ह्मटलें:—

श्लोक (चामर)

मला असे प्रिया, तिनें दिली सुवर्ण आंगुठी,
जगांत हेंच मागतां, कधीं नहो हिची तुटी।
अधीक काय सांगुमी—पडो कधीं न विस्मृति;
जरी घडेल अन्यथा, तरी बरीच हो मृति ॥ १ ॥

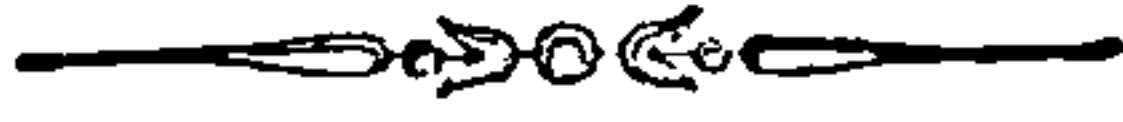
व्हेनिस नगरचा व्यापारी

अर्थात्

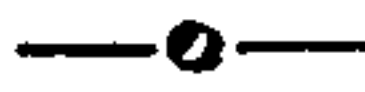
मर्चेट आफ व्हेनिस.

व्हेनिस नगरचा व्यापारी.

• या नाटकांतील पात्रे.

पुरुष वर्ग.

अँटोनियो	व्हेनिस नगरांतलि एक प्रसिद्ध व्यापारी.
वसँनियो	अँटोनियो याचा मित्र.
सँलँनियो	}त्यांचे उभयतांचे मित्र.
सँलँरिनो		
ग्रँसियानो		
लोरेन्झो	वसँनियो याचा मित्र व जेसिकेला पळवून नेणारा.
शॉयलॉक	प्रसिद्ध यहुदी सावकार.
ट्यूबॉल	एक यहुदी गृहस्थ, शॉयलॉक याचा मित्र.
लँन्सलाट गोबो	विदूषकाचें कार्य करणारा एक आडाणी मनुष्य.
ह्यातारा गोबो	त्याचा बाप.
राजा	व्हेनिस नगरचा ड्यूक(राजा)
मोरोक्कोचा राजपुत्र	}	...पोर्शियेच्या विवाहच्छेने मागणी बालण्यास आलेले राजपुत्र
अरँगॉनचा राजपुत्र		
लियोनारडो	वसँनियो याचा नोकर.

वॅलथेसर
स्टिफनो

.....पोर्शियेच्या वाड्यांतील नोकर.

स्त्री वर्ग.

पोर्शियाएक श्रीमान् स्त्री.

नेरिसातिची दासी.

जेसिकाशायलॉक यहूद्याची मुलगी.

याशिवाय न्यायमंदिरांतील अधिकारी, बंदिखान्यावरील मुख्य, त्याचे बंदिपाल व इतर चाकर नोकर, कोर्टात जमलेले लोक वगैरे.

स्थळ—प्रथम व्हेनिसनगर. मध्यंतरी वेलमान्ट येथे व फिरून व्हेनिसनगर.

ग्रेशियानो—लक्षांत ठेवा !—जितका पैशाचा हव्यास अधिक, तितका निराशेचा
मात्र संभव. कायरे ही दशा तुझी !

व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक १, पृष्ठ. ६.

व्हेनिस नगरचा व्यापारी.

अंक १ ला.

प्रवेश १ ला.

स्थळ—राजरस्ता.

[अन्टोनियो, सॅलॅरिनो, व सोलानियो येतात.]

अन्टोनियो—खरेंच बुवा ! आज जिवाला कां चैन नाही, कांहीं कळत नाही. मला तर बुवा अंगदी त्रास आला आहे; आणि तूं ह्मणतोस, तुलाहि आला आहे; नव्हे ? पण, हें आहे काय लंचांड ?—हें मागें लागलें कोठून ?—हें आलें कसे ?—हें उद्धवलें कशा-मुळें ? याचा कांहीं उलमडा पडेल तर बरें ! ह्या खिन्नतेनें मला असें गुंगवून टाकिलें आहे, कीं माझी काय स्थिति आहे तिचा माझा मलाच पत्ता नाही.

सॅलॅरिनो—मी सांगूं ? समुद्रांत तुझीं तीं गलबतें आहे-
तना ?—त्यांजबरोबर तुझे मन लाटांवर हेलकावे खात
आहे; दुसरें कांहीं नाहीं. आपले ते शेठिये आणि ते
बनिये, बाजारांतून डुलत, डुलत व दुर्तर्फी लोकांचे
मुजरे घेत, घेत, कसे जातात ?—तशींच तुझीं तीं ग-
लबतें, त्यांचीं तीं अवजड व बोजड अवजारें पंखां-
प्रमाणें फडकावीत, आणि होडगीं नी पडावें नी
मचवे यांच्या गर्दींतून डुलत, डुलत, बंदरांत जात
असतील, नाहीं बरें ?—अहाहा ! सागराचा हा
परिवार त्या वेळीं त्याला फारच शोभा देत असेल !

सॅलॅनियो—(अन्टोनियोचा हात धरून) खरें आहे; तु-
झ्याप्रमाणें माझीं तारवें, मालानें भरून जर दूर-
देशीं गेलीं असतीं, तर माझा सारा जीव तुजप्रमाणेंच
त्यांजबरोबर तरंगत राहिला असता. खोटें नाहीं
सांगत, मीं तर दहा वेळां गवत हवेंत फेंकून, वारा
कोणत्या दिशेनें वहात आहे हें पाहिलें असतें;
सतरा वेळां नकाशे ताणले असते; आणि त्यांत
बंदरें कुठें आहेत, खडक कुठें आहेत, मार्ग कुठें
कसे जातात, हें सारें, वारंवार, डोळे लावून पाहिलें
असतें. सारांश, तारवांना काडीइतका तरी धक्का
पोंचतो आहे, अशी निशाणी जर दिसून येती,
तर माझा जीव अशा वेळीं गर्भगळित झाल्या-
वांचून राहिला असता काय ?

सॅलॅरिनो--कसा राहाता हो ? मी जर सकाळचे प्रहरीं चहा प्यायला बसलों आणि तो निवावा म्हणून त्याला फुंकर घालूं लागलों, तर समुद्रांत गलबतांची काय दशा वाऱ्याने उडविली असेल, हें क्षणोक्षणीं मनांत येऊन, माझे तर पोटांत अशा स्थितींत धडकी भरेल; घड्याळांतील वाळू गळतांना पाहिली तर समुद्रांतले लाग व वाळूचे ढीग माझे डोळ्यांसमोर उभे राहतील; आणि आमची महागिरी त्यांत रुतली आहे, व शिडाचा शेंडा नमवून, दुंगण वर करून, त्या वालुकेश्वराच्या पायां पडत आहे, असेंच मनांत येईल. देवळास गेलों आणि त्याचे ते चिरे पाहिले, ह्मणजे समुद्रांतल्या त्या घातकी खडकांची, मला खचित खचित आठवण होईल; आणि माझीं तीं गरीब विचारीं गलबतें आतां त्यांवर आपटणार, आणि त्यांतील सगळा हरत-चेचा माल समुद्रास्तृप्यंतु होणार, आणि बहुमोल शाली, नी शालू, नी पैठण्या सोसावणाऱ्या त्या दांडग्या लाटा पांघरणार, अशी भीति मला खचित उत्पन्न होईल. अशी स्थिति एकंदरीनें असल्यामुळे क्षणांत पहावें, तों आपण लक्षाधीश आणि क्षणांत भिक्षाधीश, असें कोणास बरें वाटणार नाहीं ? आणि म्हणूनच, या गोष्टींचा विचार करायला कोणाची बरें छाती होईल ? आणि छाती केली, तरी वार्ड वाटल्यावांचून कसें बरें राहिल ? या गोष्टी

सांगायाला का पाहिजेत ?—अगदी उघड्या आहेत. आणि यामुळेच, ह्याच्या जिवाला आपल्या मालाची चिंता वाटत असली तर त्यांत काय नवल आहे ? अन्टोनियो—छे, छे ! तसे काहीं नाहीं. आणि तसे काहीं नाहीं, हे माझे दैवच. माझे एकच का गलबत आहे?—किती तरी आहेत, आणि तींही किती तरी बंदरांत पडलीं आहेत याशिवाय, आणखी माझी किती तरी जिंदगी आहे. मी काहीं यंदांच्याच उत्पन्नावर बसलों नाहीं. फार तर, एक सालचें उत्पन्न नाहीं आलें. त्यांत काय ? येवढ्या-साठीं ह्मणजे मी रडत बसेन असें नको समजूं.

सॅलॅरिनो—तर मग काय बुवा ? स्वारीचें मन कोठें प्रेमपाशांत गुंतलें कीं काय ?

अन्टोनियो—चल, चल ! हारे काय चहाटळपणा !

सॅलॅरिनो—प्रेमपाशांतहि नाहीं ? तर मग, तूं खुषींत नाहीस म्हणून उदास आहेस असेच ह्मणावें, दुसरें काय ? कारण तूं जर उदास नसतास ह्मणजे खुषींत असतास, तर हंसण्याला, बोलण्याचालण्याला, उडण्याबागडण्याला काहीं कमी केलें नसतेंस; खरे कीं नाहीं ? पण काय चमत्कार आहे ! चतुर्मुख ब्रह्मदेवानें जी चतुर्विध सृष्टि उत्पन्न केली आहे, तींत काहींजण पहावे, तीं ते पोपटांसारखे, मारोज्याची पुंगी ऐकूनच, नाचूं उडूं लागतात; आणि काहींजण असे दुर्मुखलेले असतात, कीं केवढीहि हंसण्याजोगी मौज असो, ते म्हणून आपले ओठ कधीं

हालवतील, किंवा तोंड प्रफुल्लित करतील, यावे ?
शंका मनांत देखील आणू नये !

(बसॅनियो, लोरेन्झो व ग्रॅशियानो येतात.)

सॅलॅनियो—हा पहा बसॅनियो थाला, हा तुझ्या
आप्तांपैकीच आहे; आणि हा ग्रॅशियानो; आणि हा
लोरेन्झो ! बरे आहे; घेतों आम्ही आतां आपली
रजा. आमच्याहून चांगले सोबती मिळाले; हे ध्या !

सॅलॅरिनो—मी तर तुला नाचायला लावल्याशिवाय
येथून हाललेंच नसतों ! पण आतां आमच्याहून
चांगली चांगली मंडळी येथे मिळाली आहेत, तेव्हां
त्यांजकडेच हें काम सोंपवावें हें बरे.

अन्टोनियो—छे, छे ! असें म्हणूं नकोस. माझ्या मतें,
या कामीं तुझी सर कोणालाहि येणार नाहीं. तुझेंच
कांहीं कामकाज असेल, म्हणूनतूं ही शकल काढ-
लीस; कोठून तरी ताटी कापून जाण्याचा तुझा
विचार दिसतो; मी समजलों.

सॅलॅरिनो—यावे रावसाहेब, यावे.

बसॅनियो—नमस्कार, यावे, यावे ! आपली जोडी चालली
वाटते ? (सॅलॅरिनो याजकडे वळून) आतां फिरून
आपली कधीं भेट ? आणि आतां कधीं हंसवायाचें ?
कधीं—कधीं बरे सांगा ? अलीकडे तूं फारच
चमत्कारिक झाला आहेस. कितिका दिवसांत गांठ
नाहीं. ही काय, रीत झाली ?

सॅलॅरिनो—एक दिवस, खरेंच बुवा, वेळांत वेळ का-
हून आपणास भेटायला येऊं.—आलें पाहिजे,
करतां काय ?

[सॅलॅरिनो व सोलानियो जातात.]

लॉरेन्झो—(बसॅनियो यास) रावसाहेब, अन्टोनियो-
ची व आपली गांठ पडली आहे, तर आम्ही दोघे
आतां आपली रजा घेतों. पण जेवणाचे वेळेला
आपणाला कुठें जायाचें आहे तें लक्षांत आहेना ?

बसॅनियो—हो, हो, लक्षांत आहे तर.

ग्रॅशियानो—(अन्टोनियो यास) काय रावसाहेब, तुम-
चें तोंड तर अगदीं उतरलेलें दिसतें, बुवा ! अली-
कडे पहातों तों आपण जगांतल्या व्यवहाराखालीं
फारच चुरून गेलेले दिसतां. पण ध्यानांत ठेवा
बरं. जितकी जितकी पैशाची हाव अधिक, तितकी
तितकी निराशा होण्याचा संभव अधिक, कायरे ही
दशा तुझी !

अन्टोनियो—हें पहा, जोंपर्यंत जगांत रहावयाचें
आहे, तोपर्यंत जगाप्रमाणें चालणें भाग आहे. खरें
ह्मटलें तर, जग ही एक रंगभूमि आहे. येथें ज्यानें
त्यानें आपआपली भूमिका बरोबर वठविली पाहिजे.
त्यांत माझ्या वांटणीला दुःखाची आली आहे !

ग्रॅशियानो—आणि माझ्या वांटणीला विदूषकाची आली
आहे. मी नेहमीं ह्मणतों—आमचे दिवस हंसण्या खेळ-
ण्यांतच जाऊं द्या, बुवा ! दुखानें कुडत बसून, छाती
फोडून घेणें आम्हाला नको. खचित सांगतों—दारू
पिऊन काळीज करपून गेलेलें पुरवलें. पण चांगल्या
धट्याकट्या तरुणांनीं, आजोबांचें सोंग घेऊन,
जागचे जागी बसून रहावें यांत काय अर्थ ? जाग-
सूद असून निजल्यासारखें पडावें, आणि तिरसटपणा

करून डोकें तापवून घ्यावें, याला काय म्हणावें ?
मी सांगूं काय तें?—मित्रा, तुजवर माझा भारी लोभ
आहे, आणि हा लोभच मला बोलवीत आहे; सम-
जलास ?—खचित सांगतो, जगांत अशीं कांहीं
माणसें आहेत, कीं त्यांच्या मुद्रेवरून पाहतां, डब-
क्यांतल्या कोंडल्या पाण्यावर तवंग येतोना ?—त्या-
चीच आठवण होते. हीं माणसें शांततेचा व गंभी-
रपणाचा मोठा डौल घालितात. यांत त्यांचा हेतु
येवढाच असतो कीं, आपण मोठे शहाणे, पौक्त,
गंभीर, धूर्त असें लोकांनीं ह्मणावें ! जणों काय,
हे कोणी मोठे आचार्य होत. आणि यांचे ओठ
हालले ह्मणजे कोणी ब्र सुद्धां पुढें काढूं नये ! अरे
बाबा, अशा मंडळीला मी पुरा ओळखतो. हे
अमोदर मुळीं बोलायाचेच नाहीत, आणि बोलत
नाहींत ह्मणूनच शाहण्यांत मोडूं पहातात ! पण
बोलत नाहीत हेहि एके अर्थीं बरेच—‘ मौनं सर्वा-
र्थसाधनम्. ’ कारण, जर बोलतील तर ऐकणारे
तत्काळ त्यांना मूर्खांत काढतील.—पण जाऊं दे;
अतांच नको सगळें; पुनः केव्हां तरी सांगेन. पण
आधीं ही तुझी गंभीरपणाची मुद्रा सोडून दे, पाहूं ?
लोकांकडून असें ह्मणवून घेण्यासाठीं हें बगळ्याचें
सोंग कशाला ? चल, (लोरेन्झो ह्याचा हात धरून)
येतोसना ? सध्यां आम्ही घेतों रजा. जेवण झाल्या-
वर मग चालवूं पुनः आमचें हें पुराण.

लोरेन्झो—बरे बुवा, जेवण होईतोपर्यंत आम्हीहि
आपले घेतों कशी रजा. आम्ही तरी आपले, यानें

आतां ह्मटलेल्या शांतस्वभावी शहाण्यांपैकींच बन-
लें आहों. कारण, हे पुराणिकबुवा आह्माला
बोलायला वेळ देतील तर किं नाही ?

ग्रॅशियानो—वेळ मिळाला नाही तर फार चांगलें, तूं
पहिल्या प्रतीचा शहाणा होशील. माझ्या सहवा-
साला आणखी एक दोन वर्षे रहा, ह्मणजे तुझ्याच
तोंडचे शब्द तुला कधीं ऐकायला मिळायचे
नाहींत; आणि ऐकिलेस तर म्हणशील—‘ हे को-
णान्ने हो शब्द ? ’ इतकी तूं आपल्या शब्दाची
ओळख विसरशील.

अन्टोनियो—बरें आहे बुवा, या तर. तुझा असा
उपदेशच आहे, तर मी आपला आजपासून सपा-
दून बोलत जाईन.

[ग्रॅशियानो व लोरेन्झो हे जातात.]

ग्रॅशियानो—असैं झालें तर आपली मोठी कृपाच
झाली ह्मणावयाची. कारण, ज्याचे तोंडचें पाणी
पळालें त्यानें, किंवा गिन्हाइकी नसलेल्या बाजार-
बसवीनें, पाहिजे तर तोंड मिटून बसावें.

अन्टोनियो—या बोलण्यांत कांहीं अर्थ आहे ?

बसॅनियो—जाऊं देरे; ग्रॅशियानो तो; वाटेल तें बोलेल !

त्याच्या इतका बहुभाष सान्या शहरांत कोणी नाही
मिळायचा. खंडीभर बोलण्यांतून चार दाणे हाता-
ला लागतील तर शपथ. सारा दिवसभर, तो काय
बोलला ह्मणून विचार करीत बसलों, तरी कांहीं
कळायचें नाही; आणि कळलें तरी त्यांत कांहीं
अर्थ असायाचा नाही.

अन्टोनियो—बरें, तें राहूं दे सध्यां. पण तूं जिची मनधरणी चालविली आहेस ती कोण ? तिचें नांव आज सांगेन ह्मणून कबूल केलें होतेंस.

वसॅनियो—मित्रा, तुला ठाऊकच आहे; माझी जिंदगी होती कितीक, व आतां उरली आहे कितीक. पण तिचा परिचय वाढावा ह्मणून आजपर्यंत मी मोठेपणा दाखविण्याचा डौल घातला व शक्तीबाहेर किती तरी पैसा खराब केला. अशा खर्चीकपणानें माझा बहुतेक पैसा उडाला; इतकेंच नाही, पण बरेंचसें आणखीं कर्ज होऊन बसलें. असो; याचेंहि मला फारसें वाईट वाटत नाही. आतां काळजी लागली आहे ती हीच, कीं तरुणपणच्या धुंदीत केलेलें हें कर्ज फेडावें कसें ? खरें सांगूं मित्रा ? पैसा आणि ममता या दोहोंच्याहि संबधानें, तुझे ऋण माझ्या डोक्यावर आजपर्यंत पुष्कळच झालें आहे. इतकेंहि असून, आणखी माझे पुढील बेतहि सिद्धीस नेण्यांत, माझी सारी भिस्त तुझ्या ह्या ममतेवरच आहे, मजलास ? पण हे माझे बेत जर नीटपणें सिद्धीस गेले, तर कर्ज काय, हं हं ह्मणतां फिटेल, हें मी खर्चीत सांगतों.

अन्टोनियो—तुझे जे काय बेत आहेत, ते सांगेनास का मला एकदां ? त्यांत जर कांहीं दूषणीय नसलें—आणि तूं करशील त्यांत तसें कांहीं नसायचेंच, तर माझा पैसा आणि जें कांहीं माझे ह्मणून आहे, तें

सर्व तुझे हणून समज. फार काय सांगूं?—माझा हा सगळा देह तुझे कार्याला अर्पण केला आहे, आतां तर झालें ?

वसैनियो—हे तुझे केवढे उपकार हणून सांगूं? पण मित्रा, लहानपणची एक गोष्ट तुला सांगतो. आम्ही जेव्हां तीरकमठ्यानें खेळत असूं, तेव्हां सोडलेला तीर कोठें पडला ती जागा शोधून काढण्यासाठीं, आम्ही तेवढ्याच जोरानें आणि त्याच दिशेनें दुसरा तीर मारीत असूं. मग सहजच हा दुसरा व पहिला असे दोनहि तीर एकेच ठिकाणीं बहुधा सांपडत; हा त्या वेळचा अनुभव, या प्रकरणांत या वेळीं, घेऊन पहाण्याचा माझा बेत आहे. कारण, जसा पहिला तीर खात्रीनें सांपडावयाचाच, तशी ही माझी शिकारहि आपोआप माझ्या हातीं लागावी असें आहे. यांत शंकेला फारशी जागा नाही. आतां तुझे तर मजवर अनंत उपकार आहेतच. आणि हा वेळपर्यंत तूं जे उपकार केलेस, ते मीं, एखाद्या छांदिष्ट मुलांप्रमाणें फुकट घालविले हेंहि खरेंच आहे. परंतु मी असें विचारतो, कीं जसा पहिला तीर एकदां मारलास, तसा त्याच धोरणानें आणखी एकदां मारशील काय? पहा बुवा ! काय होतें तें मी लक्ष देऊन पहात राहतों—माझी तर खात्री आहे—यांत आपले दोन्ही नेम साधतील; निदान हा दुसरा तरी फसणार नाही हें खचित.

आणि या वेळीं गेलेला तरी तुझा पैसां विनधोक परत येईल. मग, फार तर तुझ्या पूर्वीच्या उपकारांचेच काय तें ऋण मजवर राहिल. आणि त्याचाहि विचार पुढें मागें पाहतां येईल.

अन्टोनियो—माझा स्वभाव तुला ठाऊकच आहे; मग परिक्षा पाहण्यासाठीं, हें रिकामकें गुन्हाळ लावून, वेळ कां घालवितोस ? आणि तुला खोटे सांगत

१९. मजपाशीं जें कांहीं आहे नाही, तें सर्व जरी

त्याच्या
त्याला

नाहीं. पण अमुक करशील का ?

शील का ? असा संशय तूं घेतोस, हें

त्र मला अतिशय वाईट वाटतें !—मग

मा काय करूं ह्मणतोस ? माझ्या हातून काय होईलसें तुला वाटतें ? तसें कांहीं असलें तर सांग, ह्मणजे करतो, मजकडून उशीर नाही. हं, बोल.

वसॉनियो—सांगू तर ?—बेलमान्ट येथें कोणी एक स्त्री आहे; ती मोठी श्रीमंत आहे, मोठी धूर्त आहे, आणि स्वरूपानें तर सर्वोत्कृष्टच आहे. फार काय सांगू ?—मोठ्या आख्येच्या रूपवती स्त्रिया सुद्धां तिजवरून केवळ ओंवाळून टाकाव्या अशी आहे आणि इतकेंहि असून, गुणांनीं व लक्षणांनीं चांगली आहे. माझें तर मन तिजवर बसलें आहेच. आणि मजकडून आपला लोभ असल्याचें तिनेंहि

पुष्कळ वेळां मला नेत्रानें कळविलें आहे. तिचें नांव पोर्शिया. रोमच्या इतिहासांत केटोची मुलगी व ब्रूटसची स्त्री जी पोर्शिया, जिच्या गुणांचे व स्वरूपाचे येवढे पोवाडे गाइलेले आपण ऐकतो, तिला देखील हिची सर नाही. हिची ख्याति जगभर पसरली असून, हिच्या अभिलाषानें देशोदेशच्या श्रीमंत तरुण विलासी जनांच्या झुंडीच्या झुंडी नित्य हिजकडे येत आहेत. अहाहा ! हिचा केशकलाप तरी किती मनोहर !—जणों मोरांचा रत्नमय पिसाराच ! अरे मित्रा, इतरांप्रमाणें मला जर द्रव्यबल या वेळीं चांगलेंसें असतें, तर हिच्या प्राप्तीची इच्छा मलाहि धरतां आली असती. मला पूर्ण भरंवसा आहे, यत्न केला तर मला खचित तिची प्राप्ति होऊन, जन्माचा मी कृतार्थ होईन.

अन्टोनियो—बाबारे ! माझे ह्मणून जें कांहीं आहे, तें सारें या क्षणीं समुद्रांत आहे; तें बाहेर येईल आणि हातीं लागेल तेव्हां आपलें. तोंवर तुला देण्याला मजपाशीं पैसा नाही, आणि मालावर पैसा काढूं ह्मटलें तर मालाहि नाही. यासाठीं मी ह्मणतो, शहरांत चार ठिकाणीं चौकशी कर, आणि माझ्या नांवावर जर कोणी रक्कम देत असला तर पहा. तुझ्यासाठीं माझी पत खर्ची घालायला मी मागें पुढें सहणार नाही.

मग खुशाल बेलमंटला जा, आणि इच्छेप्रमाणें पोर्शिये-
ला मागणी घाल. तर जा जा, चार ठिकाणीं प्रयत्न कर.
मीहि त्याच तजविर्जीत आहे. अमुक ठिकाणीं रक्कम
आहे आणि ती मिळण्याजोगी आहे असें असे असलें,
तर मला सांग माझ्या पतीवर मिळो अथवा माझ्या
नांवावर मिळो; ती काढण्यास मी मार्गें पुढें पहा-
णार नाहीं.

(दोघे जातात.)

प्रवेश २ रा.

स्थळः—पोर्शियेच्या वाड्यांतील एक दालन.

(पोर्शिया व नेरिसा प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—खरें सांगूं, नेरिसे, मला किनई या अवाढव्य
जगाचा भारी कंटाळा आला आहे.

नेरिसा—बाईसाहेब, कां बरें ? आपणाला कोण-
त्याही गोष्टीची वाण नाहीं, आणि दुःख कसें तें
माहीत नाहीं, मग असें कां ह्मणतां ? श्रीमंतांची
जर अशी रड; तर मग असेंच ह्मटलें पाहिजे कीं,
आपली मध्यम स्थितीच बरी; कारण श्रीमंतीमध्ये
वृद्धावस्था लौकर प्राप्त होते. पण मध्यम स्थिती-

तले लोक पहावे, तर ते दीर्घकाळ सुखानें नांदतात.

पोर्शिया—अगदीं, अगदीं, खरें बोललीस. तुझे हें सुभाषित किनई फार गोड आहे.

नेरिसा—पण त्याकडे कान दिला तर सारा उपयोग.

पोर्शिया—मी तरी तेंच ह्मणतें; बरें काय आणि वार्डिट काय, हें समजणें वेगळें, आणि त्याप्रमाणें वागणें हें वेगळें. ह्या दोन्ही गोष्टी जर सारख्याच सोप्या असत्या, तर मग एवढें पाहिजे होतें कशाळा ? अग देवळारावळांच्या ऐवजीं जिकडे तिकडे आजला मोठमोठीं भव्य देवालयेच झळकलीं असतीं; आणि गरिबांच्या झोंपड्या तरी कशाळा दृष्टीस पडत्या ? त्यांच्या ठिकाणीं चोहोंकडे शोभिवंत राजवाडेच थाटलेले दिसले नसते का ? जो कोणी बोलतो, तसा वागतो तोच धर्मोपदेशक थोर. ऐकलेंस ? चांगलें काय आणि वार्डिट काय हें मला सुद्धां पुष्कळांना सांगतां येईल, परंतु तसें वागण्याचीच पाळी आली तर मला स्वतः तरी तसें वागतां येईल कीं नाहीं कोण जाणें ! मनुष्यानें कसें वागावें याबद्दलचे नियम मनानें हवे तसे ठरवावे. पण शांतपणीं व शांत मनानें केलेले हे नियम तापट वृत्ति टिकूं देईल तेव्हां कीं नाहीं ? खरें ह्मटलें तर, तरुण मनुष्ये हीं सशाप्रमाणें अवि-

चारी होत. ते ससे जसे सैरावैरा धांवूं पहातात तसे हे ससेही धांवूं पहातात; तेव्हां ह्यांना आंवरून धरण्याकरितां अनुभवी पोक्त मनुष्यांनीं सदुपदेशांचें जें जाळें ह्यांच्या सभोवतीं पसरलें असतें, त्याला न जुमानतां त्यांवरून हे उड्या मारमारून केव्हां पार निसटून जातात, तें कळत सुद्धा नाही ! हें सारें ठीक आहे; पण माझ्या स्वयंवराच्या कामांत ह्या विचारसरणीचा काय उपयोग ? [निःश्वास टाकून] हाः हाः हा स्वयंवर शब्द किती तरी गोड आहे ! पण ज्याचा मला मनापासून तिटकारा अशाला नको ह्याण्याचें किंवा ज्याच्यावर माझें मन बसलें आहे अशाला वरण्याचें माझ्या हातीं कोठें आहे ? काय सांगूं ग ! इहलोक सोडून गेलेल्या माझ्या वडिलांच्या इच्छेनें इहलोकीं वास करीत असलेल्या, या त्यांच्या कन्येच्या इच्छेला, अशा रीतीनें बंधन पडलें आहे, याला काय करावें ? अशा स्थितींत, खरेंच सांग नेरिसे, माझ्या मनाजोगा वर मिळणें कठीण नाही का ?

नेरिसा—बर्इसाहेब, आपले वडील अत्यंत धर्मनिष्ठ होते; आणि अशा महान् साधूंना अंतकाळीं ज्या वासना होतात त्या ईश्वरी प्रेरणेनेंच होतात यांत

कांहीं संशय नाही. ह्मणून ह्मणते* तुमच्या स्वयं-
राच्या कामीं सोने, रुपें आणि शिसें या तीन धा-
तूंच्या केलेल्या तीन करंडकांची जी योजना त्यांनीं
केली आहे, ती योग्यच आहे. आणि या तिन्हींतून
त्यांनीं निश्चित केलेला करंडक भलतासलता कोणी
निवडून काढील असें होणार नाही, तें असो. पण

* हाच विचार महाकवि कालीदास यानेंही एके ठिकाणी
प्रगट केला आहे. तो येथें दाखल करण्यासारखा आहे.
ताडून पहातां यावें म्हणून मूळ येथें देतो:—

“ Your father was ever virtuous; and holy men at
their death have good inspirations: therefore the lo-
ttery, that he hath devised in these three chests of
gold, silver and lead, whercof who chooses his mean-
ing chooses you, will no doubt, never be chosen by
any rightly but one who shall rightly love. ”

याशीं पुढील श्लोक ताडून पहा.

असंशयं क्षत्र पारग्रह क्षमा
यदेव मस्याम मभिलाषि मे मनः ।
सतां हि सन्देहपदेषु वस्तुषु
प्रमाणमंतःकरणप्रवृत्तयः ।

शाकुंतल अंक १

याचें भाषांतर परशुरामतात्या गडबोले यांनीं केलें आहे
तें असें:—

माझ विशुद्ध मन लोभुनि हीस पाहे
क्षत्रास यावरुनही उपभोग्य आहे ।
होतो जयाविषयि संशय सज्जनांत
तेथें प्रमाण धरितातचि ते मनांत.

आज आपल्या येथे पाणिग्रहणाच्या निमित्ताने हे जे वैभवशाली गृहस्थ आले आहेत, त्यांजविषयीं तुमच्या मनांत कसकसे प्रेम आहे, हें मला सांगाल का ?

पोर्शिया—बरे, सांगते. तर मग तूं त्यांचीं नांवां बोलत जा, ह्मणजे मी त्यांचें वर्णन करितें, त्यावरून माझा आशय तुला कळेल.

नेरिसा—पहिला तो नेपल्सचा राजपुत्र.

पोर्शिया—अं: तो काय!—केवळ एखाद्या उनाड तडासारखा आहे, झालें. कारण, तो किनई घोड्याच्या गोष्टीवांचून कधीं अक्षरही तोंडावाटे काढीत नाहीं. फार काय सांगूं?—आपल्या घोड्याची नालबंदी मीच करितों असें ज्याला त्याला सांगण्यांतच त्याला मोठें भूषण वाटतें.

नेरिसा—बरे, दुसरा तो काउंट पॅलेटाईन.

पोर्शिया—हे तर एक तिरसिंगरावच ! तो ह्मणणार 'काय, मी तुला नको?—तर, जाउंदे ! मला तरी काय तुझी पर्वा आहे ?' त्याच्याशीं तुम्हीं कितीहि गमतीच्या गोष्टी बोला, ही स्वारी ह्मणून कधीं, हंसत मुख दाखवावयाची नाहीं. जे राजश्री आपल्या तरुणपणीं इतके उदासीन ते ह्यातारपणीं चिरचिरे वनून रडत बसणार आणि शेवटीं त्यांना रडतराव ह्मणण्याची पाळी येणार हें निःसंशय आहे. खोट नव्हे,—मी ह्मणतें माझे प्रत्यक्ष मृत्यूशीं लग्न झालें

तरां पुरवलें, पण ह्या दोघांपैकीं एकाशींहि प्रसंग
नको ! देवा ! नकोरे बाबा असा प्रसंग आणूं !

रिसा—वरें, त्या तुमच्या फ्रेंच जहागीरदाराविषयीं
काय ह्मणतां ?

गोशिया—ह्मणणार काय ? आहे हरीचा लाल,
झालें; आणखी काय ? बाईग मी समजतें, विना-
कारण कोणाच्याही कुचेष्टा करणें हें पाप आहे
पण, ह्याची पहावी तों सर्वांवर ताण ! घोड्यांच्या
बाबतींत नेपल्सकराला याची सर नाही येणार.
आणि पॅलेटाइन जहागीरदारावरही याची वरचढ.
खरें ह्मटलें तर, याला काय मनुष्य ह्मणावा ! तरी
पण, प्रत्येक मनुष्याचे गुण याच्यांत खुशाल पाहून
ध्यावेत ! बाई ! बाई ! कोण याची चटपट ! क्षण-
भरहि एके ठिकाणीं ठरायचा नाही. मैना गाऊं
लागली, तर हा मोर त्या तालावर थै थै नाचूं
लागायचा ! काम नसेल तर हा आपल्या सांवली-
शींच हात नाचवून, झटापट करीत बसावयाचा !
मी जर याच्याशीं लग्न लावलें, तर जाणो, दहा
जणाशीं लग्न लावलें, असें मला होऊन जाईल !
खोटें नाही सांगत, त्यानें जरें मला नाकारलें तर
मी त्याच्या दहांदा पायां पडेन. कारण पहा, तो
जर मजवर प्रीति करतो ह्मणेल, तर ती इतकी
करील कीं, तितकी उलट माझ्यानें कांहीं त्याजवर

करवणार नाही. खचीत, मी तर बाई,
प्रीतिखालीं दडपून जाईन एखादी ! मी
कोठवर पुरीं पडूं !

नेरिसा—बरे, आतां इंग्लंड देशचा तरुण जहागीर-
दार. फॉकनब्रिज याजविषयीं तुम्हीं कायसें बोललां
होतां तें काय बरे ?

पोर्शिया—माझे त्याचें बोलणेंच मुळीं झालें नाही,
यावरून काय तें समज. अग बोलणार कसें ?
त्याला माझे बोलणें कळना आणि त्याचें मला
कळना. बापड्याला लॅटीन येत नाही, फ्रेंच येत
नाहीं, इटालियन येत नाही. आणि तुला ठाडकच
आहे कीं, मला इंग्रजीचें अक्षरहि माहित नाही.
चाकी आहे दिसण्यांत वरा. पण आपला मूकस्तंभ,
फार काय सांगूं वाई ! अशा मुक्या पुतळ्याशीं
बोलावें तरी कसें आणि काय, हेंच मला कळत
नाहीं. बिचान्याचा पोषाख तरी किती विचित्र !
त्याच्या अंगांत पोषाख आहेना ?—त्यापैकीं निरनि-
राळे कपडे त्यानें निरनिराळ्या ठिकाणाहून पैदा
केलेले दिसतात. त्याचें तें आवळ जाकीट इटली
मधून, ती आंखूड तुमान फ्रान्स मधून, डोक्याची
टोपी जर्मनीमधून, आणि वागणूक ठिकठिकाणाहून
त्यानें संपादन केली कीं काय, असें वाटते.

-बरें, पण त्याचा शेजारी तो स्कॉटलंड

जहागीरदार आहे त्याच्याविषयीं तुमचें

काय ह्मणणें आहे ?

पोर्शिया—तो ना ?—आहे मला ठाऊक. खचित त्याला शेजारधर्म फार चांगला कळतो. कारण, याचा शेजारी एक इंग्रज गृहस्थ आहे, त्याच्या पासून याला एकदां एक थप्पड मिळाली; ती परत कशी घावी, या विचारांत तो नेहमीं चूर आहे; ह्मणतो काय ?—‘ जरासें सामर्थ्य येऊं द्या. कीं पहा याची ठेव याला सव्याज कशी परत करतो ती ! ’ मला वाटेंत तो फ्रेंच गृहस्थ आहेना ?—त्यालाही अशीच चापट इंग्रजाकडून मिळाली आहे. आणि तोहि याला नेहमीं ह्मणत असतो कीं, ‘ इंग्रजाच्या या कर्जाची फेड अवश्य केली पाहिजे. तुम्हीं आम्हीं मिळून करूं बरें का ! ’

नेरिसा—तें असो, पण वार्डसाहेब, सॅक्सनीच्या जहागीरदाराचा पुतण्या तो तरुण जर्मन गृहस्थ आपल्याला कितपत आवडतो बरें ?

पोर्शिया—वार्डग, सकाळचे प्रहरीं तो शुद्धीवर असला ह्मणजे तो अगदींच द्राड. आणि संध्याकाळीं दारू पिऊन तर शाला ह्मणजे तर मग काय अगदीं कमाल ! स्वारी खुषींत असली ह्मणजे मनुष्य तर खरा पण थोडासा पणसारखा. पण, एक-

दाकां तव्यत गेली कीं निव्वळ पशूच ! ह्मणून ह्मणतें वाटेल तें अरीष्ट मजवर ओढवेलें तरी मी ह्मणून त्याचें नांव घेणार नाहीं.

नेरिसा—ह्मणजे ?—आपण आपल्या वडिलांची आज्ञा मोडणार कीं काय ? ते करंडक तो दाखवा ह्मणाला आणि निवड करतांना, निवडायचा त्याच करंडकावर त्यानें बोट ठेविलें; तर मग आपण त्याला नाहीं ह्मणणार ?

पोर्शिया—ह्मणूनच बार्ड, काय होतें कोण जाणें, ही मला धास्ती पडली आहे. यासाठीं असें कर, सर्वोत्कृष्ट मद्याचे ग्लास भरून भलत्याच करंडकावर ठेऊन दे, ह्मणजे त्याजवरच त्याचें लक्ष लागेल आणि ज्या करंडकावर तूं तो ठेवशील तोच तो निवडील, मी खचीत सांगते. मद्यासाठीं तो इतका तान्हेला आहे कीं, कांहीं पुसूं नये. कोठें थेंब कां दृष्टीस पडेना,—त्यानें घेतलाच चोखून ! मी नाहीं ग बार्ड अशा टीपकागदाशीं लग्न लावावयाची !

नेरिसा—अहो पण थांबा. एवढ्या घाबरतां कां ? या सर्वांचे विचार मला आधींच कळून चुकले आहेत; करंडक निवडण्याच्या समारंभापर्यंत ते येथें राहताहेत कोठें ? ते तर उद्यांच जातों ह्मणताहेत घरोघर. करंडक निवडून काढण्याचा आपल्या

लग्नाचा पण आपल्या वडिलांनी लावून ठेविला आहे, तो त्यांतून कोणालाहि पसंत नाही. ते ह्मणतात दुसरा कोणताहि पण करा, चालेल. हे करंडक निवडण्याच्या भानगडींत कोणी पडावे ? ऐकलेंत ?

पोशिया—नका पडूं ह्मणावे. बाबांच्या इच्छेप्रमाणें पण जिकणारा कोणी निघाला तर ठीक आहे; नाही तर, कितीही मोठी वाढलें, किंबहुना, ह्यातारी झालें, तरी मी आपली अनिवाहितच राहीन. आणि निष्पाप, निर्मळ आचरणांत आयुष्य घालवीन, सांगून ठेवतें तुला. सध्यां मी इतकाच आनंद मानतें कीं, हे आलेले गृहस्थ निघून जाताहेत. मी ह्मणतें हे खरेच फार शहाणे. कारण अमक्यानें रहावे असा यांत कोणीहि मला दिसत नाही. त्यांनीं खुशाल आपापले मार्ग सुधारावे. परमेश्वरा, विचान्यांना सुखरूप घोरोघर जाऊं दे बरे, हीच माझी तुला प्रार्थना आहे.

नेरिसा—पण बाईसाहेब, वडील जिवंत असतां तुमचे येथें ते एक जहागीरदार येत असत तें आपणाला आठवतें का ? आणि त्यांच्याच बरोबर व्हेनिस नगरचा एक गृहस्थहि येत असे, तो मोठा चतुर व बाणेदार दिसला नाही बरे ?

पोशिया—हो, हो, बरी आठवण केलीस, बसंनियो ह्मणून एक गृहस्थ येत असत खरे; आणि मला

वाटते त्यांचें नांव मीं आतां ह्मणें ल काय ?
नव्हे का ?

नेरिसा—शाबास बाई आपली ! एवढें एखां आठ वरें ना ! माझ्यासारख्या वेडगळ स्त्रीला त्यांत काय समजतें आहे ह्मणा. पण हें पहा बाईसाहेब, आजपर्यंत मीं पुष्कळ पुरुष पाहिले. पण त्यांत त्यांच्यासारखा देखणा व चतुर पुरुष कोणीहि माझे पाहण्यांत आला नाहीं; त्याला तशीच कोणी स्त्री मिळेल तर किती बरें होईल !

पोर्शिया—तूं ह्मणतेस, ते खोटें नाहीं. तसेच ते आहेत. मला चांगलें आठवतें.

(एक चाकर प्रवेश करितो.)

पोर्शिया—कायरे, काय खबर आणली आहेस ?

नोकर—बाईसाहेब ते चौघेजण पाहुणे आले आहेत ना ?—ते आपला निरोप घेण्यासाठीं येतो ह्मणून विचारता आहेत. आणि मोरोक्को देशचे महाराजांकडून सूचनेसाठीं दूत आला आहे, तो ह्मणतो महाराजांची स्वारी आज रात्रीं भेटिला येणार आहे.

पोर्शिया—कशालारे बाबा ? या चौघांची भेट घेण्याची माझी छाती तरी होत आहे, पण त्या पांचव्याचें दर्शनही नको. कोण तो त्याचा काळे दुस्सपणा ! आतां हे सिद्धीमहाराज बाहेरून जरी काळेकुट्ट असले, तरी अंतःकरणानें महान साधू व परम सज्जन आहेत, असें जर मला

गंगल, तर मी आपली या गुरुमहाराजांना
 महाराज लग्नाची गांठ बांधण्यासाठी शेला
 पुढे न करतां तुम्ही मला आपला चलाच कराना
 बरे ! आणि मजवर जी गुरुकृपा करावयाची ती
 एवढीच कृपा करा कीं लग्नाचा नाद सोडून द्या,
 आणखी मी कांहीं मागत नाहीं. गडे नेरिसे चला,
 आपण आपल्या येथून जाऊं. (नोकरास) तूं हो रे
 पुढे. कोण मेला त्रास हा ! एकाला दिली जाण्या-
 ची मुभा, तर दुसरा दाराशीं दत्त ह्मणून उभा !
 (सर्व जातात.)

प्रवेश ३ रा.

स्थळः—व्हेनिस शहरांतील एक रस्ता.

(शायलॉक व बसॅनियो प्रवेश करितात.)

शायलॉक—किती ? तीन हजार ? मग—?

बसॅनियोः—होय शेठसाहेब, आणखी ते तीन महि-
 न्यांच्या मुदतीने.

शायलॉक—तीन महिने ?—मग ?

बसॅनियो—आणि मी पहिल्यानेच सांगितलें आहे
 कीं रक्कम द्यायाची, ती अँटोनियो याच्या नांवावर.

शायलॉक—काय ह्मणालांत; अँटोनियो याच्या
 नांवावर ?—मग ?

बसैनियो—मग काय ? एवढी मदत कराल काय ?

मोठी मेहेरबानी होईल. बोला, काय सांगतां ?

शायलॉक—तीन हजार रुपये,—तीन महिन्यांची

मुदत,—आणि अन्टोनियोच्या नांवावर.—मग ?

बसैनियो—हो, पण यावर उत्तर काय ?

शायलॉक—वाः ! अन्टोनियो फार भला मनुष्य आहे !

बसैनियो—कां बरें ? त्याच्या पतीविषयीं शंका

घेण्यासारखें आपण कांहीं ऐकलें आहे कीं काय ?

शायलॉक—छे हो ! छे ! छे ! अन्टोनियो चांगला

मनुष्य आहे, त्याचा अर्थ, मी ह्मणतो, तो ऐपतदार

आहे. तरी सुद्धां हें पहा—त्याची सारी दौलत

व्यापारांत गुंतलेली आहे. त्याचें एक गलबत तुर्क-

स्थानांत गेलें आहे, दुसरें एक अमेरिकेकडे, आणि

माझ्या हिशोबीं, एक इंग्लंडदेशाकडे, आणि एक

हिंदुस्थानाकडे, याशिवाय आणखी पुष्कळ पसारा

ठीकठिकाणीं पसरला आहे. अहो, पण कांहीं झालें

तरी गलबतें हीं लांकडे होत, आणि खलाशी हीं

माणसें होत.—हो ! काय नेम सांगतां ?—जमिनीवर

उंदीर आहेत तसे पाण्यांतही आहेत; जमिनीवर

चोर आहेत, तसे समुद्रावरहि आहेत, ह्मणजे मी

ह्मणतो, चांचे आहेत; याशिवाय आणखी खडक

आहेत, वादळ आहेत, अशीं शेकडों संकटें आहेत,

तीं वेगळींच!—तरी पण गृहस्थ सच्चा. कांहीं चिंता नाही. तीन हजार रुपये—नव्हे का ? चिंता नाही. ते रोखा लिहून देतील काय ?

वसँनियो—हो, हो, खचित् लिहून देतील.

शायलॉक—तसें केलें ह्मणजे बरें, मग मला कशाचीही धास्ती नाही; आणि या बाबतींत कांहीं अडचण पडूं नये ह्मणून काय करावें याच विचारांत मी आहे. बरें, यासंबंधानें अन्टोनियो साहेबांची व माझी समक्ष गांठ पडेल काय हो एकदां ?

वसँनियो—तुमची मर्जी असेल तर आज रात्री तुम्हींच आमच्याकडे जेवायला यांना बरें ?

शायलॉक—खासें ! तुमच्या येथें मी जेवायला येऊं!—कशालाहो ? तेथें दुकरांच्या मांसाची घाण घ्यायला? छे ! छे !! मी तुमच्याशीं देवघेव करीन, तुमच्यापाशीं बोलेन चालेन, आणि दुसरा कोणताहि व्यवहार करीन; पण तुमच्या बरोबर जेवायला, दारू प्यायला, किंवा ईश्वराची प्रार्थना करावयाला कधींही येणार नाही. बरें तें असूं द्या. पण कायहो ! बाजारची काय खबर आहे ?

(अन्टोनियो प्रवेश करितो.)

वसँनियो—हा पहा माझा मित्र अन्टोनियोच इकडे आला.

शायलॉक—(आपणाशी) कसा गुलाम मानभावी दिसतो पहा! मी तर याला शत्रु समजतो. कारण हा जातीनें ख्रिस्ती आहे, इतकेंच केवळ नाही, पण हा आमचें अनेक प्रकारें नुकसान करतो; स्वतः संभावितपणाचा मोठा डौल घालतो; आणि मोठा धार्मिक ह्मणवितो; आणि लोकांना बिनव्याजी पैसे देतो.— गुलामानें व्हेनिस नगरांत आमचा व्याजाचा दर किंही अगदीं बसवून टाकला ! एकदां जर कां ही स्वारी माझ्या तावडींत सांपडेल, तर कसें पण मी मागचें उद्दें काढीन !—अरे आमच्या पुराण्या पवित्र जातीची निंदा करतोस, नाहीं ?—भर बाजारांत ज्या ठिकाणीं व्यापारी लोक जमाव्याचे त्या ठिकाणीं सर्वासमक्ष आमची अब्रू घेतोस, नाहीं ?—आमच्या व्यवहाराची टर उडवितोस, नाहीं ?—आम्ही मेहनत करून कष्टानें पैसा मिळवितों त्याला 'व्याज, व्याज' ह्मणून आमच्या नांवानें खडे फोडून आमची निंदा करतोस, नाहीं ?—जर मी याला या वेळीं क्षमा केली तर 'धिःकार असो माझ्या जातीला !'

बसँनियो—शेटजी, मी काय ह्मणालों तें ऐकलें ?

शायलॉक—आज माझ्या जवळ रोकड किती आहे याचा मी आपल्या मनाशीं अंदाज करीत होतो. पण अजमास पाहतां तीन हजारोंची रक्कम आजच

मला देतां येईल असें विलकुल वाटत नाहीं.—अंः,
पण चिंता नाहीं. त्याचें काय एवढें ? आमच्या
जातीचा एक मोठा धनाढ्य सावकार आहे त्याचे
कडून मला एवढी रक्कम सहज आणतां येईल. पण
थांबा—ही रक्कम तुम्हांस किती महिन्यांच्या मुद-
तीनें पाहिजे ह्मणतां ? (अन्टोनियाकडे वळून)
या हो या, शेटजी, ईश्वर आपलें कल्याण करो.
आपलीच गोष्ट आतां निघाली होती.

अन्टोनियो—शायलॉक शेटजी, मी जरी कोणास कर्ज
देत नाहीं किंवा कोणाकडून घेत नाहीं, आणि
कदाचित् असा व्यवहार केला तरी त्यावर व्याज
घेण्याचा किंवा देण्याचा • माझा परिपाठ नाहीं;
परंतु माझ्या मित्राला रकमेची आतांच्या आतांच
फार निकड आहे, ह्यासाठीं हा माझा परिपाठ
मी मोडतो (बसूनियोकडे पाहून) काय ? यांना
रक्कम मिळाली ? काय हो ? तुम्हांला किती पाहिजे
आहे ?

शायलॉक—हो, हो, हें त्यांनीं मला मघांशींच
सांगितलें, यांना तीन हजार पाहिजेत.

अन्टोनियो—आणि ते तीन महिन्यांच्या मुदतीनें
होय ना ?

शायलॉक—अगदींच विसरलों, तीन महिन्यांच
मुदत, असेंच तुम्हीं ह्मणालां नाहीं काय ? ठीक आहे

द्या कर्जरोखा लिहून. पण काय ह्मणतो ऐकलें ? दिलेल्या किंवा घेतलेल्या रकमेवर तुम्हीं व्याज घेत नाही, किंवा देत नाही, खरें ना ? असेंच तुम्हीं कांहींसें ह्मणालां नाही बरें ?

अन्टोनियो—हो, हो, मग नाहीच तसें करीत.

शायलॉक—अहो, ऐकलें ? जेव्हां जेकब हा आपल्या चुलत्याचीं मेंढरें चारुं लागला, तेव्हां—तुमचें देव भलें करो,—हा जेकब, त्या आपल्या पवित्र वडलांमागून तिसऱ्या हिश्याचा धनी झाला. आणि ही सारी खटपट त्याच्या शहाण्या आईनें केली; आणि त्या खटपटीचें हें सारें फळ बरें.—हो, हो, अगदीं बरोबर.—तिसरा जिंदगीचा मालक.

अन्टोनियो—बरें, असेल. पण आपल्या व्यवहाराशीं त्याचा काय संबंध; तो व्याजबीज घेत असे कीं काय ?

शायलॉक—छे, छे, तो व्याज घेत नसे हो ! तुम्हीं जसें समजतां तसेंच अगदीं प्रत्यक्ष व्याज घेत नसे. जेकब काय करी तें नीट लक्षांत आणा. जेकबानें व त्याच्या चुलत्यानें असें ठरविलें कीं, जेकबानें मेंढ्या चाराव्या व त्यांना जीं काळीं बांडीं पिलें होतील तीं चारणाबिद्दल त्यानें घ्यावीं. पुढें—देव तुमचें भलें करो.—शरद्वहतु आला, शेळ्या गाभण राहूं लागल्या, तेव्हां त्या कुशल मेंढपाळानें काय केलें.

आलें का लक्षांत ?—काहीं वनस्पती गोळा करून आणल्या आणि त्या, त्या शेवाळलेल्या मेंढ्यांच्या दृष्टीसमोर बांधून ठेवल्या. ह्या योगाने त्यांना जी पिलें झालीं ती काळीं बांडी झालीं. आणि ठराव-प्रमाणे जेकवाच्या वांटणीस झालीं.

अन्टोनियो—अहो, यांत काय आहे; ही त्यानें एक युक्ति करून पाहिली. केवळ नशिवाची गोष्ट. असेंच व्हावें, हें त्याचे हातचें थोडेंच होतें? देवाची करणी ह्मणून तसें झालें इतकेंच. तुम्हीं ही जी जेकवाची गोष्ट सांगितली ती व्याजबद्धा करणें चांगलें असें दाखविण्याकरितां सांगितली वाटतें? पण तुमचें तें सोने आणि रुपें ह्या काय शेळ्या मेंढ्या आहेत ?

शायलॉक—तें काय हें नाहीं मला सांगतां येत. पण आम्हीं आमच्या सोन्यारुप्याला तसेंच व्यायाला लावतो. ह्मणजे मी ह्मणतो त्यांचेपासून तसेंच उत्पन्न काढीत असतो. हें बरीक खरें. तरी पण राजश्री लक्षांत असूं द्या मी काय ह्मणतो तें—

अन्टोनियो—[बसूनियोकडे वळून] खोटें नाहीं सांगत मित्रा ! कामापुरतें ब्रह्मज्ञान सैतानालाही सुचतें.—पाप्यानें धर्मशास्त्राचीं वचनें आपल्या कृत्याच्या समर्थनार्थ पुढें आणिलीं, ह्मणजे पोटांत लवाडी सांठवून ठेवून हसरें तोंड दाखविणाऱ्या

सोद्याची आठवण होते. आंतून कुजलेले आणि बाहेरून सुंदर दिसणारे जसे फळ, तसाच हा प्रकार समजावा. अरेरे ! लुच्चेगिरीला असे सुंदर सोंग घेतां यावे हें फार वाईट नव्हे का ?

शायलॉक—मग काय ह्मणतां ? तीन हजार ? रक्कम तर भारी आहे. आणखी मुदत किती बारा महिन्यांतले तीन महिने; मग त्याला व्याज काय ?

अन्टोनियो—[त्रासून] काय बुवा, आत्ताला रक्कम देण्याची मेहेरबानी करावयाची आहे का ?

शायलॉक—अहो राजश्री, सराफकट्यांत आपली गांठ पडली असतां आपण माझ्या व्याजवट्याबद्दल व माझ्या पैक्याबद्दल किती वेळां बरे निंदा केली आहे ? पण मी तुम्हाला कधीं काहीं बोललों तरी ? आपण जें जें बोललां तें सर्व निमूटपणें सोसून घेतले आणि 'जाऊं द्या,' असें ह्मणून स्वस्थ बसलों. कारण सहनशीलता हें आमच्या जातीचें ब्रीदच आहे. अहो आठवण आहे का ? तुम्ही मला नेहमीं काय ह्मणतां ? तूं पाखंडी आहेस, गळेकापू आहेस, कुत्र्यासारखा लघाल आहेस; इतकें बोलूनच थांबत नाहीं, पण आणखीं माझ्या पायघोळ आंगरख्यावर सपशेल थुंकतां ! हें सारें कां ?—तर मी माझ्या मालकीच्या पैशाची देवघेव करतो ह्मणून. ठीक आहे, मला वाटते तुम्हांला त्या माझ्या पैशाची या

वेळीं गरज आहे; पण जा. मला तरी ही पंचायत कशाला पाहिजे? तथापि तुम्हींच मजकडे येतां आणि तुम्हींच ह्मणतां! काय बुवा आम्हांला रक्कम देतां कां? असें ज्या तोंडानें तुम्हीं ह्मणतां त्याच तोंडानें तुम्हीं माझ्या दाढीवर थुंकतां, नव्हे का? आणि दाराशीं परकी कुत्रा आला असतां त्याला जसें लाथाळावें तसें मला तुम्हीं लाथाळतां, नव्हे कां? आणि पुन्हां मजपाशीं येऊन पैसे मागतां? यावर मी काय बोलूं, सांगा? मला तर असेंच विचारवेंसें वाटतें,—“ काय हो कुऱ्याजवळ पैसे असतात का? कुऱ्याला तीन हजारांची रक्कम देतां येईल का?—खरंच सांगा येईल का? अथवा मी असें तरी बोलूं का?—‘ थोर गृहस्थहो ’ आपण गेल्याच बुधवारीं माझ्या अंगावर थुंकलां, अमुक अमुक दिवशीं आपण मला लाथाडलें, आणखी दुसऱ्या एका वेळीं आपण मला श्वान ह्मटलें आणि इतक्या इतक्या प्रकारांनीं आपण हा जो माझा बहुमान केला त्याबद्दल आतां आपल्याला मी हें कर्ज देतो, ध्या. आणि हें मी विचारतो तें आपल्या पुढें अगदीं नम्रपणानें, मोठ्या अदबीनें, व भीत-भीत अगदीं हलक्या आवाजानें, एकाद्या गुलामाप्रमाणें मी बोलत आहे तर आपणांस याचा राग येऊं नये.

अन्टोनियो—(संतापून) अरे जा ! जा ! आजपर्यंत जसा मी तुझ्याशीं वागत आलों तसाच यापुढेही वागेन, मी तुला कुत्रा ह्मणेन, तुझ्या अंगावर थुंकेन व लाथांनीं तुझी संभावनाही करीन; पक्कें समज. जर तुझ्या मनांतून कर्ज द्यावयाचें असेल तर तें तूं आपल्या मित्राला देत आहेस व त्याच्यावर मोठे उपकार करीत आहेस असें समजून मुळींच देऊं नको. कारण, मित्रामित्रांमधें होणाऱ्या शुष्क धातूंच्या व्यवहारापासून व्याज ह्मणून कांहीं उत्पन्न करण्याची त्यांच्या मनांत कधीं कल्पना तरी येईल काय ? तेव्हां, तूं जें कर्ज देणार आहेस तें प्रत्यक्ष आपल्या शत्रूला देत आहेस असेंच समजून दे. कारण त्याची फेड ठरल्याप्रमाणें झालीं नाहीं, तर त्या अपराधांबद्दल दंडासुद्धां तुला सर्व कर्जाची भरपाई करून घेतां येईल.

शायलॉक—अमळ थांबा हो. येवढे खवळलां कां ? तुमच्याशीं मैत्री करावी, तुमचें प्रेम संपादावें असा माझा दिल लागत आहे. आजपर्यंत माझी, जी जी मानखंडणा आपण केली, ती सर्व विसरून जावी, सध्यांच्या प्रसंगीं तुझाला हात द्यावा, व व्याजादाखल एका कवडीचीही इच्छा धरूं नये, असा माझा इरादा आहे. मी तर असें ह्मणत आहे—
एकलें ?

अन्टोनियो—खरोखरच ही तुमची मोठी मेहेरबांनी झाली असती, पण—

शायलॉक—पण काय ? अहो, ही मेहेरबांनी मी करितच आहे, तेव्हां माझ्या बरोबर रजिस्टराकडे चला व मला आपल्या स्वतःच्या सहीशिक्या-निशीं एक कागद करून द्या, ह्मणजे झाले. यांत कांहीं मोठासा अर्थ आहे असें नाही. पण ही माझी आपली एक लहर आहे इतकेंच. त्यांत असे लिहा कीं, अमुक दिवशीं अमुक ठिकाणीं अमुक अमुक रक्कम परत करूं; न केल्यास, किंवा त्यांत चूक झाल्यास, माझ्या शरिराच्या वाटेल त्या अवयवांतून एक अच्छेर मांस तुम्हीं कापून घ्यावें; मी हरकत करणार नाहीं. '

अन्टोनियो—कबूल ! तुम्ही ह्मणतां त्या अटी लिहून माझ्या सहीनिशीं करारपत्र लिहून देण्याला माझी कांहीं हरकत नाही इतकेंच नव्हे, तर तुम्ही फार सदय आहांत असेंही मी ह्मणेन.

बसॅनियो—छे ! छे ! मित्रा, अशा करारपत्रावर माझ्याकरतां तूं खचीत सही करूं नको. माझी गरज भागली नाही तरी चिंता नाही.

अन्टोनियो—अरे, एवढा भितोस कां ? मुदत टळण्याची धास्तीच नको. कारण, दोनच महिन्यांत ह्मणजे ठरलेल्या मुदतीच्या आधीं एक महिना कर्जाऊ रक्कम हातीं येईल, असा माझा अदमास आहे.

शायलॉक—अरे, अरे, अरे ! हे ख्रिस्ती लोक कोण तरी विचित्र आहेत पहा. हे स्वतःच्या व्यवहारांत दुष्ट ह्मणूनच हे इतराविषयीं येवढीं शंका घेतात. [वसँनियोकडे वळून] काय हो, तुम्ही मला येवढेंच सांगा—माझी हात जोडून तुम्हाला विनंति आहे. समजा, मुदतींत यांनीं माझी रक्कम आणून दिली नाही, आणि माझ्याशीं केलेला करार मोडला, तर ह्या अटीपासून मला काय लाभ ? एकाद्या माणसाचें एक अच्छेर मांस मिळालें तर ती ह्मणजे मोठी आनंदाची गोष्ट आहे किंवा फायद्याची आहे, असें मुळींच नाही; त्यापेक्षां गोऱ्याचें किंवा गाईचें किंवा बोकडाचें मांस मिळालें तर बरें नाही का ? हें पहा—केवळ यांची मेहेरबानी संपादन करण्याकरितां हें मित्रत्वाचें कृत्य मी करित आहे; दुसरें कांहीं नाही. असलें पसंत तर हो ह्मणा, नाही तर राम राम ! तुमच्यावर ही जी मी मेहेरबानी करित आहे ती स्मरून माझी तुम्हाला हात जोडून एवढी प्रार्थना आहे कीं, बावांनोरे मला विनाकारण कमी जास्ती बोलूं नका ! माझें अधिक कांहीं ह्मणणें नाही.

अन्टोनियो—बरें आहे, तुमच्या सर्व अटी मला कबूल आहेत; झालें ?

शायलॉक—तर मग आतां रजिष्टराच्या येथे वेऊन मला तुम्ही भेटा. आणि हा जो सहज गमतीने आपला कागद करावयाचा तो कसा काय लिहावयाचा तें त्याला सांगून ठेवा. आणि मीही असाच जाऊन तीन हजारांचा थैला तयार करतो. त्या हारामखोर आणि दगलबाज चाकरावर घर टाकून आलों आहे; तेव्हां तिकडेही थोडे वघून लागलीच तुम्हांकडे येतो.

अन्टोनियो—बरें, पण तुम्हीं लवकरच या बरें.

[शायलॉक जातो.] कायरे ही स्वारी तर बुवा खिस्ती होणार. हा दिवसंदिवस फारच दयाळू होत चालला.

ब्रॅसॅनियो—बोलणें गोड व अंतर्धाम खाटकाचें, हें नाही बुवा मला पसंत !

अन्टोनियो—मित्रा चलरे, यांत कसलें भय आलें आहे? मुदतीचे आंत एक महिना अगोदर माझीं गलबतें परत येणारच आहेत.

[सर्व जातात.]

लॅन्सर्जेंट—पहा तर खरी, आपली बटाई सांगून, हाताच्याची कशी गाडबड उडवून देतो ती !

आपणांसाठी माझ्या प्राप्तीची आशा धरण्यास माझ्या मते जागा नव्हती असे नाही, कारण नेजाने व थोरवीने आपण त्यांच्याहून कांहीं कमी नाही.

मोरोकोचा राजपुत्र—येवढ्याबद्दलही मी आपला आंभारीच आहे; तर मग आतां त्या करंडकांकडेच मला घेऊन चला ह्मणजे झाले. महाविख्यात सॅलीमन बादशहावर तीनदां जय मिळविणाऱ्या इराणच्या शहाला व त्याच्या पुत्राला ज्या समशेरीने मी समरांगणावर ठार केले, त्याच या माझ्या समशेरीची शपथ वाडून मी आपणांस सांगतो की; कसलाहि क्रूर मनुष्य असला तरी त्याच्याकडे मी एकदां डोळे वटारून पाहिले कीं पुरे त्यानें मांखालीं घातलीच. या भूतलावर कोणी कसाही प्रतापी पुरुष असो. तरी त्याला मा जागच्या जागीं बसवीन. अस्वलीचीं पिलें पत्यक्ष आपल्या आईच्या अंगावर पीत असतानांही मी सहज हीसकावून आणीन. फार लांब कशाला ? भक्ष्य शोधण्यासाठीं गर्जना करीत संचरणान्या सिंहाला मी आपल्या गर्जनेनें गर्भगळित करून टाकीन. इतकेच नव्हे तर हे सुंदरी, तुझा हुकूम होण्याचा अवकाश कीं, या सर्वांहूनही पाहिजे तेवढी भयंकर अशी कोणतीही गोष्ट करावयाला मी कधींही डगमगणार नाही. पण ही केवढी दुःखाची गोष्ट ह्मणावी कीं,

यांतून एकाचाही उपयोग येथें होण्यासारखा नाही.

पहा, भीमसेनाचा व एकाद्या सामान्य मनुष्याचा वाद पडला, व बलवान कोण?—तू कीं/मी? हें पाहण्याकरितां ते घूत खेळूं लागले तर त्यांत भीमसेनाहि हारण्याचा संभव आहे. याच न्यायानें मी दुर्देवानें फसणार नाही कशावरून? व असें झालें ह्मणजे ज्या लभाच्या लोभानें मी येथें आलों आहे तो मला न होतां एखाद्या सामान्य मनुष्यास प्राप्त होईल. आणि माझ्या कपाळीं जन्मभर हाय हाय करीत बसण्याची पाळी येईल.

पोर्शिया—पण त्याला काय उपाय; यासाठीं मी ह्मणतें आपण हा नाद सोडून द्या; नाही तर अशी शपथ घ्या कीं, माझ्या हातून जर भलत्याच करंडकाची निवड झाली तर फिरून कोणत्याहि स्त्रीशीं लग्नाची गोष्ट ह्मणून काढणार नाही. तर मग करा काय तो विचार. पहा—काय ठरलें ?

मोरोकोचा राजपुत्र—चिंता नाही, तुम्हीं ह्मणतां तसेंच करतो, पहातो नशिवाची परीक्षा, तर मला आतां त्या करंडकांकडे घेऊन चला.

पोर्शिया—बरें तर, पहिल्यानें देवळांत जाऊन तेथें शपथ घ्या. पुढें भोजनोत्तर तुम्हाला ते करंडक पहावयास मिळतील. मग तुम्ही आपल्या नशिवाची परीक्षा पहा.

मोरोकोचा राजपुत्र—बरे आहे. दैवांत जें कांहीं लिहिलें
असेल ते होईल. जगांत एक धन्य तरी होईन किंवा
दुःखी तरी होईन. (पुन्हां तुताऱ्यांचा आवाज
होतो व. राजपुत्र जातो.)

प्रवेश २ रा.

स्थळ—व्हेनिस शहरांतिल एक रस्ता.

(लान्सलॉट प्रवेश करतो.)

लान्सलॉट—माझा घनी तो शायलॉक यहूदी, याच्या
घरून निघून जावें अशी मला भारी इच्छा होते. हिला
काय करूं ? मला वाटतें ही गोष्ट माझ्या मनाला
पुसली तर तें खचीत हो व्हाणेल. हो, हो, खचीत
हो व्हाणेल, नको व्हाणणार नाहीं. येथून कधीं निघून
जाईन असें मला झालें आहे. ही काय वा वेडी
होस ! ही व्हाणते,—लान्सलॉट, ‘ अहो तुम्ही बडे
गृहस्थ लान्सलॉट गोवो, येथून कूच करण्याची
आपल्या प्रायांना एकदां खुण करा. आणखी एक-
दम चालते व्हा कसे. ’ पण मन मध्येच व्हाणतें—
“ नको असें करूं नको बाबा तूं शायलॉकयहुद्याचा
विश्वासु नोकर आहेस तेव्हां असें करणें चांगले

नाहीं. ” तें सांगतें—अमळ विचार कर, जरा दम धर, येथून अगदीं हालूं नको, आणखी तें मन त्या हौसेची गचांडी धरून ह्मणतें—“ चल हो बाजूला, बाबारे हा वेत टाकून दे.” पण निघून जाण्याची हौस - पुन्हां ह्मणते—मुख्या पहातोस काय ? चल नीघ चालता हो ” मन घट्ट करावें आणखी चटकर पळ काढावा. असें वरचेवर वाटतें, पण पुन्हां हें बेटें मन पुढें येतें आणि ह्मणतें “ अहो लान्सलॉट साहेब तुम्ही भल्या बापाचे लेंक. अथवा असेंच ह्मणावें, तुम्ही भल्या आईचे पोटीं जन्म घेतला आहे. कारण माझ्या बाबाला चबढब बरीच होती व भल-भलते नाद होते हें कांहीं खोटें नाहीं. तेव्हां मन सांगतें बाबारे चाललास कोठें ? “छे येथून अगदीं हालूं नकोस” पण ती बया ह्मणते—“ चल एकदम नीघ येथून; ” “खबरदार, जाऊं नको,” असें मन पुन्हां ह्मणतें. वाः तूं छान सल्ला देतेस. ” असें मी त्याला उत्तर देतो. मन सांगतें त्याप्रमाणें ऐकलें तर मला माझ्या धन्याच्या घरीं राहणें भाग आहे. पण हा घरधनी तर असा कांहीं निव्वळ सैतान आहे ? पण देवारे, त्याला मी सैतान ह्मटलें ह्मणून मला क्षमा कर. बरें आतांच्या आंता येथून चालता झालो तर हौसेप्रमाणें वागल्यासारखें होईल नाहीं का ? पण बये हौसे तूं तरी सैतान नव्हेस का ? तरी पण तुला सैतान ह्मटलें याची तूं हि क्षम

कर. हा यहुदी शायलॉक खास सैतानाचा अगदीं अवतारच आहे. काय तरी हें मन निष्ठुर हो, हें वारंवार तूं या यहुद्याच्याच घरीं रहा असा सल्ला देतें. आणखी ही हौस तर फारच गोड गोड मसलत देते. छे, तें कांहीं नाहीं; तेव्हां खास पळून जावेंच. आतां माझ्या या पायांत—पळण्याचें सामर्थ्य मात्र आलें पाहिजे. बरें मी पळून जातोच हा चाललों पहा.

(हातारा लान्सलॉट गोवो प्रवेश करितो.)

वृद्ध गोवो—कोण हो ते तरुण गृहस्थ चालले आहेत ?
अहो, त्या प्रसिद्ध यहुद्याच्या घराचा रस्ता मला दाखवाल का हो ?

लान्स—अरे बाप्पा ! माझा बाबा इकडे कोठून आला ?
याला चांगलेंसे दिसत नाहीं, ह्मणून यानें मला ओळखलें नाहींसे दिसतें, तर आतां थोडी गंमत करूं या.

वृद्ध गोवो—अहो तुम्ही, शायलॉकच्या घराचा रस्ता कोणता तो कृपा करून मला सांगतां काय ?

लान्स—हो, हो, सांगतो. हें पहा असें याच रस्त्याने जा. आणि जें पहिलेंच वळण लागेल तेथें उजव्या हाताला वळा. आणखी पुढें जेथें जेथें ह्मणून वळण लागेल तेथें तेथें बेलशक डावे हाताला वळा. त्याच्या पुढें जर एखादें वळण लागलेंच तर कोण-

त्याच हाताला वळूंक नका. तर एकदम नाका समोर जा व यहुद्याचे घरांत शिरा.

वृद्ध गोवो—अरे देवा ! देवा ! तुम्ही सांगतां तो रस्ता तर बुवा मोठा भानगडीचा दिसतो. पण काय हो त्या यहुद्याकडे कोणी लान्सलॉट ह्मणून मनुष्य होता तो सध्यां अजूनही त्याच्याच घरीं असतो का ?—
हें तुम्हाला ठाऊक आहे काय ?

लान्स—काय तुम्ही त्या लान्सलॉट धनीसाहेबाबद्दल विचारतां होय ? (एका बाजूला वळून) पहा तर खरें आतां आपला मोठेपणा दाखवून ह्या ह्याता-
न्याची कशी गडबड उडवून देतो ती ! काय हो, तुम्ही त्या बड्या लान्सलॉटबद्दल विचारलें होय ?

वृद्ध गोवो—छे, बुवा बडा कशाचा, बोलून चालून गरि-
बाचा पोर. त्याचा बाप ह्मणजे गरिबांतला गरीब ईश्वराच्या कृपेनें मोलमजुरी करून पोटाला खा-
णारा आणि भलेपणानें राहणारा.

लॉन्स—बरें, असेल. त्याच्या बापाशीं आपणांस काय करावयाचें आहे. आपल्याला त्या राजश्रीची जरूर.

वृद्ध गोवो—होय, साहेब, आपला दोस्त खरा, पण तो कांहीं राजश्री नव्हे.

लान्स—अहो असें काय करतां ह्यातारबुवा. तु-
म्हाला तो लान्सलॉट कोठें आहे तो पाहिजे ना ?

वृद्ध गोवो—होय, होय, लान्सलॉटबद्दलच मी विचारतो.

लान्स—अहो बाबा, त्या तरुण लान्सलॉटची आतां कशाला गोष्ट हवी; कारण दुर्दैवाच्या फेऱ्यांत सांपडून तो बापडा केव्हांच स्वर्गाला गेला, ह्मणजे काय ह्मणतों, समजलां ? गमावला, —मेला— झालें !

वृद्ध गोबो—नकोरे बाबा असें ह्मणूं, देव करो आणि तसें न घडो. अरे. तो मुलगा ह्मणजे या ह्मातान्याच्या हातची काठी.

लान्स—मग काय ह्मणतां, तुमच्या हातांतल्या काठीसारखा, सोंढ्यासारखा, मी दिसतों, होय ? बाबा तुम्ही मला ओळखलें नाहींका ?

वृद्ध गोबो—छे, रे, बाबा, मला चांगलसें दिसत नाहीं आणखी मी तुला ओळखलेही पण नाहीं.

लान्स—बाबा, नाहीं खरेंच. पण जरी पिसलें अच तरी देखील मी कोण हें तुम्हीं ओळखभेंटकत खचित्. ज्या बापाला आपल्या पोरान् हे पहा पटते, तो खराच मोठा भाग्याचा बाबा चला बरें असो ह्मातार बुवा, तुमच्याघाची नोकरी मी सारी माहिती सांगतों. बाबा

तुमच्या पायां पडतो आहे वं बरोबर लियो-

ह्या लेंकाला आशिर्वाद द्या जात.)

वर हात एकदा. अहो बाबा तसेंच झालें तरी आहे ? एक वेळ बापाचा कर आटोपलें पाहिजे. खरें तें खरें. तें नाहीं कध्व वाजतां जेवायला

जे जातां कामा नये

वृद्ध गोबो—असे इकडे उभे रहा पाहूं. छे, छे, झाली खात्री तूं नाहींस माझा तूं मुलगा लान्सलॉट.

लान्स—बाबा, कृपा करून हा घोंटाळा आतां पुरे करा, आणि मला आशिर्वाद द्या. हें पहा तुमचें मागचें पोर, आताचा मुलगा, आणि. नेहमीचें लेंकरूं मीच बरें.

वृद्ध गोबो—छे, तूं माझा मुलगा?—मला नाहीं वाटत !

लान्स—यावर काय ह्मणावें हें मला नाहीं कळत. पण मीच तो लान्सलॉट तुमचा मुलगा आणि त्या यहु-द्याचा नोकर. तुमची बायको मार्गरी तिचाच मी मुलगा नव्हे का ?

वृद्ध गोबो—हो, तिचें नांव मार्गरी हें खरेंच. आणखी खरोखरच तूं लान्सलॉट असशील तर तूं माझ्याच मुलगा. अरे बापरे. पण ही तुझी दाढीरे मोठी वाढली ! अरे तुझ्या दाढीचे केंस घेड्याच्या शेंपटाहूनही लांब झाले आहेत!

पलें असलें तर घोड्याचें शेंपूट आंखूड

हे असेच ह्मटलें पाहिजे. मी त्या

कदां पाहिलें होतें तेव्हां तर :

स माझ्या दाढीपेक्षा किती तरी

तुझ्यामधें फरक झाला हा !

व आणि तुझे कितपत पटतें ?

मी त्याला देण्याकरितां कांहीं भेट आणली आहे.

हल्लीं तुझें आणि त्याचें कसें कांय आहे ?

लान्स—त्याच्याकडे न थांबण्याचा मी बेत केला आहे.

त्या अर्थीं येथून पळाल्याखेरीज मी कांहीं थांबणार

नाहीं. माझा धनी ह्मणजे पक्का मारवाडी, आणखी

तुम्ही ही भेट त्याला देणार, होय ? मी ह्मणतो

त्याला देणेंच तर फांसावर द्या. छे, बाबा त्याची

चाकरी करतां करतां माझें पोट तर अगदीं पाठीला

मिळालें. हें पहा, माझें हाड न् हाड दिसूं लागलें,

बाबा, तुम्ही आलांत बरें झालें. तुम्ही भेट आणली

आहे ना ? तर मग, ती मजपाशीं द्या. ह्मणजे ती

मी बसंनियोसाहेबांना देतो. ते कसे छान् छान्

कपडे नोकरांना देतात. मी करीन तर त्यांचीच

नोकरी करीन. नाहीं तर शहरांत खुशाल भटकत

राहीन.—ओ हो काय नामी संधी आली. हे पहा

बसंनियोसाहेबच इकडे येत आहेत. बाबा चला

त्यांजकडे. यापुढें मी जर त्या यहुद्याची नोकरी

केली तर माझें नांवच बदलून ठेवा.

(बसंनियो प्रवेश करितो व त्याच्या बरोबर लियो-

नारडो व इतर नोकर येतात.)

बसं०—ठीक आहे; तूं ह्मणतोस तसेंच झालें तरी

चिंता नाही. पण हें सारें लवकर आटोपलें पाहिजे.

फार फार तर संध्याकाळीं पांच वाजतां जेवायला

झालें तरी चालेल. त्याचें पलीकडे जातां कामा नये.

ही पत्रे येवढी ज्यांची त्यांना नेऊन दे. सर्वांचे पोषाख ज्यांचे त्यांच्याप्रमाणे शिवून तयार करवा. आणखी ग्रंथियानोला ह्मणजे की, माझ्या बिन्हाडी लवकर येऊन मला भेट. (नोकर जातो)

लान्स—होय बाबा, हेच ते.

वृद्ध गोबो—साहेब, ईश्वर तुमचे कल्याण करो.

वसं०—तुमचे मजकडे काम आहे काय ?

वृद्ध गोबो—होय साहेब. हा पहा माझा मुलगा, हा अगदी गरीब आहे.

लान्स—महाराज, मी गरीब पोर नव्हे मी त्या श्रीमंत यहुद्याचा माणूस आहे. आणखी माझी अशी ईच्छा आहे—माझे बाबा काय ते आतां आपल्याला सांगतीलच.

वृद्ध गोबो—महाराज हा माझा मुलगा, नोकरीची ईच्छा करीत आहे.

लान्स—साहेब, हा मुलगा—थोडक्यांतच सांगतो तो त्या यहुद्याचा नोकर आहे. आणखी मला मनापासून असे वाटते की,—माझे बाबा काय ते आपल्याला कळवतीलच—

वृद्ध गोबो—त्याच्या धन्याशी—ह्मणजे आपल्याशी नव्हे बरे—त्याचे कधी पटत नाही.

लान्स—महाराज अगदी थोडक्यांत सांगू ? खरे पाहिले तर त्या यहुद्याने मला अगदी अगदी

वाईट रितीने वागविले आहे. आणि माझा हा
 म्हातारा बाबा आपल्याला विनंति करणार आहेच—
 वृद्धगोबो—महाराज, ही मी आपणाकरितां भेट आणली
 आहे. आणखी माझ्या मनांतून असें आहे कीं—
 लान्सलॉट—मी लांबलचक बोलून चव्हाट नाहीं
 लावीत. माझे बाबा आपल्याला विनंति करणार आहेत
 ती माझ्या वदलच आहे—ते आपल्याला आतां कळवि-
 तीलच—आणखी माझा म्हातारा बाबा कीं नाहीं फार
 गरीब आणि भोळा आहे.

बसैनियो—हें पहा, तुम्ही एकएकटे बोला. तुम्हाला
 काय पाहिजे ?

लान्सलॉट—साहेब, नोकरी.

वृद्धगोबो—सरकार, सान्या गोष्टीचें सार काय तें हेंच.

बसैनियो—हं. समजलों तुझी ओळख पटली; ठीक आहे,
 जा; तुझ्या ह्मणण्याप्रमाणें होईल. तुझा धनी शाय-
 लॉक आजच तुझी शिफारस मजपाशीं करित होता
 पण त्या श्रीमंत यहुद्याची नोकरी सोडून माझ्या
 सारख्या गरीब गृहस्थाच्या घरीं राहण्यामध्ये तुझे
 कल्याण आहे कीं कल्याण आहे याचा काय तो
 विचार कर.

लान्सलॉट—त्या यहुद्यामध्ये आणि आपणामध्ये किती
तरी अंतर आहे. त्याच्यापाशीं पुष्कळ पैसा आहे
हें खरें; पण परमेश्वराप्रमाणें दयाळूपणा मात्र आ-
पल्या ठिकाणीच आहे.

बसैनिथो—ठिक बोललास, बरें हातारबोवा, आतां आपल्या मुलाला बरोबर घेऊन जा. आपल्या पूर्वीच्या धन्याची रजा घ्या. आणि माझे ठिकाण पाहून ठेवा—(जवळच्या नोकरांस) जारे जा, सर्वांत फार उंची असा एक पोषाक त्याला घालायला दे. जा. (गोबो यांस) जा, तर तुम्हीं आतां.

लान्सलॉट—बाबा चला लवकर. छे बोवा ! आम्हांला कसची नोकरी मिळायची? मिळणार कशी? बोलवें कसें हें सुद्धां आम्हांला धड कळत नाहीं. पण हें पहा—हा योग कसा जमून आला तो ! माझ्या हातावर कशा भाग्याच्या रेषा आहेत पहा? अशा या सान्या देशांत कोणाच्याही नसतलि. यावरून मला तर वाटतें माझे नशीब खचित उघडेल. ही पहा आयुष्याची रेषा कशी भरभक्कम आहे. आणखी ही बायकोची रेषा.—अबब १५ बायका ! पण पंधरा ह्यणजे काहींच नाहीं.—एका पुरुषाला पाटाच्या बायका अकरा आणि नऊ नव्या पोरी अः त्यांत काय मोठेंसें झालें ! आणखी पाण्यापासून तिनदा भीति;—आणखी बायको केल्यावरची काळजी. ह्यणजे—त्यांत आहे तें काय? हें इकडे बारीक सारीक धोके.—बरें दैव जरी बायलें असलें तरी तें आम्हांला वाईट नाहीं, बाबा चला लवकर लवकर त्या यहुद्याला रामराम ठोकून मी असाच येतां.

(दोषे जातात.)

वसँनियो--(लिओनारडो यास) बावारे मी का
याचा नीट विचार कर. एवढें सामान विकत
आणि व्यवस्थेनें लावून ठेव जा. एवढें कर उ
तसाच परत ये; कारण आज रात्रीं माझ्या ए
जिवलग मित्राच्या घरीं मला मेजवानीला जायच
आहे, समजलासना जा. तर आतां.

लिओनारडो--ठीक आहे. या कामीं माझ्याकडून
होईल तितकी खटपट मी करतोच.

(ग्रॅशियानो प्रवेश करितो.)

ग्रॅशियानो--अहो तुमचे धनीसाहेब कोठें आहेत हो ?

लिओनारडो--तें चालले आहेत ते !

(जातो.)

ग्रॅशियानो--साहेब,

वसँनियो--काय ह्मणतोस ग्रॅशियानो ?

ग्रॅशियानो--आपल्यापाशीं माझे एक मागणें आहे.

वसँनियो--ठीक आहे तें दिलेंच ह्मणून समज.

ग्रॅशियानो--एकलें. मागणें ह्मणून इतकेंच कीं, तुमच्या
बरोबर माझाही येण्याचा वेत आहे. नाहीं ह्मणूं नका.

वसँनियो--एवढेंच ना ? येणार तर चल. पण हें पहा
मित्रा तूं कीं नाहीं बोवा पराकाष्ठेचा आडमुठा व
असभ्य आहेस. आणि एकदा बोलूं लागलास ह्मणजे
तुझी बडबड कांहीं थांबत नाहीं हा स्वभाव तुझा
तुलाच शोभतो. बाकी खरें ह्मणशील तर आमच्या
दृष्टीनें त्यांत ह्मणजे कांहीं वावगें आहे असें नाहीं.

ग जेथें आपली ओळख पाळख नाहीं तेथें अशा
 फाजलि पणाच्या सदरांत मोडण्याच्या संभव
 ततो. ह्मणून तुला एवढेंच सांगायचें आहे कीं,
 ज्ञान उच्छंखळपणा अमळ कमी कर आणि सभ्य-
 पणानें थोडासा वाग. नाहीं तर तुझ्या या अशा
 बेताल वागणुकीमुळें मी जाणार आहे तेथें तुझ्या
 बरोबर मलाहि लोक नांवे ठेवतील. व माझ्या सर्व
 आशा निष्फळ होतील.

ग्रॅशियानो—साहेब, पण मी काय ह्मणतो तें पुरें ऐकून तर
 ध्याल ? तुम्ही ह्मणतां त्याप्रमाणें मी अगदीं शांत
 व स्थिर वृत्ति धारण केली नाहीं; सभ्यपणानें भा-
 षण केलें नाहीं, बरचेवर शपथा वाहिल्या नाहींत;
 आपल्या विशांत नेहमीं धर्मपुस्तकें बाळगलों
 नाहींत; आणि सलज्ज व नम्रपणानें वागलों नाहीं;
 हें तर काय ? पण कोणी थोर मोठे गृहस्थ बोलूं
 लागले ह्मणजे खालच्या नजरेनें, अशा अशा माना
 हालवीत, व मिटक्या मारीत मारीत हो, हो, कर-
 णार नाहीं सारांश, गंभीरमुद्रा दाखविण्याचे का-
 मांत पुरा वाकबगार अशा एकाद्या मनुष्याप्रमाणें
 जर मी वागलों नाहीं तर फिरून माझ्यावर तुम्हीं
 कधीं विश्वास ठेवूं नका, मग तर झालें !

वसैनियो—बरें, तूं कसा काय वागतोस हें पाहूं आतां.

ग्रॅशियानो—पण छे बुवा! आजच्या रात्रीला बरीक नाहीं

हा नियम लागू. आज रात्रीं मी वागेन त्या वरून तुम्ही पुढचा तर्क करतां कामा नये.

वसैनियो—छे छे. नाहीं रे, आजचा तर प्रश्नच नाहीं! येवढेंच नव्हे तर उलट मी तुला असें सांगलों कीं, आमच्या मंडळीला थडामस्करी फार आवडते; तेव्हां आज रात्रीं तुला पाहिजे तितकी मजा तूं करून घे. बरे तर आतां पुढें जा. मीही इकडचें थोडें काम उरकून तुझें मागोमाग आलोंच.

ग्रॅशियानो—मलाही दुसरे कांहीं मंडळीकडे जायचें आहे, तर आज रात्रीं मेजवानीच्या वेळींच आपली गांठ पडेल.

(जातो.)

प्रवेश. ३ रा.

स्थळ—शायलॉक यहुद्याच्या घरांतील एक दालन.

(जेसिका व लान्सलॉट प्रवेश करितात.)

जेसिका—एकूण तूं आतां आमच्या घरून जाणार तर? हें ऐकून मला फार फार वाईट, वाटतें. आमचें घर ह्मणजे दुःखाचें केवळ माहेरघर. पण तुझ्या सारखा रंगेल प्राणी येथें असल्यामुळें मनाला तेवढीच करमणूक होती. पण तूं काय आतां जाणार ह्मण-

तोस. बरें तर 'जा. ईश्वर तुझे कल्याण करो, हें घे

(असें ह्मणून त्याच्या हातावर कांहीं नाणें ठेवते.)

तुझ्या नव्या धन्याचे लोरेन्झो या नावांचे एक
चित्र आहेत त्यांना आज रात्री जेवणाचे वेळीं
भेटून हें एवढें पत्र देशील का ? पण तें फार
गुप्तपणानें देहो. ये बरें आतां. कारण तुझ्याझीं बोल-
तांना बाबांनीं पाहिलें तर पंचाईत व्हावयाची.

लान्सलॉट—बरें तर वार्डसाहेब, आतां जातो—मला
किती वार्ड वाटत आहे हें कांहीं बोलून सांगतां येत
नाहीं.—पण वार्डसाहेब.—हे पहा माझे डोळे कसे
पाण्यानें अगदीं भरून आले आहे पण जातो
आतांही माझ्या डोळ्यांतून निघणारीं टिपें मला
कांहीं पुढें पाऊल टाकूं देत नाहींत—पण येतो
आतां.

जेसिका—जा, देव तुझे कल्याण करो. (जातो.)

माझ्या बापाची मुलगी ह्मणवून घेण्याची मला
लाज वाटावी हें केवढें तरी वार्ड भयंकर पातक.
पण मी जरी त्यांची मुलगी असले तरी वार्ड अ-
सला हा त्यांचा खाष्ट स्वभाव मी तरी किती दि-
वस सहन करणार ? लोरेन्सो, हे माझ्या प्राणप्रिया,
मला दिलेलें वचन जर आपण पाळाल, तर माझ्या
मनांत जें एकसारखें काहूर माजून राहिलें आहे
तें नाहींसें होईल; व ख्रिस्तीधर्म स्विकारून तुम-

च्यावर अखंड प्रेम करणारी मी तुमची अर्धोगी होऊन राहीन.

(जाते.)

प्रवेश ४ था.

एक रस्ता.

(ग्रॅशियानो, लोरेन्झो, सॅलॅरिनो, व सॅलॅनियो प्रवेश करितात.)

लोरेन्झो—छे, बुवा तसें नाहीं, मंडळी भोजनाला बसली कीं, आपण पाय काढूं या? आणि माझ्या घरीं जाऊन सोंगें घेऊन तसेच परत येऊं. याला काय एक तास पुरें आहे.

ग्रॅशियानो—पण आपली तयारी कोठें आहे?

सॅलॅरिनो—आपल्या सोंगांच्या बरोबर जाण्याकरितां आपण मशालजी बोलावले आहेत का?

सॅलॅनियो—आपल्या सोंगांची जर बरोबर तयारी झाली नाहीं तर आपल्याला नाहीं बोवा तें चालावयाचें.

लोरेन्झो—कोठे हें आत्तांच चाराचे ठोके पडले. तयारी करावयाला आपल्याला अजून चांगलें दोन तास आहेत.

(लान्सलॉट एक पत्र घेऊन प्रवेश करितो.)

लोरेन्झो—कायरे गड्या, काय खबर आणली आहेस !

लान्सलॉट—हे पत्र फोडून पहावयाचें असलें तर पहा; त्यांत कांहीं बातमी असावीसें वाटतें.

लोरेन्झो—हे अक्षर तर बुवा माझ्या ओळखीचें दिसतें. खचित कोणा तरी बाईच्या हातचें आहे. आणखी ज्या हातानें हे अक्षर कागदावर लिहिलें, तो हात या कागदापेक्षांही शुभ्र असला पाहिजे, मी खचित् सांगतो.

ग्रॅशियानो—अहो मी खचित सांगतो, हे प्रणयपत्र आहे.

लान्सलॉट—काय हो मी जाऊं का हो ?

लोरेन्झो—तू रे कोठें चाललास ?

लान्सलॉट—माझ्या जुन्या यहुद्याची रजा घेण्याकरितां, व आज रात्रीं नव्या धन्याच्या घरीं मेजवानीकरितां, आणखी कोठें ?

लोरेन्झो—थांब अमळ. हे घे. (त्याच्या हातावर कांहीं नाणें ठेवतो.) आणि जेसिकेला हळूच एकीकडे सांग कीं, मी तुला हटलें त्यांत चुकणार नाहीं. जा तर आतां तिकडे.

(लान्स, लॉट जातो.)

लोरेन्झो—काय हो आज रात्रीं आपल्याला सोंगें ध्यावयाची आहेत का ? आम्हाला एक मशालजी मिळाला आहे बुवा.

सॅलॅरिनो—हो, हो, हा पहा मीही चाललोंच तिकडे.

सॅलॅनियो—आणखी मीही पण निंघालों.

लोरेन्झो—बरें जा. पण कांहीं वेळानें ग्रॅशियानोच्या वि-
चाडीं ये. मी व ग्रॅशियानो तेथें आहोंत.

सॅलॅरिनो—हो, हो, तुमच्या सांगण्याप्रमाणें आम्ही
येतो.

ग्रॅशियानो—कायरे, तें पत्र जेसिकेचेंच ना ?

लोरेन्झो—तुम्हाला आतां सर्व गोष्टी अगदीं उघड्या क-
रून सांगतो. जेसिकेला तिच्या बापाच्या घरून
आज काढून न्यायचें ठरलें आहे, तिनें कसें यायचें,
कोठें यायचें, बरोबर जडजवाहीर किती घ्यायचें
हें सर्व तिनेंच ठरवून मला कळविलें आहे. या शि-
वाय ती आपल्या बरोबर हुजऱ्याचा एक पोषाखही
घेणार आहे. खरेंच सांगतो. तिच्या बापास जर
स्वर्ग प्राप्त झाला तर तो केवळ हिच्या पुण्याई-
मुळेंच होईल; भाग्यवान आहे विचारी! संकटें हि-
च्या पायाच्या नखालाही शिवणार नाहीत. शिव-
लींच तर तीं हिच्या बापाच्या पापामुळेंच शिवतील,
समज. चला आपण जाऊं; आणि जातां जातां
तुम्ही हें पत्र पाहिजे तर वाचा. आज माझ्यापुढें
मशाल घेऊन चालण्याचें काम जेसिका करणार
आहे. समजलां ?

[जातात.]

प्रवेश ५ वा.

शायलॉकच्या घरापुढचा रस्ता.

(शायलॉक व लान्सलॉट प्रवेश करतात.)

शायलॉक—काय जातो ह्मणतोस ? चालता हो; पण लवकरच तुला कळेल कीं, हा हातारा शायलॉक कसा आहे आणि तो बसूनियो कसा आहे! थांब तुझे डोळेच तुला सांगतील, अग जेसिके! येथल्यासारखें त्या बसूनियोच्या येथें तुला पाहिजे तसें चरायला नाही सांपडणार-कायग ए जेसिके!-आणखी येथें कसें रोज पाहिजे तितका वेळ निजावें, व घोरत पडावें; आणि दिलेले कपडे, चिरगुटे पाहिजे तशी वापरून चिंध्या चिंध्या कराव्या ! जेसिके ! अशी गप्प कां ?

लान्सलॉट—अहो जेसिका बाईसाहेब !

शाय०—तुला रे लेका कोणी सांगितलें हाका मारायाला ?

लान्सलॉट—हो, हुकूम केल्याशिवाय कोणती गोष्ट तुला करतां येत नाही. असें तुम्हीच नाही कां मला नेहमीं ह्मणतां, ह्मणून मी हाक मारली.

(जेसिका प्रवेश करून)

जेसिका—बाबा, तुम्ही का मला हाक मारिलीत ? काय काम आहे ?

शाय०—एकलेंस ? आज रात्रीं मला मेजवानीला बोलावलें आहे. त्या पाहिल्यास तिकडे माझ्या किल्ल्या आ-

हेत,—पण मी मेजवानीला कां हणून जावं बरें !
 त्यांनीं मला कांहीं प्रेमभावानें बोलाविलें नाहीं;
 त्यांच्या मनांतून मला खुष करायचें आहे इत-
 केंच, दुसरें काय? असें आहे तर आपलें तरी काय जातें?
 चला जाऊं या. आपण त्या उधळ्या खिस्त्याच्या घरीं
 चापून ताव मारूं. जाऊं चला, पण पोटांतील द्वेष मात्र
 नाहीं जाऊं द्यावाचा. बरें, पोरी, आतां मी जातो
 आहे; पण घराकडे नीट लक्ष ठेव बरें.—काय अ-
 सेल तें असो, मला नाहीं आज जावेंसें वाटत. काल-
 रात्रीं स्वप्नांत मी पुष्कळशा थैल्या पाहिल्या; तेव्हां
 मी जातो आहे तेंथें काय संकट येणार आहे
 कोण जाणें.

लान्स०—शेटजी, जा, नाहीं कां हणतां? आमचे तरुण
 धनीसाहेब, तुमच्या प्रयाणाची आशा धरून आहेत.

शायलॉक—आणखी मी त्याच्या मित्राच्या प्राणाची
 आशा धरून आहे.

लान्सलॉट—त्या सर्वांचा आज नाटक करून दाखवि-
 ण्याचा वेत झाला आहे.—पण नको मी नाहीं सांगत
 सगळें. तुम्हाला त्यांच्या तिथें कांहीं सोंगें बिंगें
 नाहींत हो दिसायचीं; त्यासाठीं तर माझे नाक
 तोंड फुटलें आहे. तरी पण दिसलींच तर तीं
 कांहीं उगीच दिसलीं असें नका समजूं.

शाय०—काय? तेंथें सोंगेंबिंगें दिसायचीं? आणखी तीरे
 कशाचीं?—एकलेंस का जेसिके,—दारांना नीट

कुलुपें घाल. आणखी रस्त्यांत ढोलकी, तुतारी व-
गैरे वाजतांना ऐकूं आलीं तर गडवडीनें रस्त्यांत
काय चाललें आहे तें पहायला उगीच खिडकीशीं
जाऊं नको; ऐकलेंस ? त्या खिस्त्यांचीं रंगलेलीं
तोंडे पहायला तूं रस्त्यावर तोंडही काढूं नकोस
माझ्या घराचें सर्व कान बंद कर. ह्मणजे मी काय
ह्मणतो समजलीस ? घराची खिडकी न खिडकी बंद
कर माझ्या या शांत घरांत तो त्याच्या तमाशाचा
आवाज आलेला मला बिलकुल खपावयाचा
नाहीं, खरोखरी माझ्या मनांतून आजरात्रीं त्याच्या
घरीं जेवायला जावेंसें वाटत नाहीं पण जावें आपलें.
अरे ए, गड्या तूं पुढें जा आणि मी येणार आहे
ह्मणून त्यांना सांग.

लान्स—बरे तर, मी पुढें जातो.—(जेसिकेला उद्देशून)
बाईसाहेब ! इतकें आहे तरी तुम्ही खिडकींतून रस्त्या-
कडे पहाच बरे. आज रस्त्यांवर कोणी फक्कडसा
खिस्ती तुमच्या दृष्टीस पडलें. खरेंच तो तुमच्या
सारखीला पहाण्यासारखा आहे.

(जातो.)

शायलॉक—(मुलीला उद्देशून) काग ए तोहरामखां
काय पुटपुटला ?

जेसिका—दुसरें कांहीं नाहीं, बाबा.—“ ताईसाहेब
येतो मी ” हां हेंच.

शायलॉक—हा गुलाम स्वभावाने बरा आहे. पण खादाड. आणखी त्याच्या कडून कांहीं फायदा होईल ह्मणवें तर नांव नाही. बेटा गोगलगार्डसारखा नेहमीं आपला सुस्त, साऱ्या दिवसभर एकसारखा निजून राहावयाचा. रानमांजरे देखील इतकीं निजावयाचीं नाहीत. खरोखरीं अशा धोंड्यांना उगाळलें तरी काय व्हावयाचें आहे? बरें, आतां मी याला सोडला, तो उगाच नाही सोडला. मजपासून कर्ज काढून नेणाऱ्याकडे यानें राहून, कर्ज घेतलेला पैसा पाहिजे तसा लवकर फस्त करावा ह्मणजे झालें. बरें, जेसिके आत जा. मी इतक्यांतच जाऊन येतो. पण मी सांगितलें त्याप्रमाणें कर हो. आंत जाऊन सारीं दारें नी खिडक्या लाऊन घे. जपून रहावें यांतच शहाणपण आहे; अशी ह्मण आहे ती कांहीं खोटी नाही.

जेसिका—फार उत्तम; माझे दैव जर मला प्रतिकूल झालें नाही तर बाबांना मी व मला ते आजपासून अंतरलेच ह्मणावयाचें.

(जाते.)

८

प्रवेश ६ वा.

(सांगें घेतलेले ग्रॅशियानो व सॅलॅरिनो प्रवेश करितात.)

ग्रॅशियानो—याच दारापुढच्या पडवीमध्ये लॅरेन्झो यानें

आपल्याला उभें राहण्याला सांगितलें आहे, नव्हे का ?

सॅलॅरिनो—त्यानें आपल्याला सांगितलेली वेळ तर होऊन गेली.

ग्रॅशियानो—तरी या स्वारीचा ठिकाण नाही. याला काय

ह्मणावें? मोठें आश्चर्य आहे. खरें ह्मटलें ह्मणजे कामी

जन आपल्या संकेतस्थळीं ठरल्या वेळेच्या आधींच

येऊन उभे राहायाचे.

सॅलॅरिनो—खरेंच बुवा! ज्यांचें प्रेम जडून जुनावलें आहे

त्यांचेबद्दल काम देवाला मोठेंसें कौतुक वाटत

नाहीं, पण नवे नवे प्रेमसंबंध जुळवून आणण्यांत

मात्र त्याला मोठा आनंद वाटतो.

ग्रॅशियानो—हें तर ठरलेलेंच. अहो जेवायाला बसते

वेळेस जशी उत्तम रुचि असते तशीच ती भोजन

झाल्यावर असते का ? किंवा शर्यतील निघालेला

घोडा जेवढ्या वेगानें जातो तेवढाच वेग तो परत

येतांना असतो का ? अप्राप्त वस्तु किंवा स्थिति

मिळविण्याचा जितक्या ईर्षनें मनुष्य यत्न करित

असतो तितकीच ईर्षा ती वस्तु किंवा स्थिति प्राप्त

झाल्यावर राहते का ? अथवा उत्तम उत्तम शि-

डांनीं व पताकांनीं, एखाद्या तरुणीप्रमाणें, श्रृंगा-
रलेली नौका किनारा सोडून महासागरांत जेव्हां
शिरते तेव्हां स्वच्छंदपणें वाहणाऱ्या वायूच्या यो-
गानें तिचीं शिडें व पताका फडकत असतात;
पण तीच परत येत असतांना पहावी तों विचित्र
प्रकार. त्याच वाऱ्यानें तिचीं शिडें व पताका फा-
डून फळ्या वगैरे मोडून देना उडविली आहे असें
दृष्टीस पडत नाहीं का ?

सॅलॅरिनो—हा पहा लोरेन्झो आला; तेव्हां सध्या पुरे
या संबधानें मग बोलूं.

(लोरेन्झो प्रवेश करितो.)

लोरेन्झो—प्रिय मित्रांनीं मला तिकडे फार वेळ लागला
हणून तुम्ही रागावूं नका. तुमचा खोळंबा मी कांहीं
मुद्दाम केला नाहीं. पण कांहीं कामामुळे झाला.
मी त्याला काय करावें? पण कांहीं चिंता नाहीं.
तुम्ही जेव्हां आपल्या प्रियपात्रांना पळवून नेण्याच्या
खटपटींत पडाल तेव्हां मी तुमचेसाठीं असाच खो-
ळंबून राहीन, मग तर झालें; चला तर, हें पहा,
येथेंच आमचे ते यहुदि श्वसुर रहात असतात.
अहो, घरांत कोणी आहे का हो ?

(पुरुषाचा वेष घेतलेली जेसिका माडीवर प्रवेश करिते.)

जेसिका—कोण हो तुम्ही? ओळख पटेल अशी खूण सांगा.

लोरेन्झो—अग, मी तुझा प्रियकर लोरेन्झो दुसरें
कोण ?

जेसिका—खचीत तुम्हीच कां ते? आणि माझे प्रियकर? हं, हं, हो तुम्हीच ते, ओळखलें; कारण प्रियकर दुसरें कोण आहे. पण मी तुमची प्रियकर आहे का? हें तुमचेवांचून कोणाला ठाऊक ?

लोरेन्झो—होय; आतां तूं अगदीं माझीच झालीस; आणि या गोष्टीला प्रत्यक्ष परमेश्वर व तुझें माझ्यावरील अकृत्रिम प्रेम, हींच साक्ष होत.

जेसिका—हें पहा. हा करंडा घ्या; हा कीं नाहीं अगदीं आपल्या बरोबर बाळगला पाहिजे. आज अंधेरी रात्र आहे; आणि मी तुम्हाला नीटपणें दिसणार नाहीं, हें एक बरेंच आहे; कारण सध्यां मी घातलेल्या या पुरुषवेषाची कीं नाहीं मला बाई फार लाज वाटते. पण आतां जरी दिवस असता तरी सुद्धां कांहीं हरकत नव्हती; कारण प्रेम हें स्वतःच मुळीं अंधळें आहे, आणि प्रेमी जनांना आपला स्वतःचा मूर्खपणा कधीं दिसत नाहीं, तसें असतें तर माझे सध्यांचें वेषांतर पाहून मदनानेंही लाजेनें खालीं मान घातली असती.

लोरेन्झो—बरें, पण आतां खालीं ये पाहूं ? माझ्या पुढें तुला आज मशाल धरून चाललें पाहिजे.

जेसिका—काय ? मी आपलेच हातांत मशाल धरून सध्यांचें हें माझे स्वरूप सर्वांना निर्लज्जपणें दाखवूं

हणतां? हें काय बार्ड तुम्ही मला सांगतां यानें तर माझी फजिती होणार आहे.

लोरेन्झो—तें खरें, पण या पुरुषवेषांत तुला कोण ओळखणार आहे? तरी पण, हे सुंदरी, या वेषांतही तूं मला किती तरी रमणीय दिसत आहेस, हणून सांगूं? पण आतां चटकन् खालीं ये. कारण कोणतीही गुप्त गोष्ट करण्याला सर्वस्वी अनूकूल अशी जी रात्र ती अगदीं कमी कमी होत चालली बसूनियोच्या घरीं मेजवानीला जावयाला आह्मांला आधींच फार रात्र झाली आहे.

जेसिका—ही पाहा मी सारीं दारें घड लावून, बरोबर आणखी थोडेंसें सोनें नाणें व रोख रक्कम घेतें आणि तशीच खालीं येतें.

(माडीवरच आंत जाते.)

ग्रॅशियानो—वा: ही तर भारीच सुशील दिसते, ही कांहीं बुवा यहुद्याची मुलगी दिसत नाहीं.

लोरेन्झो—तें कांहीं असो; पण माझें बुवा तिच्यावर अतिशय प्रेम बसलें आहे. माझ्या डोळ्यांना बऱ्या बार्ड्याची परिक्षा आहे असें धरलें तर ती सुंदर आहे. असें तेच सांगतात. आजपर्यंतच्या अनुभवावरून मी असें हणतो कीं, तिचें प्रेम निष्कपट आहे; व ती हुषार, व सुस्वरूप आहे. हणूनच माझ्या हृदयमंदिरांत तिच्या सुंदर प्रेममूर्तीची जी मी एकदां स्थापना केली आहे ती कधींही ढळणार नाहीं.

(जेसिका खाली येते)

ल्लोरेन्झो—काय ? तूं आलीस का ? चलाहो चला तर
(इतरांकडे पाहून) तुम्ही जा आतां. सोंगें घेणारी
व बाकीची मंडळी तुमची वाट पहात असतील.

(ल्लोरेन्झो जेसिका व सॅलॅरानो. हे एका बाजूने जातात.)

व दुसऱ्या बाजूने अन्टोनियो प्रवेश करितो.

अन्टोनियो—तिकडे कोण आहेरे तो ?

ग्रॅशियानो—काय ह्मणतोस, मित्रा ?

अन्टोनियो—अरे, इतका वेळ सारेजण, कोठें रे गेला
होतां तुम्ही? आणखी ती बाकीची मंडळी कोठें आहेत?
अरे, नऊ तर केव्हांच वाजून गेले. आमची सर्व
मित्रमंडळी तुमच्याकरितां खोळंबली आहेत.
आतां आज रातीं सोंगें बिंगें कांहीं एक नकोत.
सध्यां वारा कसा अगदीं अनुकूल आहे; आणि
वसंतियो आतांच निघेन ह्मणत आहे, अरे तुमच्या
शोधाला मी तर दहा विस जणांना पाठविलें
असेल.

ग्रॅशियानो—ठीक आहे. तर आज कांहीं एक खेळ वगैरे
न करितां आतांच निघून जावें हेंच चांगलें.

(जातात.)

प्रवेश ७ वा.

स्थळ—बेलमान्ट येथील पोर्शियेच्या घरातील एक दालन
(वाघें वाजताहेत; आणि आपआपल्या परिवारासह
मोरोकोचा राजपुत्र व पोर्शिया प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—(नोकराला) जारे ते पडदे वाजूला कर
आणि तेथे ठेविलेले ते तिन्ही करंडक यांना
दाखीव. (राजपुत्राकडे वळून) हं, आतां कोणता
करंडक निवडतां ?

मोरोकोचा राजपुत्र—हा पहिला सुवर्णाचा, या-
च्यावर काय बरें लिहिलें आहे हें ? (वाचतो)
“जो मला निवडून घेईल त्याला ज्या गोष्टीची लोक
इच्छा धरितात तें मिळेल.” बरें दुसरा करंडक हा
रुप्याचा आणि यावर असें लिहिलें आहे. “ जो
मला निवडून घेईल त्याला त्याच्या योग्यतेप्रमाणें
काय तें प्राप्त होईल. ” बरें तिसरा हा क्षुद्र शि-
शाचा, अं: त्याच्यावर लिहून ठेवलेली ही धमकी
तरी तितकीच क्षुद्र आहे. काय ह्मणे?—“ जो कोणी
मला पसंत करील त्यास आपल्या सर्वस्वाला मु-
कावें लागेल. ” आतां यांतून कोणता करंडक नि-
वडून घ्यावा हें नाहीं बुवा मला नीटसे समजत.

पोर्शिया—त्यांपैकीं एकामधें माझी तजबीर ठेवलेली
आहे; व ती तुम्ही नेमकी निवडून काढलीत म्ह-

णजे मी तुमची सर्वस्वीं अंकित झालें. म्हणून समजा.

मोरोक्कोचा राजपुत्र—या कार्मीं कोणा देवाचें जर मला सहाय्य मिळेल तर वरें. पण फिरून एकदां त्या करंडकांवरील लेखांचें निरीक्षण करून पाहूंया. या शिशाच्या करंडकावरील लेख काय ह्मणतो? “जो मला निवडील त्याला आपल्याला सर्वस्वाला मुकावें लागेल, ” पण तें कशासाठीं ? शिशासाठीं एवढें साहस; वाः हा लेख तर मोठीच दहशत घालीत आहे; साहस करणारे लोक कोणत्या तरी विशेष लाभाच्या आशेनेंच असें करायला तयार होत असतात. पण थोर मनुष्य बाहेरच्या क्षुद्र डाम-डौलाला भुलतील असें केव्हांही होणार नाहीं. अर्थांत असल्या या क्षुद्र शिशाकरितां कोणतेंही साहस करण्याचें मनांत देखील मी आणणार नाहीं. वरें, आतां हा मनोहर शुभ्र वर्णाचा चांदीचा करंडक काय सांगतो?—“ जो मला निवडील त्याला त्याच्या योग्यतेप्रमाणेंच जें काय मिळावयाचें तें मिळेल ” काय! योग्यतेप्रमाणें मिळणार ? पण मोरोक्कोच्या राजपुत्रा अमळ थांब, व निःपक्षपाताने आपल्या स्वतःच्या योग्यतेचा आधीं नीट अंदाज कर. जगामध्ये तुझा जो मानमरातब आहे. त्याचा जर विचार केला तर तुला काय पाहिजे असेल तें तुला अनायासें मिळावें अशीच तुझी योग्यता आहे.

शिवाय इतकें असतांनाही ही स्त्री मिळविण्याची योग्यता नाही असेही कदाचित् ठरेल, बरें, माझ्या स्वतःच्या मोठेपणाबद्दल शंका घेणें ह्मणजे आपण होऊनच आपलें उणेंपण कबूल केल्यासारखें आहे. माझ्या योग्यतेच्या मानानें ह्मटलें, तर ही स्त्री मला मिळावी हेंच योग्य आहे. माझें थोर कूल, माझें ऐश्वर्य, माझें सौंदर्य, माझे गुण, माझे शील, आणि या सर्वांपेक्षांही तिच्याबद्दल माझ्या मनांत असलेलें प्रेम या सर्वांचा विचार केला तर ही स्त्री माझ्याशिवाय इतर कोणाला मिळावी हें नीट दिसत नाही. ह्मणून आतां दुसरा तिसरा विचार न करितां, हाच करंडक पसंत करितों. बरें, त्या सोन्याच्या करंडकावर खोदून ठेविलेल्या वाक्याचा पुन्हां एकदां आपण विचार करूं. “जो मला निवडील त्याला पुष्कळ माणसांना जें कांहीं मिळावेंसें वाटतें, तें सर्व मिळेल.” पुष्कळांच्या मनांत काय वाटत असतें? अर्थात या स्त्रीची प्राप्ति! सर्व जग ह्या स्त्रीच्या प्राप्तीकरितांच धडपडत आहे, नव्हे का? आणि ह्या लोकीं अवतरलेल्या या विमल लावण्यलतिकेला—या अप्सरेला—गाढ अलिंगन देण्यासाठीं सोत्कंठ झालेल्या लोकांच्या झुंडीच्या-झुंडी पृथ्वीच्या चारी दिशांकडून एकसारख्या इकडे येत आहेत, नव्हे का? तीं हिरकेनियेचीं

वालुकामय ठिकाणें, आणि अरवस्थानचीं तीं अफाट आणि सपाट निर्जन मैदानें, हीं आजमितीस या चारुगात्रीच्या दर्शनाला येणाऱ्या कित्येक राजपुत्रांच्या नेहमीं येण्याजाण्याचा केवळ हामरस्ता होऊन बसलीं आहेत. अस्मानाशीं स्पर्धा करूं इच्छिणाऱ्या, आणि आपल्या प्रचंड लाटांच्या तुषारांनीं त्यावर आपल्या मुखस्तावाचा वर्षाव करणाऱ्या अफाट महासागराला यत्किंचितही न जुमानितां एखाद्या लहानशा तडागाप्रमाणें त्याला सहज लीलेनें ओलांडून देशोदेशचे साहसी तरुण गृहस्थ या सुंदरीच्या सौंदर्याचें नेत्रसुख अनुभवण्यासाठीं येथें येत आहेत. बरें, या तीन करंडकांपैकीं एकामध्यें तिचें दिव्य चित्र ठेविलेले आहे, असें ती ह्मणाली; पण तें या शिशाच्या करंडकांत असेल काय ? छे ! असला अमंगल विचार मनांत आणणें ह्मणजे हें केवढें पाप. तर मग सोन्यापेक्षां बरेंच हीन असणाऱ्या या चांदीच्या करंडकामध्यें तरी तें असेल काय ? अरेरे ! हीही कल्पना योग्य दिसत नाही. छे ! असल्या तेजस्वी हिरकणीला सोन्याशिवाय दुसरें कोणतें कोणदण शोभणार आहे ? इंग्लंडदेशामध्यें कोणत्याशा सोन्याच्या नाण्यावर एका देवतेचें चित्र असल्याचें ऐकित्त आहे; परंतु, अहाहा ! प्रत्यक्ष सुवर्णशय्येवर पड-

प्रवेश ८ वा.

स्थळ—व्हेनिस नगरांतील एक रस्ता.

(सॅलॅरिनो व सॅलॅनियो प्रवेश करितात.)

सॅलॅरिनो—अरेबाबा, बसॅनियोला गलबतांत बसून जातांना मी आपल्या डोक्यांनीं पाहिलें; आणि ग्रॅशियानोहि त्याच्याच बरोबर होता, पण त्यांच्यांत लोरेन्झो मात्र नव्हता हें मला पक्कें ठाऊक आहे.

सॅलॅनियो—कांहीं असो पण त्या दुष्टबुद्धि यहुधानें तर ओरडाओरड करून महाराजांचें अगदीं डोकें उठविलें आणि आपल्या मुलीच्या शोधाकरितां ह्मणून त्यांना बसॅनियोच्या जहाजाकडे घेऊन गेला.

सॅलॅरिनो—खरें, पण ते दोघे बंदरावर उशिरां जाऊन पोहोंचले. जहाज तर आधींच हाकारून गेलें होतें. तेव्हां तेथल्या लोकांनीं एवढें मात्र सांगितलें कीं, लोरेन्झो, व त्याची आषक जेसिका हीं दोघे एका पडावांत बसून कोणीकडेहीं गेलीं. शिवाय अन्टो-नियोयानें त्यांची अशीही खात्री केली कीं, बसॅनियोयाचा त्यांच्याशीं कांहीं संबंध नाही. ती त्याच्या गलबतावर सुद्धां नव्हती.

सॅलॅनियो—कायरे तरी बुवा तो यहुदी विक्षिप्त ! रस्त्या-
नें जातांना इतकी कांहीं ओरडाओरड त्यानें चाल-
विली होती, कीं कांहीं पुसूं नये.—जसा कांहीं

एखादा पिसाळलेला कुत्ताच !—“हाय हाय रे माझी पोरगी ! हाय हाय रे माझा पैसा ! माझी पोरगी एका खिस्त्याबरोबर कीं हो पळून गेली हाय रे ! हाय ! काय करूं ? अरे दुष्टा लोरेन्झो, अरे माझा पैसा ! न्याय पाहिजे न्याय, बस कायदा पाहिजे. अरे माझी पोरगी ! अरे माझा पैसा ! पैसा गेला ! पोरगी गेली ! न्याय गेला ! कायदा गेला ! सर्वच कींही नाहीसे झाले ! ह्यय हाय ! मोहरबंद एक तोडा अरे एकच नाही ! पैसा भरून मोहोर केलेले दोन तोडे ! माझ्या पोरीनें चोरून कींही नेले ! आणखी रत्नें, दोन अतिशय मौल्यवान् हिरे माझ्या पोरीनें चोरिले. अन्याय ! अन्याय ! आतां माझी पोरगी कोठें सांपडणार ? माझे हिरे तिजपाशीं सांपडतील. आणखी माझा पैसाही तिनेंच आपल्याबरोबर नेलेला आहे. आतां काय करावें ? कारटीनें आपल्या बरोबर माझे सारे डबोलें कींही लांबविलें ! आतां काय करूं ? अशी त्यानें रस्त्यानें एकसारखी बडबड चालविली होती.

सॅलरिनो—आणखी व्हेनीसमधलीं सारीं पोरेही “ हाय हाय ! माझे हिरे, माझी पोरगी, माझा पैसा ” असें म्हणून त्याला वेडावत त्याच्या मार्गे लागलीं होती.

सॅलनियो—अन्टोनियोयानें मात्र या वेळीं आपला करार बरोबर पाळला पाहिजे; नाहीतर हा पिसाळलेला म्हातारा आपला राग त्याच्यावर काढायला कधीही कमी करणार नाही.

सॅलॅरिनो—अरे हो, बरी आठवण झाली. तुला सांगायला अगदीच विसरलों. काल मी एका फ्रेंच मनुष्याशी बोलत होतो; तेव्हां त्याने सांगितले की इंग्लंड व फ्रान्स या दोन देशांमधल्या खाडीत तुमच्या देशचे एक जहाज बहुमोल वस्तूनीं गच्च भरलेले खडकावर आपटून फुटले! नुकतीच ही त्याची खबर आली आहे. हे त्याचे शब्द ऐकतांच माझ्या पोटांत धस्स झाले आणि अन्टोनियोचा आठवण झाली; आणि मी आपणाशीं ह्मणालों ईश्वर करो आणि हे त्याचे नसो.

सॅलॅनियो—मला वाटते की हे तू अन्टोनियोचाला सुचविले असतें तर बरे झाले असतें; पण ही बातमी एकदमच त्याच्या कानावर घालतां कामा नये. कारण त्यामुळे त्याला पराकाष्ठेचे दुःख होईल.

सॅलॅरिनो—खरेंच, त्याच्या इतके कोमल हृदयाचे फार थोडे, अरे काय सांगू तुला! बसॅनियो जावयास निघाला तेव्हां त्याने अन्टोनियो याचा निरोप घेतांना ह्मटले, मित्रा, मी लवकरच परत येतो बरे. त्यावर अन्टोनियोयाने काय ह्मटले, ते आहे का तुझ्या लक्षांत. तो ह्मणाला—“छे, रे, असें करूं नको. माझ्याकरितां तू आपले काम घाईघाईनें कसें बसें आटोपून घेऊं नको, तर हेकार्य पूर्णपणें सफल

होई तौपर्यंत थांब आणि हें पहा, त्या यहुद्याला करून दिलेल्या कारारपत्राच्या गोष्टीला तुझ्या प्रेमपूर्ण मनांत बिलकूल थारा देऊं नको, आनंदानें रहा. कामुकवृत्तीला साजतील अशांच गोष्टींना तूं आपल्या मनामध्ये प्रमुख स्थान दे. आणि प्रेम संपादनार्थ कितीही खर्च करावा लागला तरी ति-कडे बिलकूल लक्ष देऊं नको." असें ह्मणतांना त्याचे डोळे पाण्यानें अगदीं भरून आले. ही आपली स्थिति बसैनियोच्या दृष्टीस पडूं नये ह्मणून त्यानें आपलें तोंड फिरविलें. शेवटीं मोठ्या कष्टानें त्यानें आपला हात बसैनियोच्या हातांत दिला व अत्यंत प्रेमानें व विनयानें त्याला जा ह्मणून निरोप दिला. त्यानंतर हात मागे घेतला.

सॅलॅनियो—वास्तविक गोष्ट तुला मी सांगूं ? तो जगांत राहत आहे तो केवळ बसैनियोकरितां राहत आहे असेंच समजसना ! तर चला. आपण त्यालाच जाऊन भेटूं आणि त्याच्या उद्विग्न मनाला कांहीं तरी कर्मणूक काढून आनंदीत करूं.

सॅलॅरिनो—ठीक आहे चल, तर.

(जातात.)

प्रवेश ९ वा.

स्थळ—पोर्शियेच्या वाड्यांतली एक दालन.

(नेरिसा व एक चाकर प्रवेश करितात.)

नेरिसां—हं! हं! पाय उचल लवकर ! तो पडदा तेवढा वाजूला सार. अरेगॉनच्या राजपुत्राने शपथ घेतली असून, तो करंडकांची निवड करण्याकरितां इकडेसच येत आहे.

(बायें वाजत असतांना अरेगॉनचा राजपुत्र व पोर्शिया कांहीं सेवकांसहित प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—हे वैभवशाली राजपुत्रा, ते तेंथे करंडक ठेविले आहेत. त्यांतून एकांत माझीच प्रतिमा आहे. ती जर तुम्ही निवडलीत तर मग आपला दोषांचा विवाह होण्याला कांहींच अडचण राहणार नाही. पण जर निवड करण्यांत चूक झाली तर तुमचें कांहीं एक बोलणें चालणार नाही. मग तोंडावाटे ब्रहीन काढतां तुम्हांला एकदम येथून निघून जावें लागेल, हें लक्षत ठेवा.

अरेगॉनचा राजपुत्र—मीं मुळीं तशी शपथच घेतली आहे. तीन गोष्टी करणार नाहीं. त्यांतली एक ही की, मी कोणता करंडक उघडला हें कधींही कोणाला सांगणार नाहीं. दुसरी, मी जर भलताच करंडक निवडला तर मी यापुढें जन्मांत कोणत्याही कुमारी-

केशीं लमाची गोष्ट बोलणार नाही. आणि तिसरी ही की, नेमका करंडक मला ओळखतां आला नाही तर मी येथे क्षणभरही थांबणार नाहीं.

पोशिया—होय ! माझ्या सारख्यायःकश्चित् कुमारेकडे रिकेला वरण्याची इच्छा धरून जे कोणी येथे येतात त्यांना पहिल्यानें अशी शपथ घ्यावी लागते, हें काहीं खोंटे नाहीं.

अरेगॉनचा राजपुत्र—आणि मीही तसेंच केले आहे. आतां सुदैवानें माझी आशा सफल होवो ह्मणजे झालें. पहिला करंडक सुवर्णाचा; दुसरा चांदीचा; व तिसरा क्षुद्र शिशाचा; ह्या शेवटच्या-वर काय बरें हें येथे लिहिलें आहे?—“मला जो कोणी निवडील त्याला आपल्या सर्वस्वाला आंचवार्वे लागेल.” अं ! पण तुझ्याकडे मी येण्यापूर्वीं तुला हें आपलें आंगळ स्वरूप टाकून देऊन दुसरें चांगलें धारण केलें पाहिजे. बरें, हा सोन्याचा करंडक काय ह्मणतो,—“जो मला पसंत करील त्याला पुष्कळ लोकांना जें काहीं मिळवेंसें वाटतें तें सर्व मिळेल.” पुष्कळ लोकांची काय इच्छा असते ? पण अगोदर जगांतले पुष्कळ लोक ह्मटले ह्मणजे कोण ?—मूर्ख लोक. असे लोक वस्तूच्या बाह्य स्वरूपाकडे पाहूनच भुलणारे असतात. अंतरंगाचा विचार करण्याची त्यांना संवयच नसते. थंडीवाच्या-

पासून, वादळापासून किंवा कोणत्याहि संकटा-
पासून रक्षण होणें जेथें शक्य नाही अशा एकाद्या
उंच कड्याच्या आश्रयानें आपलें घरटें बांधणाऱ्या
पाकोळीसारखे हे होत. जें पुष्कळांना पाहिजे तें
तर मी तुच्छ मानतो. कारण सामान्य लोक ज्या-
मुळें फसतात त्या गोष्टींनीं जर मला ही भुरळ
पडली तर अडिणी लोकांत व माझ्यांत मग काय
अंतर ? बरें, हा दुसरा करंडक चांदीचा. ह्यावर काय
आहे तें तर पाहूं ! हे रौप्य करंडका, तुझें ह्मणणें
काय आहे ! सांग. “ जो मला पसंत करील त्याला
त्याच्या योग्यतेप्रमाणें जें काहीं मिळावयाचें तें
मिळेल. हेंच ह्मणणें बरोबर आहे. कारण अंगीं
पात्रता असल्यावांचून उगीच मोठेपणाची हाव
धरणें ह्मणजे आपल्या देवाला फसवूं पाहणें असेंच
मी समजतो, व असें कोणाला करतां येईल ? को-
णालाही येणार नाही. यास्तव नसता मोठेपणा मिर-
वण्याची हाव कोणीही धरूं नये. खरोखरी, ऐश्वर्य, अ-
धिकार व सन्मानदायक पदव्या जर गुणी माणसांनाच
मिळत गेल्या व अन्यमार्गानें मिळवूं पाहणारांस
मिळत नाहीशा झाल्या, तर किती बरें होईल !
मला तर वाटतें अनेक द्रिद्रि लोकां संपन्न होतील,
अधिकारमदावालीं चिरडून गेलेले किती तरी
लोक अधिकारारूढ होतील आणि काळाच्या

विपरीत गतीनें जे आज दैन्य भोगीत आहेत त्यांस उत्तमावस्था प्राप्त होईल. बरे तें असूद्या-
पण हा करंडक काय ह्मणतो तें पाहूं या ?—“ मला जो पसंत करील त्याला त्याच्या योग्यतेप्रमाणें प्राप्ति होईल. ” मला तरी माझ्या योग्यतेप्रमाणेंच काय तें मिळालें पाहिजे. आणि जो हेतु धरून मी यें आलों आहे तो साध्य करून घेण्याची माझी योग्यता आहेच. ठीक आहे द्या तर या करंडकाची किल्ली. (रौप्य करंडक उघडतो)

पोर्शिया—आपण इतका पुष्कळ वेळ विचार केला.

त्याचा अखेर उपयोग काय झाला ?

अरेगॉनचा राजपुत्र—काय! काय यांत काय निघालें बरे ! अरे हें तर एक सोंगच दिसत आहे. आणखी याच्या हातांत हा कागद कसला ? यावर काय बरे लिहिलें आहे ? काय ? “ पोर्शिया व तूं या दोघांमध्ये जमीन अस्मानाचें अंतर आहे. ” एकूण यावर जें हें लिहिलें आहे. त्यामध्ये आणि माझी योग्यता व इच्छा यामध्येहि जमीन अस्मानाचेंच अंतर आहे. वाचतो; “ जो कोणी माझा स्विकार करील त्याला जें कांहीं मिळावयाचें तें त्याच्या योग्यते प्रमाणेंच मिळेल. ” या मधें मला हें सोंगाचें चित्र सांपडों हीच काय माझी किंमत ! याहून माझी योग्यता अधिक नाही काय ?

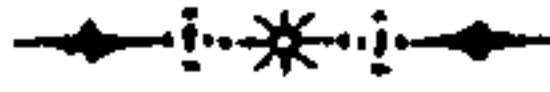
आपल्या धन्याच्या प्रेमाचा निरोप आणणारा याच्या-
सारखा दूत मी आजपर्यंत पाहिला नाही. वसंत-
ऋतूच्या आरंभावरून जशी त्या ऋतूतील मजेच्या
दिवसांची अटकळ होते, तशीच या नोकराच्या
एटीवरून त्याच्या धन्याचीही होत आहे.

पोर्शिया—अरे, किती बोलतोसरे. तुझ्या या स्तुती-
वरून मला वाटते तो तुझा कोणी नातेवाईक तर
नाहीना ? नेरिसे, चल गडे पाहू ये, हा एवढा बहुमोल
नजराणा पाठविणारा हा मदनमूर्ती कोण असावा ?

नेरिसा—बहुदा बसूनियो साहेबच. हे मदना, तुझ्या
कूपेने हे नवीन येणारे गृहस्थ बसूनियो साहेबच
असोत.

(सर्व जातात.)

अंक ३ रा.

प्रवेश १ ला.

स्थळ—व्हेनिस नगरांतील एक रस्ता.

(सॅलॅरिनो व सॅलॅनियो प्रवेश करितात.)

सॅलॅनियो—कायहो ? सराफ बाजाराकडील काय खबर आहे ?

सॅलॅरिनो—आणखी काय ? इंग्लंड देशच्या अरुंद खाडीमधून अन्टोनियोयाचें एक बहुमोल मालानें भरलेलें जहाज येत होतें तें खडकावर आपटून फुटलें अशी जी मध्यंतरी अवाई उठली होती तीच. विशेष कांहीं नाहीं. ज्या ठिकाणीं जहाज फुटलें तें ठिकाण मोठें भयंकर आहे ह्मणून सांगतात. बुवा ! आजपर्यंत कित्येक जहाजांना तेथेंच जलसमाध मिळाली आहे. आतां ही बातमी कितपत खरी तें मात्र सांगवत नाहीं.

सॅलॅनियो—देव करो, आणि ही बातमी खोटी ठरो ! पण हें पहा, मला तोंडदेखलें नाहीं बोलतां येत. काय हो !—धन्य आहे ! त्या अन्टोनियो याची—केवढा त्याचा भलेपणा, खरेच त्या महात्म्याच्या नांवाबरोबर जर माझेही नांव लोक काढतील तर तें मी मोठें भूषण मानीन !

शायलक—आता कोणी चांगला बेलिफ पाहून ठेवा.....मी त्याच्या
कालिजाला हात घालतो !

व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक ३, पृष्ठ. ९३.

सॅलॅरिनो—पुरेरे किती बोलशील ? तुझे पुरे झाले.

सॅलॅनियो—ह्मणजे, तूं काय ह्मणतोस—माझे बोलणें होय ? अरे तें इतकेंच कीं अन्टोनियोयाचें एक ज-हाज बुडालें.

सॅलॅरिनो—मी ह्मणतो इतक्यावरच भागलं तरी पुरे !

सॅलॅनियो—हो, हो, तूं ह्मणतोस तें खरेंच ! नाही तर आपलें बोलणें खोटें ठरवावयाला इतक्यांतच यहुद्याच्या रूपानें सैतान पुढें येऊन उभें राहावयाचें !

(शायलॉक प्रवेक करितो.)

सॅलॅनियो—काय शेटजी, तुमच्या व्यापारी मंडळींत नवीन खबर काय आहे ?

शायलॉक—तुम्हांला ठाऊक असून मला काय विचारतां ? माझी मुलगी पळून गेल्याची खबर तुम्हाला कळलीच असेल.

सॅलॅरिनो—अहो ती तर जुनीच खबर. ती आहे मला ठाऊक, फार काय सागूं ! पळून जातांना तुमच्या मुलीनें जो पुरुषाचा पोषाख घातला होता तो कोणत्या शिंप्यानें शिवला होता तें आहे मला माहीत. तें मला विचारा ?

सॅलॅनियो—हं, त्यांत काय आहे, कोकिलेला पंख फुटले आहेत, तेव्हां तिनें भरारी मारून जावें हें साहजीकच आहे, हें शेटजींना कळत नाही कीं काय ?

शायलॉक—पेरिने केवढें तरी पातक केलें हें ! या-

बद्दल परलोकीं देव तिला चांगलें शासन करील.

सॅलॅरिनो—हो, हो, तिच्या हातून हा मोठाच अपराध

झाला खरा. सैतानच जर न्यायांधारी झाला तर

तो असें झणेल यांत काय नवल ?

शायलॉक—अहो प्रत्यक्ष आपल्या बापाशीं असें

आचरण ! ज्याच्या पोटीं जन्म घेतला त्याचेवर

कारटी अशी उलटली हं !

सॅलॅनियो—पुरे पुरे तोंड आटप, ह्यातारपणांत ही

बडबड शोभत नाही.

शायलॉक—तुम्ही काय समजलां ? माझी मुलगी—

माझ्या पोटाची पोर—माझ्याच रक्तमांसाची.

सॅलॅरिनो—पण मला तर वाटतें तुझ्यांत व तिच्यांत

जमीन अस्मानाचें अंतर आहे. तेवढें शुद्ध कोळसा

व स्फटिक यांचे मध्ये नसेल. आणि तांबड्या दारूचें

हीनीश दारूशीं जितपत साम्य तितकें तरी तुझ्या

व तिच्या रक्तामध्ये सांपडेल काय ? तें असो.

पण कायहो ? अन्टोनियोयाच्या नफानुकसानीची

कांहीं बातमी तुम्हांला कळली आहे का ? असली

तर ती आम्हांला सांगा.

शायलॉक—हो ! ही एक दुसरी नुकसानीची गोष्ट.

कोणहो दिवाळखोर उधळ्या माणूस ! आतां

सराफकट्यामध्ये तोंड काढायची तरी त्याची छाती

आहे का ?—अरे चोरा ! आमच्यांत मोठ्या

संभावितपणानें वावरत असस, नाही ?

(सॅलॅरिनोकडे वळून) आतां रोख्याची आठवण

ठेव ह्मणावें! मला नेहमीं काय ह्मणत असतोस-मार-

वाडी, मास्वाडी ह्मणून ह्मणत असतोस नाहीं.

(सॅलॅरिनोकडे वळून) पण ह्मणावें बच्चाजी ! रोख्या-

ची आठवण ठेव, चांगली ! ख्रिस्त्यांना बिनव्याजी

पैसे देतोस, नाही ? पण आतां रोख्याची आठवण

ठेव चांगली !

सॅलॅरिनो—पण शेटजी; त्यानें जरी मुदतींत तुमची

रक्कम दिली नाही तरी तुम्ही ह्मणजे त्याच्या अं-

गाचें मांस काढून घ्याल असें कांहीं मला वाटत

नाहीं. त्याचें मांस काढून घेऊन तुम्हाला काय करायचें

आहे ?

शायलॉक—त्याचें काय करावयाचें ? गळाला मासुर्डें

लावतात, तसा तर त्याचा उपयोग होईलना ? मी

त्याचा तसाच उपयोग करीन ! पण असें कां ?

त्याचें मांस काढून घेतल्यानें जरी कोणाची भोज-

नेच्छा तृप्त न झाली तरी माझी सुडाची इच्छा तर

तृप्त होईल ? अहो, त्यानें माझा एक प्रकारें का छळ

केला आहे ? अहो, त्यानें माझी जिकडे तिकडे बे-

अब्रू तर केली ! कमींतकमी माझें पांच लाखांचें तरी नु-

कसान केलें आहे ! फार काय सांगावें मला ठोकर

बसली कीं त्याला आनंद व्हावा, व मला नफा

झाला ह्मणजे यानें माझी टवाळी करावी. माझ्या जातीची यानें नेहमीं नालस्ती करावी. माझ्या व्यवहारांत यानें विघ्नें आणावीत ! माझ्या मित्रांचे यानें कान भरावे; आणि माझ्या शत्रूंना त्यानें भर द्यावी. आणि हें सारें का तर मी यहूदी आहे ह्मणून. पण यहूद्यांना काय डोळे नाहीत ? त्यांना काय हातपाय नाहीत किंवा इतर अवयव, इंद्रिये, मनोविकार यांतून काय नाही ? ज्या अन्नानें ख्रिस्ती पोसला जातो त्याच अन्नावर आमचेंही पोषण होतें. ज्या शस्त्रांनीं त्यांना जखमा होतात त्यांनींच आह्मालाही पण होतात. जे रोग त्यांना होतात, व ज्या औषधांनीं तें बरे होतात, तेच रोग आह्मालाही होतात, व तींच औषधे आह्मालाही कामास येतात. बरे, ज्या दिवसांत त्यांना थंडी वाजते व जे दिवस त्यांना उन्हाळ्याचे भासतात, त्याच दिवसांत आह्मी पण थंडीनें कुडकुडतो, व त्याच उन्हाळ्याच्या उष्णतेनें आमच्या अंगाची लाही होते. आह्माला जर कोणी टोंचले तर काय आमच्या अंगांतून रक्त येणार नाही ! गुदगुल्या केल्या तर काय आह्माला हसूं येणार नाही ? - विष घातलें तर काय आह्मी मरणार नाही ? मग याचप्रमाणें जर तुम्ही आमचा अपराध केला तर काय आह्मी तुमचा सूड घेऊं नये ? इतर सर्व गोष्टींत जर तुम्ही आह्मी एक सारखेच आहों तर याही गोष्टींत आह्मी तुमचे

सारखेंच कां करूं नये ? कोणी यहूदी जर ख्रि-
स्त्याच्या वाटेला गेला तर तो ख्रिस्ती काय करितो ?—
तुम्ही ख्रिस्ती मोठे संभावीत ह्मणवितां व नम्रता
हा तुमचा बाणा आहे ; तर तुमची नम्रता त्याला
काय सांगते ? सूड घे ह्मणून सांगत नाही काय ? मग
हाच न्याय यहूद्यांना कां लागू करूं नये ? समजा
कोणा ख्रिस्त्यानें यहूद्याची खोडी केली, तर त्यानें हि
ख्रिस्त्याप्रमाणेंच संभावितपणा दाखवून नम्रपणांनें
ख्रिस्त्याचा सूड घेऊं नये काय ? यासाठीं मी तु-
म्हाला स्पष्ट सांगतो, माझ्याशीं तुम्ही जसें नीचपणाचें
वर्तन करतां तसेंच मी तुमच्याशीं करीन. फार तर
काय ?—पण या बाबतींत मी तुमच्यावरही ताण
करीन, कधीं चुकणार नाहीं.

(एक चाकर प्रवेश करितो)

चाकर—माझे धनी भन्टोनियो साहेब हे घरांतच
आहेत; आणि त्यांनीं तुम्हाला भेटायला बोला-
विलें आहे.

सॅलॅरिनो—खरें कीं, काय ? आम्हीं तरी त्यालाच
पाहत आहों.

(ट्यूबॉल प्रवेश करितो.)

सॅलॅनियो—हा पाहा त्याच्याच जातीचा दुसरा एक
यहूदी आला. सैतानच जर यहूद्याचें रूप घेईल
तर न कळे, बाकी तिसरा मनुष्य यांची बरोबरी
करील असा सगळे दुनियेंत कोणी सांपडायचा नाहीं.

(सॅलॅरिनो. सॅलॅनियो व चाकर जातात.)

शायलॉक—कसें काय हो, ट्यूबॉल शेटजी ! जिने

आ शहराकडील काय वर्तमान आहे ? माझी मु

लगी तुम्हाला कोठें आढळली काय ?

ट्यूबॉल—नाहीं बुवा ! तिचे विषयींची बातमी मा

मीं चोहोंकडे ऐकली, पण तिचा शोध मला कोठें-

च लागला नाही.

शायलॉक—छे ! छे ! छे ! काय करावें हो ! केवढा तरी

किमतीचा एक हिरा—तो मीं अमेरिकेंत खरेदी

केला होता. दोन हजार रोख मोजले होते. तो

किंही गेला ! छे, छे ! आपल्या लोकांवर असला

घाला कधींही पडला नसेल ! आणखी खरे सांगूं

तुम्हांला, आतांपर्यंत याचें मला कांहीं वाटलें नव्हतें.

पण एक हिरा गेल्यानें दोन हजार एकदम गेले !

त्याशिवाय आणखी कित्येक मौल्यवान रत्नें गेल्याचें

आढळत आहे—काय सांगूं हो ! यापेक्षां त्या रत्नांचे

दागिने कारटीच्या अंगावर घालून ती जरी माझ्या-

येथेंच मेली असती तरी पुरवतें ! किंवा तिला माझ्या

पायापाशींच पुरून तिच्या थडग्यामध्ये जरी माझ्या

तो हिरा राहिला असता तरीही चांगलें झालें

असतें—पण काय हो कांहींच थांग पत्ता नाहीना ?

कशाचा पत्ता आला आहे ! या सर्वांच्या शोधांत

आजपर्यंत किती पैसा खर्च झाला असेल कोण

जाणें ? छे ! छे ! छे ! नुकसानविर नुकसान ! चोरानें नेलें एवढें आणि त्याचे शोधासाठी तेवढेंच घातलें त्याचे भरीला; तरी कशाचाही उपयोग झाला नाही. गुलामाचा शोध लागला नाही, आणि सूडही घ्यायला मिळाला नाही, आणखी हा घाला मजवरच कसा पडला? दुसरे कोणावर कसा नाही पडला? काय करूं हो जगांत दुदैवी प्राणी मीच काय तो. रडून रडून माझे डोळे सुजले; पण दुसऱ्या कोणाच्या डोळ्याला एक टिपूस येईल तर शपथ; असा हळहळणारा प्राणी जगांत काय तो मीच.

ट्यूबॉल—असे कां ह्मणतां ? पुष्कळांवर असे प्रसंग येतात. तोच अन्टोनियो पहाना. मला त्याच्याबद्दलची बातमी जिनोवा शहरीं लागली.

शायलॉक—काय काय ह्मणालांत, अन्टोनियोला दुदैवानें घेरलें ?

ट्यूबॉल—टिपोलीच्या वाटेवर त्याचें एक जहाज बुडालें.

शायलॉक—वाहवा ! वाहवा ! देवा छान केलंस ! पण तुम्हीं सांगतां तें अगदीं खरें का ?

ट्यूबॉल—खरें ह्मणजे ! त्या फुटलेल्या जहाजावरून वचावलेल्या कांहीं खलाशांशींच माझे बोलणें झालें.

शायलॉक—वाः शेटजी, तुम्ही तर मला ही फारच

उत्तम बातमी सांगितली. शाबास ! शाबास ! ठीक झाले. कुठे ऐकली ह्मणतां ? जिनोवा शहरीं ?

ट्यूबॉल—याच जिनोवा शहरीं तुमच्या मुलीने एका रात्रीतल्या रात्रीत पन्नास पाउणशें मोहरा उधळल्या असेही मी ऐकले.

शायलॉक—हाय ! हाय ! तुम्ही ही माझ्या छातीत कट्यारच भोंसकली. हाय ! हाय ! माझा पैसा ! माझे सोने आतां पुन्हां माझ्या दृष्टीस कसे पडणार ! पन्नास पाउणशें मोहरा एका बैठकीला उडविल्या ह्मणतां ? पन्नास पाउणशें अं !

ट्यूबॉल—व्हेनिसपर्यंत अन्टेनियोयाचे कित्येक धनको माझ्या बरोबर आले, ते सांगत होते कीं, अन्टेनियोयाचा मतलब आतां खाका वर करण्याचा आहे.

शायलॉक—फार उत्तम, मी आतां त्याचा चांगला छळ मांडीन. फार उत्तम ही आनंदाची खबर आहे. मी त्याचीं हाडेनी हाडे मोडीन.

ट्यूबॉल—शिवाय तुमच्या मुलीने एक माकड घेतले आणि आंगठी दिली, ती त्याच इसमाने मला दाखविली.

शायलॉक—धिःकार असो त्या कारटीला ! शेटजी, हें सांगून मात्र तुम्ही मला पराकाष्ठेचें दुःख देतां अहो त्या अंगठीवर माझा तो अमोल सूर्य-

कांत बसविलेला होताना, लग्नाच्या वेळीं माझ्या बायकोनें तो मला दिला होता. अरेरे ? माकडांचे कळपचे कळप कोणी जरी मला देऊं केले असते तरी मी तें रतन हातचें जाऊं दिलें नसतें !

ट्यूबॉल—पण कायहो ! अन्टोनियो आतां अगदीं जमीनदोस्त झाला; नाहीं का ?

शायलॉक—हो तें खरें. अगदीं खरें आहे. तर आतां कोणी चांगला बेलीफ पाहून ठेवा. आणखी पंधरा दिवसांनीं रोख्याची मुदत भरेल. ती टळून गेली कीं, मी त्याच्या काळजाला हात घालतो. आणखी एकदा ही पीडा नगरांतून गेली ह्मणजे सुटलों. मग वाटेल तसा व्यवहार करतां येईल. शेटजी, तर आतां जा, आणि मग आपल्या देवळांत मला भेटा.

(जातात.)

—————

प्रवेश २ रा.

—*—

स्थळः—पोर्शियेच्या घरांतील एक दालन.

(बॅसनियो, पोर्शिया, ग्रॅशियानो, नेरिसा व कांहीं नोकर
प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—हें पहा, आणखी एक दोन दिवस जाऊंघ्या.

कृपा करून एकाएकीं हें साहस करूं नका. कारण जर आपले हातून भलत्याच करंडकाची निवड झाली, तर मला आपल्या सहवाससुखाला मुकावें लागेल. ह्मणून ह्मणतें आणखी कांहीं दिवस तरी आपण येथें रहावें. हें ह्मणजे मी प्रेमवशतेमुळें ह्मणतें असें नाहीं, तथापि आपणाविषयीं मला तिटकारा आहे असेंही नाहीं. तरी पण बाई काय असेल तें असो. आपणाला जाऊं घावें असें कांहीं मला वाटत नाहीं, तथापि मला कायवाटतें हें माझ्यासारख्या कुमारीला उघड बोलून दाखवितां येत नाहीं, ह्मणून खरी स्थिती काय आहे हें आपणास नीटसें कळणार नाहीं. मला तर असें वाटतें कीं, आपण कीं नाहीं येथें आणखी दोन महिने तरी घालवावे. एवढे अवकाशांत कोणता करंडक निवडावा हें मी आपणाला चांगलें शिकवीन. पण काय करावें बाई मेली शपथ घेतली आहेना? ती तर मी कधीं नाहीं मोडणार. ह्मणून तसेंही करवत नाहीं. न जाणो आपण भलताच करंडक पसंत कराल अशी बाई

मला फार भिति वाटते. आणि असें झालें तर बाई आपल्याकरितां माझी शपथ मोडण्याचें पातक करण्याची न जाणो मला बुद्धि होईल. खचीत-फोणं हे डोळे मोहक तरी ! त्यांकडे पाहून तर बाई मी कीं नाहीं अगदीं भांबावून गेलें आहे. व माझे मनहि कसें कावरे बावरे झालें आहे. आतां फार काय सांगूं ?—मी अर्धी अधिक तर आपलीच झालें आहे. पण माझ्या हृदयाचा कांहीं भाग माझा ह्मणून राहिला असला तर तोहि माझा ह्मणून आपलाच झाला. तात्पर्य, मी सर्वस्वीं आपलीच हें उघडच आहे. हा काळ तरी बाई किती विपरीत ह्मणावा ! मनुष्यांना आपल्या नैसर्गिक हक्काप्रमाणें जी वस्तु आपली ती आपली ह्मणून ह्मणण्याची देखील मेली या काळांत चोरी असावीना ? ह्मणून मनानें जरी मी तुमची आहे तरी बाहेर बसें कुठें सांगता येत आहे ? आग लागो माझ्या त्या दैवास ! जर कांहीं उलट सुलट झालें तर मीं तरी काय करावें ? त्यांत मजकडे काय बोल ? खरोखर ही सारी माझी तुहांला बडबड वाटेल, पण करंडक निवडण्याचें काम थोडें तरी लांबणीवर पडावें ह्मणूनच मी येवढा वेळ बोललें.

बसैनियो—मला कोणता तो करंडक एकदां लवकर निवडूं घाल तर बरें. कारण हल्लीं माझा जीव जसा

चक्रावर पडला आहे—केवळ प्राणांतिक अवस्था झाली आहे.

पोर्शिया—काय ? आपली प्राणांतिक अवस्था झाली आहे ह्मणतां ? मग आपण आह्मांला तिचे खरे खरे कारण सांगाल काय ? लग्नाविषयी व प्रेमसंबंधी गोष्टी बोलवयाच्या त्या सोडून अशा वेळी प्राणांतिक अवस्था व्हायला असे तें कारण काय झालें ?

बसैनियो—छे, छे, तसे कांहीं नाही. तो आपला अविश्वास आहेना ?—त्यामुळे मन अस्वस्थ होतें झालें. प्रेमसंबंधी गोष्टी बोलायला मोकळेपणा वाटत नाही.

पोर्शिया—हं: हं: मी समजलें, मला वाटतें आपली प्राणांतिक अवस्था झाली आहे खरीत. ह्मणूनच आपण घाबरून गेल्यामुळे कांहीं तरी बोलत आहां.

बसैनियो—मला जीवदान मिळत असेल तर मी काय खरे तें सांगतो.

पोर्शिया—जीवदान दिलेंच आहे. तर आतां मन मोकळे करा, खरे आणि काय तें सांगा.

बसैनियो—आणखी खरे तें काय सांगायचें ? सांगायचें मिळून इतकेंच कीं, मी आपल्या प्रेमांचा भुकेला आहे, वा: ज्यानें संकटांत घालावे त्यानेच त्यांतून मुक्त होण्याचा मार्गहि दाखवावा हे योग्यच आहे. बरे अज्ञा. एकदां त्या करंडकांकडे जाऊ या

ब्रह्मदेवानें कोणता करंडक निवडण्याचें माझे नशिबीं लिहिलें आहे तें पाहतों.

पोर्शिया--ठीक आहे. चलवें, त्यांपैकीं एकांत माझी तसेबीर घालून ठेवली आहे. माझ्यावर जर आपलें अकृतिम प्रेम असलें तर तो आपणांस सहज निवडून काढतां येईल. (नोकरांकडे पाहून) नेरिसे, तुम्ही कोणीही यांच्याजवळ असूं नका बरें; आणि करंडक पसंत करित असतांना वाद्यघोष चालू ठेवायला सांग. कारण यांना या कामांत जर अपयश आलें तर यांची गती, अंतकालींही मंजुळ-स्वनीरत राहणाऱ्या राजहंसाप्रमाणें व्हावी हें योग्य आहे. राजहंसाशीं यांची मीं जी ही तुलना केली ती अगदीं बरोबर व्हावी. म्हणून मी आणखी असेंही म्हणतों कीं, यांची अशी विव्दळ स्थिति झाली तर ह्या राजहंसाला मी आपल्या अश्रुपूरांनीं भरलेल्या डोळ्यांमध्ये निवासस्थान देईन.—बरें ! माझ्या सुदैवानें यांना यश आलें तर राज्याभिषेकाच्या वेळीं नूतन राजाला अभीष्ट चिंतन करणारी त्याची नवी राजनिष्ठ प्रजा वंदन करीत असतांना जसा वाद्यांचा जयघोष होतो तसा याही वाद्यांचा ध्वनि भासेल, अथवा विवाहाविषयीं उत्कंठित व स्वप्नसृष्टीत तल्लीन होऊन गेलेल्या वराच्या कानीं मंजुळ वाद्यांचे स्वर पडले असतां ते विवाहविधीची सिद्धता झाली असें

सुचवितात व त्याला आनंदित करतात, त्याचप्रमाणे हाही मंगल वाद्यांचा बोध मोठा शुभप्रद व अल्हादकारक होईल. खोटें नाहीं सांगत—मला तर असंत कीं पुराणांतल्या गोष्टीप्रमाणें मला जशी वळी देण्यास काढली आहे वाटते. आणि त्या गोष्टींत बळीघायाला काढलेल्या कुमारीकेला सोडविण्याकरितां जसा प्रतापवान् वीर पुरुष पुढें आला असें वर्णिलें आहे त्याचप्रमाणें हेही निघाले आहेत. यांची चालण्याची ऐट तरी कशी डौलदार आहे प्रहा ! (वसैनियोस उद्देशून)—तिर जा बरें ! आपण तिकडे जा; आपण या कार्यांत यशस्वी झाला ह्मणजे माझे जीवांत जीव येईल. आपल्या या प्रकरणाचा शेवट कसा काय होतो हें मी आपल्याहूनही फार उत्कंठेनें पाहात राहतें.

(गाणें सुरू होतें. व त्याच वेळीं वसैनियो करंडकाबद्दल स्वतःशीं विचार करतो.)

प्रीति सावलीचें करुणगीतः

श्लोक—(कामदावृत्त.)

जन्मली कुटें प्रीतिकल्पना ?

सत्य तें वदा त्यज्जुनि जल्पना ।

हृदयपंकजां ह्मणति जन्मली, । ह्मणतिही मनोऽभ्यंतरम्यली ॥१॥

मजसि तां नाम जन्म ही धरी

नयनमांदिरीं भुवनसुंदरीं ।

निमिषचालनं उदय पावली । वीक्षणं तशी पृष्ट जाहली ॥ २ ॥

गोष्ट परि पुढं काय वर्तली :-

ही बया शणीं नष्ट जाहली ।

दृष्टमात्रही केंविं लोपली । हाय हायरे ! शुद्ध सावली ॥ ३ ॥

पाळण्यांतचि स्वर्ग गांठिरे !

प्रीति सावली हायहायरे !

करुणगीत या प्रीतिचें पुरें । तरि ह्मणूं मुखां हायहायरे ! ॥ ४ ॥

क्षणिक मात्र हो प्रीति जी दिसे

कायतरि तिचें काम तें असे ?

शुद्धरूप जी हृदयभावना । तीच आदरुं बोध व्या मना ॥ ५ ॥

(सगळे जातात.)

बसैनियो--आणि अशाच रीतीनें या जगांत वर्तुंचें बाह्य स्वरूप पाहून कांहीं लोक फसत असतात. त्याचें कारण म्हटलें ह्मणजे कल्पनेचे नुसते तरंग हेंच होय. तरी पण बाहेरच्या डौलावरूनच ही दुनिया झुकत आलेली आहे. बरें न्याय अन्याय कोणता हें पाहिलें तर जी धडधडीत खोटी गोष्ट तिचा खोटेपणा एखादा वकील केवळ आपल्या पांडित्यानें व शब्दजालानें लपवून टाकतो, नाही काय ? धर्मसंबंधानें विचार करतांनाही हीच स्थिति दृष्टीस पडते. एखाद्या अधर्माच्या किंवा अष्टेच्या कृत्याचें समर्थन करण्याकरितां, त्याचें खरें घाणेरडें स्वरूप लपविण्याच्या हेतूनें धर्मग्रंथांच्या वचनांची ओढाताण करून पाहिजे तसे आधार काढून दाखवितां येत नाहींत काय ? मला वाटतें कीं, दुर्गुणांचें हिडीस अंतरंग उघडकीस न यावें

हणून त्यांवर बहुधा सदगुणांचे सुंदरसे पांघरूण घातलेले असते. ज्यावर असे पांघरून घातलेले नाही असा एकही दुर्गुण जगांत मिळावयाचा नाही. ज्याचे अंतःकरण एखाद्या शोभिवंत इमारतीच्या वाळूच्या पायाप्रमाणे भुसभुशीत आहे असे कित्येक भित्री लोक आपला भित्रीपणा लपविण्यासाठी मोठ्या शूरांस शोभेल असा पोषाख चढवून शौर्याची बढाई दाखवितात. पण त्यांचे अंतरंगाकडे पाहू गेले तर ते केवळ मृदु असते, बरे, सौंदर्याविषयी विचार करावा तर असेच दृष्टोत्पत्तीस येते की, उसन्या सौंदर्याची पाहिजे तेवढी साधने व भूषणे विकत मिळतात. सौंदर्याच्या या साधनांनी जगांत असे कांहीं विलक्षण चमत्कार घडून येतात की कांहीं पुसू नये. अशा भूषणांनी ज्या स्त्रिया आपली शरीरे नटवितात, त्यांच्या ठिकाणी स्वऱ्या सौंदर्याचे नांवही नसते. पण खरे पाहिले तर तीं भूषणे दुसऱ्याच कोणाचे तरी—किंवाहुना मेलेल्या माणसांची असतात. तीं जशाचीं तशींच किंवा त्यांत कांहीं फेरबदल होऊन त्यांच्या सौंदर्यांत भर घालतात. यामुळेही भर म्हाटली हणजे उसनी. सारांश, ज्या किनाऱ्यावर नेहमीं तुफाने होतात तो जसा कित्येक वेळां रमणीय दिसतो व जलपर्यटण करून इच्छिणाऱ्या प्रवाशाला भुरळ पाडतो, तसेच हे उसने अलंकार होत.

अशा वेळींही हा जयघोष आपणासाठींच होत आहे किंवा इतरांसाठी होत आहे अशी क्षणोक्षणी त्याला शंका येते. हे सुंदरी ! या वेळीं माझा ही स्थिति अशीच झाली आहे. यासाठीं माझा हा प्रणयप्रस्ताव मान्य कर. आणि केला ह्मणून मला आश्वासन दे. ह्मणजे माझी वरील संशयवृत्ति दूर होईल. तोपर्यंत होणें कठीण.

पोर्शिया—महाराज, आपण माझा अंगिकार करण्याला कबूल आहां, हें माझे भाग्यच मी समजतें ! आतां माझ्या मनांत कांहीं संशय उरला नाही. तथापि आपणाला मी शोभेन कीं नाही याची मात्र माझ्या मनाला असून शंका येते व तेवढ्याच करतां मला असे वाटूं लागतें कीं, सध्यां आहे त्याहून सहस्रपटीनें अधिक लावण्यसंपन्न व शतसहस्रपटीनें अधिक ऐश्वर्य संपन्न मी असतें तर बरें झालें असतें. सद्गुणानीं, स्वरूपानें, स्वभावानें वगैरे सर्व बाजूनीं मी कांहीं कमी नाहीं, असे समजून आपण मजवर सदोदीत प्रेम करावें एवढेंच आतां मागणें आहे. पण खरें पाहिलें तर माझे आंगीं असे गुण आहेत कोठें ? मी आपली एक अजाण, अशिक्षित व वेडीवागडी अनुभवशून्य अशी एक कन्यका आहे ! असें आहे तरी यांत ही एक समाधानाची गोष्ट आहे कीं, अजून माझे शिकण्याचें वय गेलें नाही. बरें,

लहानपणीं माझे मनावर शिक्षणाचा कांहींच संस्कार झालेला नाही असेही नाही. तेव्हां ह्मणतें मी आपली यापुढेहि शिकेन. सारांश, आपण कृपा करून जर माझा अंगिकार केला, व माझे तन-मन धन आपणांस अर्पण करण्याची माझी इच्छा आहे ती आपण पूर्ण केली ह्मणजे आपणच माझे प्राणेश्वर, माझे नियंते व माझे स्वामी असें मी समजेन. तर आपण ही गोष्ट मान्य करावी. (बसंनियो मान हालवितो.) खरोखर मी जगांत धन्य झालें. महाराज, आजपर्यंत हें सर्व माझे होतें पण आतां आपलें झालें आहे. हें मोठें थोरलें माझे मंदिर, हे माझे नोकरचाकर, फार तर काय, हें माझे शरीर व प्रत्यक्ष मी या सर्वांची आजपर्यंत मी धनीण होतें; पण या क्षणापासून यांचा धनीपणा आपणाकडे आला आहे. तर आतां या सर्वासह मी ही आंगठी आपणांस अर्पण करितें. हिन्ना आपण स्वीकार करावा. पण सांगून ठेवतें हो ! आपण ही आंगठी कोणांस देऊं नये किंवा आपणापासून जाऊं देऊं नये. असें झालें तर आपलें मजबरील प्रेम उडालें असें मला ह्मणावें लागेल व याबद्दल आपणांस निरुपायास्तव मला दोष द्यावा लागेल.

बसंनियो—प्रिये ! यापुढे मी काय बोलूं ? बोलण्याला तूं जागाच ठेविली नाहीस तथापि माझे सर्वांगांत

रक्त सळसळू लागले आहे. यावरून माझा भाव कांय आहे तो कोणालाही सहज कळण्यासारखा आहे. खरे विचारशील तर कोणा लोकप्रिय राजपुत्राने लोक-समूहापुढे सुंदरसे वक्तृत्व केले असता ते ऐकून खुष झालेल्या त्या लोकांना आपला आनंद कसा प्रगट करावा हे कळेनासे होते. व ते केवळ गोंगाट कळू लागतात. तद्वत् माझ्या मनाचा गोंधळ होऊन गेला आहे. असे झाले आहे तरी मी तुला निश्चयाने सांगतो की, ही प्रिय आंगठी माझ्या बोटांतून नाहीशी होणार नाही. मी मरेन त्या दिवशी नाहीशी झाली तर न कळे !

नेरिसा—(बसॅनियोकडे पाहून व पोर्शियेस उद्देशून)

बाईसाहेब, आपणां उभयतांचे मनोरथ पूर्ण झाले तर आतां परमेश्वराने आपले निरंतर कल्याण करीत जावे एवढीच त्याचेजवळ आमची सर्वांची प्रार्थना आहे.

ग्रॅशियानो—(पोर्शियेकडे पाहून व बसॅनियोस उद्देशून)

महाराज, आपणां उभयतांस परमावधीचा आनंद प्राप्त होवो. एवढेच मी इच्छितो. याहून आपल्या आनंदांत अधिक भर माझ्याने तूर्त घालवत नाही. कारण महाराज, आपल्या विवाहाचा समा-रंभ जेव्हां करावयाचा आपले मनांतून असेल ते-

व्हांच माझ्याहि लग्नाचा विधी उरकून घ्यावा अशी आपल्यापाशीं या गरीब दासाची विनंती आहे.

वसैनियो—हो हो, तूं ह्मणतोस तसेंच करूं बरे, हें तुला अगदीं मनापासून सांगतां. कोणी वरीशी बायको मात्र मिळाली पाहिजे.

ग्रॅशियानो—महाराज, आपल्या कृपेनें तीही मिळाली आहे; आपल्याप्रमाणेंच माझी दृष्टि पहिल्यापासून या बाबतींत चौफेर होतीच. आपलें मन बाईसाहेबांवर बसलें होतें; तर माझें मन या त्यांच्या दासविर बसलें होतें. बाईसाहेबांवर आपलें जसें प्रेम आहे, तसें माझें हिच्यावर आहे. बरे आपला हेतु ह्मणजे माझ्या आधीं फळ झाला आहे असेंहि नाही. या बाबतींत दोघांनाही कांहीं दिवस वाट पाहावी लागली आहे. आपलें भाग्य ज्याप्रमाणें त्या करंडकांच्या त्रासदायक अटीवर अवलंबून होतें अर्थात् आपले स्वाधीन नव्हतें तसेंच माझेंहि दैव माझें स्वाधीन कुठें होतें? काय सांगूं हिची मन-धरणी करितां करितां माझा घसा कसा कोरडा पडून गेला होता. हो ना करतां करतां एकदाची माझ्या ह्मणण्याला ही कबूल झाली; आणि त्याप्रमाणें हिनें मला वचनही दिलें तथापि ही गोष्ट आपल्या व बाईसाहेबांच्या या मंगलकारक योगावर अवलंबून राहिली होती.

नेरिसा—असं खरं. पणं बार्डसाहेब, आपली मर्जी असली तर!

बसॅनियो—कायरे बुवा तुझाहि विचार असाच आहेना?

ग्रॅशियाचो—होय, महाराज, अगदीं खरोखर असाच माझा विचार आहे.

बसॅनियो—ठीक आहे. तुमच्या लग्नानें खरोखर आमच्या समारंभाला मोठीच शोभा येईल. अरे, इकडे हा कोण येत आहे? हा कोण? लोरेन्झो? आणि हीच का ती धर्मभ्रष्ट जेसिका? आणि तो पलीकडे कोण? व्हेनिस नगरचा माझा मित्र सोलॅनियो?

(लोरेन्झो, जेसिका, सोलॅनियो व व्हेनीस नगराहून आलेला एक दूत हीं सगळींजणें प्रवेश करतात.)

बसॅनियो—या या, असे इकडे या. या घराच्या धन्निणीशीं इतक्यांतच, माझा संबंध झाला आहे. तेव्हां यांच्या घरीं मी तुमचें स्वागत केलें तर त्या नको ह्मणणार नाहींत अशी माझी खात्री आहे. (पोर्शियेकडे वळून) प्रिये, आलेल्या या माझ्या मंडळीचें आगतस्वागत केलें पाहिजे, नाहीं वरें?

पोर्शिया—महाराज, हें काय विचारावे? या मंडळीचें मी मनापासून स्वागत करितें.

लोरेन्झो—महाराज, हे आपले आम्हांवर मोठे उपकार होत. माझें आपल्याशीं जें कांहीं काम आहे,

त्याकरितां मला ह्मणजे येथंवर आलेच पाहिजे होते असें नाहीं. माझा बेत तर दुसरीकडे आपली भेट घ्यावी असा होता. पण हा सोलॅनियो एकेना. इकडे येण्याविषयीं त्यानें मला मनस्वी आग्रह केला ह्मणूनच मी येथें आलों.

सोलॅनियो—होय, महाराज, मी याला आग्रह केला; नाहीं ह्मणत नाहीं. पण तो उगाच नाहीं केला. आपल्या अँटोनियो शेटजींनीं कांहीं कामासाठीं आपल्याकडे माला मुजरत पाठविलें आहे.

(बसँनियोला एक पत्र देतो.)

बसँनियो—मी हें फोडून पाहतों; पण आधीं माझ्या परम प्रिय मित्राचें काय वर्तमान आहे, तें तर सांग.

सोलॅनियो—महाराज, मानसिक व्यथेवांचून त्यांना कांहीं पिडा नाहीं. आणि मानसिक व्यथा जर मार्गें आहे तर बरें आहे ह्मणून तरी कसें ह्मणावें ? त्यांनीं दिलेल्या पत्रांत सर्व हकीकत लिहिली असेलच.

ग्रॅशियानो—(नेरिसेकडे पाहून) आलेल्या या पाहुण्यावाड् पलीकडे उम्या आहेतना ? त्यांचा नीट आदरसत्कार कर बरें. (सोलॅनियो यांस) अरे, अमळ इकडे ये. व्हेनीस नगराहून काय खबर आणली आहेस ? तो श्रेष्ठ व्यापारी अँटोनियो—

त्याचें कसें काय आहे ? आमच्या झालेल्या या नवीन संबंधाची बातमी ऐकून त्याला आनंद झाला असेलसें मला वाटतें. आह्मी आमच्या कामांत यशस्वी झालो आहो.

पोर्शिया—(स्वगत) अग वाई ! आतां आलेलें पत्र वाचतां वाचतां, तिकडची मुद्रा एकाएकीं इतकी निस्तेज कां बरे दिसूं लागली ? यावरून पत्रांत कांहीं तरी विपरीत बातमी असावीसें वाटतें. तिकडचा कोणी जिवलग मित्र मरण पावल्याची तर बातमी यांत नसेलना ? नाही तर जगांत दुसरें असें दुःखद काय आहे ? येरवीं मुळची निश्चल व स्थिर अशी नेहमींची वृत्ति, एकाएकीं इतकीं बदलली नसती. (मोठ्यानें) काय ? यांचें तोंड तर अधिक अधिक उतरत चाललें. महाराज, या पत्रांत काय लिहिलें आहे तें मला आपण सांगाल काय ? मी आपली अर्धांगी आहे, आपल्या सुखदुःखाची मी वांटेकरीण आहे, तर यांत जें कांहीं असेल तें मजपासून लपवून ठेऊं नका. खरें, खरें तें सांगा.

वसैनियो—काय सांगूं ? प्राण वल्लभे, इतक्या अप्रिय शब्दांचा आजपर्यंत कोणत्याही कागदाला डाग लागला नसेल. यांत केवळ हृदयाला वेग आणणारे शब्द आहेत. प्रिये, माझे तुझ्या ठिकाणीं असलेलें

प्रेम ज्या वेळीं मी तुला पहिल्यानें कळविलें त्याच वेळीं मी तुला हेंही कळविलें होतं कीं, मजजवळ जी कांहीं संपत्ती आहे तें माझे थोर कुलशील; आणि तें कांही खोटें नाही. पण असें सांगण्यांत मी हें कांहीं तरी सांगून वेळ मारून नेली; असें तुला वाटेल. पुढें, मी खरोखर अगदी निर्धन आहे असें जेव्हां तुला सांगितलें तेव्हां मी किती कंगाल आहे याची तुला कल्पनाही झाली नसेल. प्रिये, काय सांगूं ? माझ्या या कार्यासाठीं मला जो पैसा पाहिजे होता, तो, मी माझ्या एका जिवलग मित्राची मान प्रत्यक्ष त्याच्या वैद्याच्या हातीं देऊन, घेतला आहे. हें पहा त्याचें पत्र. हें पत्र केवळ त्याचें शरीरच होय. यांतील एक एक शब्द केवळ त्याच्या हृदयावरील जखमा होत. या जखमा त्याच्या हृदयांतील रक्ताचा प्रवाह कसा बाहेर पाडीत आहेत पहा ! (सॅलॅनियोकडे वळून) पण मित्रा, त्याला व्यापारांत पक्की ठोकर बसली ही गोष्ट खरीना ? त्याला कुठेंच यश आलें नाही ? ट्रिपोली, मेक्सिको, लिस्बन, बार्बरी, व इंडिया, इतक्या ठिकाणांहून त्याचीं जहाजे यावयाचीं होती. पण त्यांतून एकही जहाज निभावून नाही आलें क्षणतोस ? गलबतांचा नाश करून टाकणाऱ्या भयंकर खडकावर सर्वच आपटलीं !

सोलॅनियो—होय महाराज, सर्व आपटलीं ! त्याशिवाय त्या यहुद्याचें कर्ज फेडण्यांकरितां, अँटोनियो याला कोणी रक्कम पुढें केली तर तीही घेण्याला तो यहुदी आतां कबूल नाहीं. छे, बुवा, असला कावेबाज, पाताळ्यंत्री, पैशाला हपापलेला, व मनुष्यघातक असा माणूस कधीं कोणीं पाहिला नसेल ! काय सांगावें ! महाराजसरकारकडे कसा तों रात्रांदिवस एकसारखा खेपा घालीत असतो; तो ह्मणतो आमच्या जातीच्या लोकांचे अमुक अमुक हक्क आहेत, त्यांचें तुह्मीं रक्षण करा—माझा योग्य न्याय करा ,’ असें गयावया करून तो त्यांस ह्मणतो. स्वतः महाराजांनीं त्यास पुष्कळ सांगितलें, व दहावीस व्यापार्यांकडूनही या बाबतींत त्याला सांगविलें पण तो कांहीं ऐकत नाहीं व रोख्यांतील अटीचा फांस यत्किंचित्हि ढिला करण्यास तो तयार नाहीं.

जेसिका—नाहीं, तसें तो करणार नाहीं खराच. मी त्याचे घरीं होतें तेव्हां तो आपले जातभाई-पार्शीं ह्मणत असे कीं, ‘ अँटोनियोनें ’ कर्जाच्या वीसपट रक्कम जरी मला आणून दिली तरी ती मला नको. मला त्याच्या अंगाचें मांस पाहिजे. तें मी घेतल्यावांचून कधीं सोडणार नाहीं. मला तर वाटतें, कायद्याची कांहीं युक्ति निघाली तर बरें, असें कांहीं झालें नाहीं, आणि न्याय मिळण्याची

काहीं खटपट झाली नाही, तशीच अधिकाऱ्यांची अनुकूलता करून घेतां आली नाही तर शेटजींच्या जिवावर बेतल्यावांचून खचीत राहणार नाही.

पोर्शिया—महाराज, आपला प्रियमित्र खराच का अशा संकटांत सांपडला आहे ?

बॅसॅनियो—होय, अतिशय उदार अंतःकरणाच्या व अत्यंत थोर मनाच्या, कीं जो सर्व इटली देशा-मध्ये प्राचीन रोमन लोकांच्या नावलौकिकाला शोभेल अशी ज्याची दिलदारपणाची वागणूक आहे, व चार चौघांत ज्याला मान आहे, ज्याला आजपर्यंत विपत्ति कधीं माहीत नव्हती, ज्याचे घरी संपत्तीला कधीं तोटा नाही, अशा माझ्या परमप्रिय एका मित्रावर असा दुर्धर प्रसंग ओढवला आहे.

पोर्शिया—वरें, पण आपल्या मित्राला त्या यहुद्यांचें असें देणें तरी किती आहे ?

बॅसॅनियो—तीन हजार मोहरा.

पोर्शिया—इतकेंच का ? तर त्याला तिहींच्या ठिकाणीं सहा हजार देऊन रोखा फाडून घ्या, ह्मणजे झालें. केवळ आपल्या निमित्तानें जर एवढा थोर गृहस्थ अशा पेचांत आला आहे, तर मी ह्मणतें त्याच्या केसालाहि धक्का लागतां कामा नये. त्यास सोडविण्याकरितां तीन हजार किंवा साहा हजार किंवा

त्याच्या तिप्पट पैसे पडले तरी चिंता नाही. पण अगोदर माझ्या बरोबर देवळांत चला व धर्मोपदेशकाकडून आपला लग्नविधी उरकून घ्या. आणि मग क्षणाचाही विलंब न करितां व्हेनिस नगरीं आपला मित्र आहे तिकडे जा. जोंवर आपले जिवास समाधान नाही, तोंवर आपण मजजवळ रहावे असा हेका धरणें हें मला उचित दिसत नाही. कर्जाच्या वीसपट रक्कम देण्याला माझ्यापाशीं सोनं तयार आहे. तें घ्या व कर्ज देऊन टाकून आपल्या मित्राला संकटांतून सोडून बरोबर आणा. आपण परत येईपर्यंत आम्हा दोघांना अगदीं चैन पडणार नाही. चला तर आतां अगोदर विवाहविधी उरकून घेऊं या; ह्मणजे आपणास एकमेकांचा आनंदानें निरोप घेऊन जावयास ठीक पडेल. ज्या अर्थीं मी आपणाला एवढा खर्च करून आपलेसे केले आहेत त्या अर्थीं मीही आपल्यावर नेहमीं मनापासून प्रेम ठेवून आपणाला जपत जाईन. बरे पण आधीं आपल्या मित्राचें तें पत्र मला वाचून दाखवा पाहूं ?

असैनियोः—(पत्र वाचतो)

‘ प्रियमित्रा, माझा सर्व जहाजें समुद्रांत बुडालीं. कर्जदारांनीं निर्दयपणें माझे मागें तगादा लावला आहे. माझी सर्व संपत्ती नाहीशी झाली. त्या यहुच्याच्या करार-

नाम्याची मुदत टळून गेली आणि त्यांतील अटी जर सरकार पुऱ्या करून देईल तर मी जिवंत राहीन असे वाटत नाही. यापुढे तुझे माझे घेणे देणे संपले असे समज. माझी शेवटची इच्छा तुला भेटावे एवढीच आहे. पण ती पुरी करणे किंवा न करणे हे सर्वस्वी तुझ्यावर अवलंबून आहे. माझ्यावर जर तुझे प्रेम असेल व मला भेटावेसे तुला वाटत असेल तर मला येऊन भेट. केवळ पत्र आले आहे येवढ्याचकारतां ह्मणून येण्याचे कारण नाही. '

पोर्शियो—प्रियकरा, सर्व कामे एका बाजूला ठेवून आधीं निघण्याची त्वरा करा पाहं ?

बसोनिया—वरें आहे. तुझी परवानगी आहे तर मी हा निघालोंच. काम झाले कीं मी क्षणभर कोठें थांबणार नाहीं. एकदम इकडेच परत येईन.

(जातात.)

प्रवेशं ३ रा.

स्थळ—व्हेनिस शहरांतील एक रस्ता.

(शायलॉक, सोलेनियो, अंटोनियो व बंदीपाल प्रवेश करतात.)

शायलॉक—अहो, बंदीपालहो, त्याजवर नीट नजर ठेवा बरें. (लोकांस उद्देशून) छे, छे, त्याजबद्दल दयेचा शब्दसुद्धां काढूं नका. अहो याच मुखानें लोकांना विन व्याजी पैसे देण्याचा सपाटा लाविला होता ! (बंदीखान्याच्या अधिकाऱ्यास उद्देशून.) त्याजवर नीट नजर ठेवा ह्मणून ह्मणतोना !

अंटोनियो—अहो, शेटजी, मी काय ह्मणतो तें आधीं एका तर खरें.

शायलॉक—तें कांहीं नाही. रोख्यांत ठरल्याप्रमाणें मी करणार; त्याबद्दल मीं अगदीं शपथ घेतली आहे; आणखी त्या बाबतींत तूं मजपाशीं मुळींच बोलूं नको. कारण नसतांना तू माझा अपमान केलास. मला श्वान ह्मटलेंस.—हो पण—मी ज्या अर्थी कुत्रा आहे, त्या अर्थी माझे सुळेही मोठे तीक्ष्ण आहेत. हें लक्षांत ठेव. आणि महाराजसरकार माझा न्याय केल्यावांचून राहणार नाहीत हेंही विसरूं नको. अहो बंदीपालहो, त्यानें काय सांगितलें; तुंझी मूर्ख तर नाहीं झालां? अहो, त्यानें सांगितलें; ह्मणून काय झालें. तुझीं आपले त्याच्या बरोबर पाहिजे तितके लांब येणार कीं काय ?

अन्टोनियो--मी काय हणतों तें कृपा करून ऐकून तर घ्या.

शायलॉक--छत् तें कांहीं एक होणें नाहीं. ठरल्या-प्रमाणें मी करीन. मी तुझे मुळींच कांहीं ऐकत नाहीं. ठरल्या. कळमाची अम्मलबजावणी केल्या-वांचून मी राहणार नाहीं, एकच सांगतों. तर तूं आतां तोंडांतून एक ब्र सुद्धां काढूं नको. तुझ्या जातीच्या या ख्रिस्त्यांची मध्यस्ती ऐकून घेऊन ते सांगतील त्या गोष्टीला मान डोलविण्याइतकें माझे अंतःकरण मृदु नाहीं. किंवा सहज फसण्या-इतका मी अजागळ नाहीं. जा, चल जा, आतां माझ्यामागे येऊं नको, आणखी उगीच वटवटही लावूं नको. माझा निश्चय कधींही ढळणार नाहीं.

सॅलॅरियो--छे, असल्या दुष्ट हरामखोराशीं संबंधही नसावा.

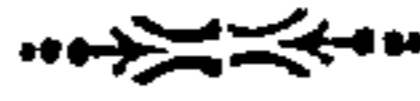
अन्टोनियो--जाऊं दे. असल्या पाषाणाचीं कोण आर्जवें करतो. मी नाहीं त्याचे मागे लागत. येऊन जाऊन त्याचे मनांतून माझा प्राण घ्यावयाचा आहे, एवढेंच ना ? आणि याचें कारण इतकेंच कीं जे कोणी त्याच्या तडाक्यांत सांपडून मजकडे रडत येत, त्यांस मी आधार देऊन त्या दुष्टापासून त्यांचें रक्षण केलें. याचसाठीं त्यांनै माझ्यावर एवढा दांत धरिला आहे.

सॅलॅरिनो—मला तर खात्रीने वाटते की, तो ह्मणत आहे त्याप्रमाणे महाराजसरकार त्याला तसे कधी करू देणार नाहीत.

अॅन्टोनियो—कायदा जें ठरवील तें महाराजांच्याने कधीही मोडवणार नाही. ते असें करू लागले तर परदेशचे जे शेंकडों लोक या व्हेनिस नगरांत आले आहेत ते त्यांला याबद्दल नांवे ठेवतील. व यांच्या राज्यांत न्याय नाही असें ह्मणतील. कारण या शहरांतील व्यापार, व्यवहार व त्यासंबंधाचा नफा तोटा यांच्याशीं त्या सर्व लोकांचा संबंध आहे. ह्मणून मी ह्मणतो हा नाद सोडून द्या. मला तर वाटते माझ्यावर आलेल्या या विपत्तीमुळे व दुःखामुळे माझी जी विलक्षण स्थिति होऊन गेली आहे तीमुळे या रुधिरप्रिय यहुद्याला आस्थिपंजर मात्र उरलेल्या माझ्या या शरीरांत अच्छेर मांस सांपडेल की नाही याचीच शंका आहे. चला हो बंदीपाल. परमेश्वरा ! त्या यहुद्याच्या ऋणांतून मुक्त होत असतांना वॅसॅनियोची व माझी एकदा भेट व्हावी हीच काय ती अखेरची माझी इच्छा राहिली आहे, आणखी कांहीं नाही.

(जातात.)

प्रवेश ४ था.

स्थळः—बेलमान्ट. पोर्शियेच्या घरांतली एक दालन.
(पोर्शिया, नेरिसा, लोरेन्झो, जेसिका, व बॅलथेसर
प्रवेश करितात.)

लोरेन्झो—वार्डसाहेब, मी तोंडापुरते बोलतो असें
समजूं नका. तर खरोखरच सांगतो, बॅसनियो महा-
राजांचा वियोग सहन करतांना आपणांस किती
कष्ट पडतात, हें आपणच पाहा. हें जर आपण पाहाल
तर अन्टोनियो आणि बॅसनियो या दोघां मित्रांमध्ये
केवढें असाधारण प्रेम असावें याची कल्पना आप-
णांस सहज होईल. आमच्या महाराजांवर अन्टोनियो
शेटजीचें अत्यंत प्रेम आहे. आणि त्या अन्टोनियो
शेटजींना संकटांतून मुक्त करण्याकरितां आपले
यजमानांना आपण या वेळीं जाण्याची परवानगी
दिली हें आपण झोठ्याच थोर मनाचें कृत्य केलें
असें मला वाटतें. व या गोष्टीचा आपणास मोठा
आनंद होईल. इतकेच नाही तर अशा वेळीं सा-
मान्य मनुष्य जें करील त्याहून आपणासारख्यां-
च्या हातून कांहीं तरी विशेष होईल असें मला
खात्रीनें वाटतें.

पोर्शिया—हे पहा कोणतेही कृत्य चांगले म्हणून मीं एकदां केले ह्मणजे मग त्याचा परिणाम कांहीं होवो. त्याबद्दल मला कधीं वाईट बाट्याचें नाहीं. तसेंच यावेळीं ही वाटणार नाहीं. ज्यांचीं अंतःकरणें प्रेमरज्जूनें बद्ध झालीं आहेत व ज्यांचा सर्व काल परस्परांच्या सहवासामध्ये गेला आहे अशांचे स्वभाव, गुण, व चालीरीती, सारख्याच असाव्या असा नियम आहे. त्यावरून मला असें वाटतें कीं, तुमच्या महाराजांचा हा जीवश्चकंठश्च स्नेही हुबेहुब त्यांच्याच सारखा असावासें वाटतें. माझ्या प्राणेश्वराच्या अशा या मित्राला प्राणसंकटांतून सोडविण्याकरितां जें कांहीं माझे हातून झालें तें ह्मणजे मोठेंसें आहे असें मुळींच नाहीं. तथापि जें मीं केले तें बोलून दाखविणें ह्मणजे आत्मस्तुति केल्यासारखेंच होईल. तेव्हां आपले हातानें आपल्याच तोंडाभोंवतीं दिवा ओंवाळून घेण्याचें काम क्षणभर सोडून आतां आपणाला पुढें आणखी काय करावयाचें तें पाहूं ह्मणजे झाले. (लोरेन्झो यास उद्देशून) मी काय ह्मणतें ऐकलें ? माझे प्राणनाथ परत येईपर्यंत येथें राहून, तुम्ही आमच्या वाड्याची व सर्व सामानसुमानाची व्यवस्था ठेवा, असें मी ह्मणते. माझ्याविषयीं म्हणाल तर एकांतांत

राहून, परमेश्वरचिंतन करण्याचें मीं व्रत धरलें आहे ! व नेरिसेलाच मीं जवळ ठेवून घेणार आहे ! दुसरें कोणी नको. तिचा नवरा, व माझे प्राण-वल्लभ दोघेही परत येईपर्यंत आम्ही ईश्वरचिंतनांत काळ घालवणार आहों. आम्ही कांहीं दूर नाहीं राहत; येथून दोनच मैलांवर एक मठ आहे तेथें आम्ही राहणार आहों. हें जें काम मीं तुम्हांला सांगितलें आहे, ते तुम्हीं नाहीं म्हणूं नका. माझ्या वरील तुमचें प्रेम व सध्यांचा प्रसंग यांकडे लक्ष द्या; नाहीं म्हणूं नका.

लोरेन्झो—बाईसाहेब आपण जी जी आज्ञा कराल, ती माझे हातून झाली मात्र पाहिजे तिला मीं नाहीं ह्मणणार नाहीं.

पोर्शिया—तुम्हाला सांगितलेली व्यवस्था माझ्या नोकर चाकरांना माहितच आहे. ते तुमची व जेसिका बाईची आज्ञा नेहमीं पाळतील. बरें, तर आतां आम्ही जातो. यापुढें तुमची भेट जेव्हां होईल तेव्हां खरी.

लोरेन्झो—ईशचिंतनांत आपला काळ सुखानें जावो असें माझे परमेश्वरापाशीं मागणें आहे.

जेसिका—बाईसाहेब इकडची कांहीं काळजी करूं नका.

पोर्शिया—फार उत्तम. तुम्हां सर्वांचे मजवर हे मोठे

उपकार होत. तुम्हालाही परमेश्वराने सुखांत ठेवावे.
बरे, जेसिकाबाई या बरे आतां.

(लोरेन्झो व जेसिका जातात.)

पोर्शिया-कायरे बुवा बॅलथेसर इकडे ये, पाहूं. तूं
चांगला विश्वासू आहेस हे माझ्या अनुभवास आलेले
आहेच. तरी पण आतां ही तुझ्या परिक्षेचीच वेळ
आहे. हे पत्र घे व जितक्या तातडीने तुला जाव-
वेळ तितक्या तातडीने पडचूवा येथे जा. तेथे
माझे चुलत भाऊ डाक्टर बॅलरियो ह्मणून आहेत ते
राहतात. त्यांचेजवळ हे पत्र दे. ते तुला कांहीं
कपडे व कागदपत्र देतील ते घेऊन अगदीं जलदीने
व्हेनिस नगराला जा-तुला कांहीं अडचण पडणार
नाहीं, पडचूवा येथे मचवे तयार असतातच. त्यांपैकीं
एकावर चढ. तूं येत आहेस तों आर्ही तेथ आर्होच.
बॅलथेसर-ठीक आहे हे मजकडे लागले. माझ्याकडून
होईल तितक्या जलदीने मी जातो.

(निघून जातो.)

पोर्शिया-चल, नेरिसे. मीं कांहीं एक कार्य मनांत
योजिले आहे, त्याची तुला कल्पानाही नसेल. तर
मी काय सांगते हे नीट ऐकून घे. आपणाबद्दल आप-
ल्या यजमानांच्या मनांत शंका सुद्धां येणार नाहीं,
अशा रीतीने त्यांची आज गांठ ध्यावयाची आहे.

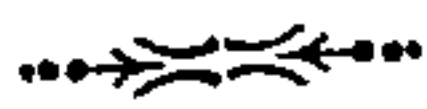
नेरिसा-काय ! काय ह्मणतां ? त्यांची आपली गांठ पडेल ?

पोर्शिया-पडेल ह्मणजे?- पडलीच पाहिजे. मात्र मी ह्मण-
 तें तें कार्य आपण अशा युक्तीनें केलें पाहिजे कीं,
 तें करतांना त्यांनीं जरी आपणाज पाहिले तरी
 तें कोण करित आहेत हे त्यांच्या लक्षांत
 येणार नाहीं.-कायग नेरिसे ?-आपण दोघीनीं
 जर पुरुषवेश घेतला तर, मला वाटतें तुझ्या-
 हून मीच अधिक पाणीदार दिसेन, नाहीं बरें ?
 खचीत, मीं हें अगदीं पैजैनें तुला सांगते ऐकलेंस?-
 माझी ती समशेर मी अशी ऐटीनें कमरेला लट-
 कावून देईन; मोठ्या गुर्मीत आलेल्या तरण्या
 माणसाप्रमाणें खणखणीत आवाजानें मी भाषण
 करीन; मोठ्या कुर्च्यानें व ऐटीनें मी अश्शीं अश्शीं
 पावलें टाकीत चालेन; एखाद्या बडबड्या
 तरुणाप्रमाणें मी सपाटून मारामारीच्या गप्पा मारीन;
 अलौकिक लावण्यसंपन्न युवतींचीं मनें
 माझ्या ठिकाणीं पराकाष्ठेची आसक्त झालीं अ-
 सून, त्यांना आपण निष्ठुरपणें झिडकारलें तेणें-
 करून त्या दुःखानें विव्हळ होत्सात्या माझ्यासाठीं
 झुरणीला लागलेल्या पाहून आपणास फार
 फार पश्चात्ताप होत आहे, अशी मी खोटीच
 तावणी करीन; शिकणें सोडल्याला मला वर्ष झालें

असेल-नसेल, असें मी सर्वांना सांगेन; अशा प्रकारच्या, एक कीं दोन, हजारों गप्पा ठोकून मी आपली स्वतःची पुष्कळशी स्तुति करीन-चल. बागेच्या फांटकापाशीं आपली गाडी उभी असेल, तिकडे चल. आपण गाडींत बसल्यावर माझा बेत काय आहे तो सविस्तर मी तुला सांगेन. चल तर आतां आपल्याला निघालेंच पाहिजे. कारण आपल्याला कमींत कमी वीस मैल आज जावयाचें आहे.

(जातात.)

प्रवेश ५ वा.

स्थळः—बेलमान्ट येथील बाग.

(लॉन्सलॉट व जेसिका)

लॉन्सलॉट—खरोखरींच तसें आहे. कारण, बापानें केलेली पातके त्याच्या संततीला भोगावीं लागतात. ह्मणून बोवा, मला तुझी फार भीति वाटते. काय होईल नीं काय नाहीं, याचा काय नेम सांगावा?—आजपर्यंत मी तुझ्याशीं अगदीं निष्कपटपणें व निर्भीड-

पणें बोलत आलों.—आणखी त्या गोष्टीबद्दल मला काय वाटते तें मी तुला सांगतो. तूं मोठ्या विचारानें वागावेंस हें बरें. कारण तूं खरोखर वाडगी झाली आहेस.

जेसिका—कसेंही असलें तरी माझा नवरा मला साह्य करून यांतून पार पाडील. खरें सांगूं तुला ?—त्यानें मला खिस्ती केलें, आहे समजलास ?

लॉन्सलॉट—वः ! मग तर दोषाचें खापर त्याच्याच डोक्यावर फोडले पाहिजे.—काय तुला खिस्ती बनविलें ?—हें आर्ह्यी इतके खिस्ती लोक येथें एकाशीं एक बसलों आहों; आणि हे आणखी खिस्ती कशाला ? नवीन नवीन खिस्ती करणें ह्मणजे डुकराचें मांस खाणारे अधिक लोक तयार करण्यासारखें आहे ! आणखी सर्वच लोक खिस्ती झालें ह्मणजे डुकराचें मांस महाग होणार दुसरें काय ?

(लोरेन्झो प्रवेश करतो.)

जेसिका—(लॉन्सलॉट यास उद्देशून) अरे, हे पाहिलेस ?—माझे धनी इकडे आले. आतांच तूं जें काय ह्मणत होतास तें मी यांना सांगते.

लोरेन्झो—अरे ए ! तूं जर माझ्या बायकोशीं असा एकांत करूं लागलास,—तर—हं—हं—मी साफ सांगतो, मला नाहीं खपावयाचें.

जेसिका—तसें नाहीं हो. आमच्याबद्दल तुम्ही अगदीं संशय घेऊ नका. याचें व माझें हें भांडण चाललें आहे,—तो मला अगदीं बेलाशक ह्मणतो कीं, तूं यहुद्याची लेकर आहेस. तेव्हां परमेश्वर तुझ्यांवर कधींही कृपा करणार नाहीं. आणखी काय ? ह्मणे—तूं ख्रिस्ती झालीस, तरी तुझा काय उपयोग ?—नवीन नवीन यहुदी लोकांना ख्रिस्ती करावयाचें ह्मणजे निवळ डुकराचें मांस महाग करावयाचें; दुसरें काहीं नाहीं.

लॉरेन्झो—आतां तोंड मीट ! गप्प बसणें ! हा एक मोठा शहाणपणाच आहे. असें मी समजतां. बडबड करणें ह्मणजे निवळ पोपटपंचीपणा.—अरे ए गध्या ! आंत जा. आणि आचार्यांनीं जेवणाची तयारी केली आहे कीं नाहीं हें पाहून ये.

लॉन्सलॉट—तें तर केव्हांचें तयार आहे. कारण त्यांना स्वतः भूक लागली असेलना ?

लॉरेन्झो—अरे वः ! तुला शब्दांवर बऱ्या कोट्या करतां येतात. त्यांना भूक लागली आहे कीं नाहीं हें का मीं तुला विचारलें ? जेवणाची तयारी आहे कीं नाहीं तें पहा.

लॉन्सलॉट—धनी तें सारें झालें आहे. आतां काय ती पाने ठोक्याची बाकी आहेत.—

लॉरेन्झो—बरें तर, पाने कशाला मी तुलाच ठोकतां.

लॉन्सलॉट—धनी तें काशासाठीं ? मी तर तुमच्याच कामाला चाललों ! (पळत जातो)

लैरेन्झो—उगीच कांहीं तरी खुसपटकाडून ही काय वटवट लावली आहेस ? बस कर तुझा फाजील पणा. मी काय सांगतो तें नीट समजून घेत जा. जा आंत जा आणि आचार्यांना ह्मणावें वाढा, समजलास आतां ?

लॉन्सलॉट—हें पहा धनी, पांनं वाढावयाचीं तीं मांडती-लच आणखी मांडायाचीं तीं वाढतीलच, पण आतां जेवायला यायची आपली मर्जी लागेल काय ? (जातो.)

लैरेन्झो—काय गुलाम शब्द तरी जुळवितो पहा ! या मूर्खाच्या डोक्यांत शब्द जसे कांहीं उड्या मारीत आहेत ! मी असे कांहीं लोक पाहिले आहेत, कीं त्यांचा पोषाख सरासरी असाच विचित्र असतो, आणि ते मोठमोठ्या लोकांच्या पदरीं राहून शब्दावर जेव्हां तेव्हां कोट्या करून अर्थाचा अनर्थ करतात. आणि अशा गमती करणारांना ते थोर लोक खुषमस्करे ह्मणतात.—बरें जेसिके कसे काय ? तुझी काय मर्जी आहे ? काय हो वार्डसाहेब, त्या आमच्या वसँनियो महाराजांच्या कुटुंबाबद्दल तुमचें काय मत आहे ?

जेसिका—छे ग बार्ड ! त्यांचें कीं नाहीं, माझ्यानें

कांहीं वर्णनच होत नाही. वसँनियो महाराजांचें कुटुंब इतकें कांहीं उत्तम आहे कीं, त्यांच्या सह-वासानें त्यांना या पृथ्वीवर स्वर्गीय सुख प्राप्त झालें आहे. असै मी समजतें पण त्यांनीं मात्र तिच्याशीं भलेपणानें वागावें ह्मणजे झालें. आणखी ते जर अशा स्त्रीशीं भलेपणानें वागले नाहीत तर त्यांना स्वर्गांत सुख मिळेल कीं नाही याची शंकाच आहे. फार काय सांगूं ?—स्वर्गांतल्या देवांनीं पण मांडला—कीं उत्तम स्त्री कोण ? आणि त्या पणांत जर एका देवानें पोर्शियेस पुढें केलें तर दुसरी स्त्री हिच्यासारखीं हिच्या तोडीची कोणी सांपडेल कीं नाही याची शंकाच आहे.

लोरेन्झो—आणखी ती जशी एक अगदीं योग्य स्त्री आहे, तसा तुलाही अगदीं योग्य पती लाभला आहे, नाही वरं ?

जेसिका—हें काय ? या संबधानें तरी माझें मत आधीं नको का विचारायला ?

लोरेन्झो—हो, हो ! तेंही पण मी तुला विचारणारच होतों आतां तें जेवण झाल्यावर. विचारीन.

जेसिका—मग कशाला ?—मला वाटतें, जेवतांनाच त्या-विषयीं बोलूं. ह्मणजे जेवणाला तेवढीच अधिक चव येईल.

लेरेन्झो—हो, तूं ह्मणतेस तेंही बरेंच. कदाचित्
 माझ्याविषयीं जर कांहीं वेडेवांकडे बोललीस तर
 तेंही अन्नावरोबर अनायासे गिळून टाकाल्याला
 ठीक पडेल.

जेसिका—ठीक आहे. तुमच्याविषयीं मला जें कांहीं
 वाटतें तें मी अगदीं उघड उघडच बोलें.

(जातात.)

पोर्शिया—हे पहा त्यांत 'अच्छेर मांस' एवढेच शब्द आहेत.
 व्हेनिस नगरचा व्यापारी अंक ४, पृष्ठ. १९३.

अंक ४ था.

• प्रवेश १ ला.

स्थळ:-व्हेनिस येथील न्यायमंदीर.

(ड्यूक, कांहीं बडे लोक, अँटोनियो, ब्रँसनियो, ग्रॅशियानो व दुसरे कांहीं लोक प्रवेश करतात.)

ड्यूक-काय हो! अँटोनियो शेटजी येथे हजर आहेत काय ?

अँटोनियो-होय महाराज, हा मी आपल्या पुढेच उभा आहे.

ड्यूक-शेटजी, ज्याच्या अंतःकरणांत दयेला अणु-मात्र जागा नाही, अशा पाषाणहृदयी दुष्ट माणसाशीं तुमचा व्यवहार झाला आहे, हे पाहून मला अत्यंत वाईट वाटते.

अँटोनियो-महाराज, त्याने मजवर मांडलेल्या या नाशकारक वादाबद्दल त्याची समजूत घालण्याची महाराजांनीं पुष्कळ खटपट केली असें मी ऐकले आहे, पण इतकेही करून तो आपला हेका सोडीत नाही. आणि ज्या अर्थी कायद्याचे दृष्टीने मी त्याच्या तावडीतून सुटून असें वाटत नाही, त्या अर्थी त्याचा हा त्वेष मी शांत वृत्तीने

गिकून बसतों व त्याचें हें जुलमी कृत्य मी धैर्यानें
सहन करितों.

ड्यूक-अरे, जा ! कोणी तरी त्या यहुद्याला या
न्यायमंदिरांत बोलावून आणा.

सोलॅनियो-सरकार, तो दरवाज्याशीच उभा आहे,-
हा पहा आलाच तो.

(शायलॉक प्रवेश करितो.)

ड्यूक-जरा बाजूला व्हा. त्यांना माझे समोर येऊं द्या.
शायलॉकशेट तुम्ही तऱ्हेवाईकपणानें हा तुमचा
तंट्या निकराला नेणार असं सर्व लोकांना व मला
लक्षण दिसत आहे. आणि आज जितका विल-
क्षण दुष्टपणा तुम्ही दाखवित आहां त्याहून
जास्त पश्चात्तापांत पडण्याची तुझाला पाळी येईल
अशीही आम्हांला अटकळ होत, आहे म्हणून
क्षणतो क्रीं, त्या विचान्या गरीब व्यापान्याच्या अप-
राधाबद्दल त्याचें एक अच्छेर मांस कापून न घेतां,
त्या ऐवजीं, ठरलेला करारनामा रद्द करून तुम्ही
कर्जाऊ दिलेल्या मुद्दल रकमेतही याला उदार-
पणानें व दयाळूपणानें कांहीं तरी सूट घालाल तर
बरें होईल अहो, या लौकिकवान, उदार व्यापा-
न्याचें केवढें नुकसान झालें, तें तुम्हीं ऐकलेंच
असेल. याशिवाय त्याच्या जिवावर एकामागून
एक कशीं संकटें येत आहेत त्यांकडे

कांहीं नजर द्या. ज्यांना दया माया ह्मणजे काय हे माहित नाही, अशा त्या निर्घृण अंतः-
करणाच्या, पाषाणहृदयी तुर्की व तार्तरी लोकांप्रमा-
णेंच केवळ वागूं नका. तर, त्याच्या संकटावस्थे-
बद्दल तुमच्या अंतःकरणाला कांहीं पाझर फुटावा
व तुम्हीं त्याजवर दया करावी, असें आम्हा सर्वां-
ना वाटते.

शायलोक—मी काय करणार तें मी सरकारांना
जाहीर केलेंच आहे. करारनाम्याची अम्मल-
बजावणी करावयाची व जें आपलें हक्काचें तें
ध्यावयाचें, अशी मीं तर आमच्या पवित्र सँव-
थच्या नावानें शपथ घेतली आहे. आतां आपण
जर मला तसें करूं देणार नाही तर आपण या
नगरवासी जनांना नागरिकत्वाचे जे हक्क दिले आहेत
व जीं जाहीर सनद दिलेली आहे, त्यांना हर-
ताळ लावा. पण या गोष्टीचें लोकांना काय वाटेल
याचा आपणच विचार करा ह्मणजे झालें. आतां,
तीन हजारांची रक्कम घेण्याऐवजीं मी त्यांचें निरु-
पयोगी मांस कां मागतों असेंहि आपण मला
विचाराल. पण या प्रश्नाचें उत्तर देण्याची माझी
मर्जी नाही. ही माझी आपली एक लहर आहे,
असें आपण पाहिजे तर समजा. मग तर झालें ?
अहो असें पहा कीं, उद्यां माझ्या घरीं, जर उंद-

राचा उपद्रव होऊं लागला, आणि त्याला पकडण्याकरितां माझी लहर लागली कीं तीन नाहीं दहा हजार रुपये खर्च करावयाचे, तर त्यांत इतरांचें काय गेलें ?—कां ? आतां तरी आपल्या प्रश्नाचें उत्तर मिळालें ? अहो, कोणा कोणालां डुकराचें तळलेलें मांस आवडत नाहीं; कोणी कोणी मांजर दृष्टीस पडले कीं अगदीं भांबावून जातात; व कोणा कोणाचें तर सनई वाजूं लागली कीं, डोकें फिरून जाऊन, त्यांना कांहीं सुचेनासें होतें. तेव्हां कोणतीही गोष्ट मनुष्याला बरी किंवा वाईट वाटणें हें ज्याच्या त्याच्या मनोविकारांवर, खुषीवर व लहरीवर अवलंबून असतें. आतां आपल्याला उत्तर द्यावयाचें ह्मणजे मीच आपल्याला उलट विचारतां कीं, कोणा कोणाला तरी डुकरांचें मांस कां आवडूं नये ? आणखी निरुपद्रवी मांजरानें तरी असें काय केलें आहे ? त्याचप्रमाणें लाकडाच्या क्षुद्र सनईत तरी असें काय आहे ? ह्मणून मी असें सांगतां कीं, या अँटोनियोचें व माझें पुष्कळ दिवसांचें हाडवैर आहे, त्याची मला अतिशय किल्लस येऊन गेली आहे. यासाठीच या आंतबद्ध्याच्या व्यवहारांत मला पडावें लागलें आहे—कां ? आतां तरी आपलें उत्तर आपल्याला मिळालें ?

बसैनियो-वाः रे ! हें बोलतांना तुझ्या जिभेला हाड तरी असावयाचें होतें ? जिवाला कांहीं तरी वाटतें ? सरकारांनीं विचारल्या प्रश्नांचें हें काय उत्तर झालें ? शायलॉक-तुमच्या प्रश्नांचीं उत्तरे देत बसून, तुमचें समाधान करावयाला माझे कांहीं अडले नाही.

बसैनियो--जे जे प्राणी आपल्याला आवडत नाहीत त्या त्या प्राण्यांना काय आपण ठार मारून टाकतो ? जे पदार्थ आपल्याला आवडत नाहीत त्यांचा आपण नाश करून टाकावा असें तुमचें ह्मणणें आहे काय ?

शायलॉक—ज्यांचा आपण नाश करूं इच्छित नाही त्यांचा द्वेष तरी आपण कोठें करतो ?

बसैनियो—तिटकारा हा पहिल्यानेच कांहीं द्वेष नसतो.

शायलॉक—तर मग काय ? सापानें तुझाला दुसऱ्या-नदां चावले पाहिजे ?

अँटोनियो—मित्रा, हें पहा, या शेटजीशीं वाद करणें ह्मणजे समुद्रकिनार्यावर जाऊन महासागराला, “तूं आपलें विशाल स्वरूप टाकून दे” असें ह्मणण्यासारखें किंवा लांडग्याला, ‘तूं मेंढीचें करडू कं आणलेंस’ असें विचारण्यासारखें, अथवा गगनोदरीं झंझावात उत्पन्न झाला असतां नगाधीपाच्या शिरोभागीं असलेल्या महावृक्षांनीं, तुम्ही एकदम

स्थिर व्हा असें सांगण्यासारखेंच आहे. कितीही कठीण गोष्ट असो, तरी ती सहज करतां घेईल. पण ज्याच्या निर्दयतेला दुसरी उपमाच नाही अशा या यहुद्याच्या अंतःकरणाला दयेचा पाझर ह्मणून कधींच फुटणार नाही. ह्मणून मी हात जोडून तुम्हांला सांगतो कीं, हा नाद तुम्हीं सोडून घ्या व या बाबतींत कोणतीही खटपट न करतां, होईल तेवढ्या त्वरेनें एकदां काय तो या खटल्याचा निकाल मला ऐकू घ्या, आणि या यहुद्याची इच्छा परिपूर्ण होऊं घ्या.

वसैनियो—शेटजी, तुमच्या तीन हजारांच्या रकमेबद्दल हे सहा हजार घ्या. हें काय वाईट झालें?

शायलॉक—या सहा हजारांतून एकेकाचे सहा सहा भाग केले व तो एकेक भाग जरी सहापटी एवढा असला तरीही मी त्यास शिवणार नाहीं. तर ठरलेल्या अटीची अंमलबजावणी करून घेईन; कधीं सोडणार नाहीं.

ड्यूक—जर तुम्ही कोणावरच दया करीत नाहीं तर तुम्हांवर तरी ईश्वरानें दया काय ह्मणून करावी?

शायलॉक—मी जर कांहीं वांकडें करीत नाहीं तर मला काय कोणाची भीति आहे? तुमच्या या लोकमध्ये पुष्कळांनीं गुलाम विकत घेतले आहे। त्यांना तुम्ही पाळलेल्या गाढवांप्रमाणें, कुत्र्यांप्रमाणें

वागवून, त्यांचेकडून काबाड कामे करावयास लावून गुलामगिरीत खुशाल जखडून टाकतां; या गुलामगिरीच्या कष्टमय स्थितीत त्यांचे तुम्ही कसे कसे हाल करतां? तर मी ह्मणतो त्यांना बंधनांतून मोकळे करून, तुम्ही त्यांच्याशीं आपल्या मुलींचीं लग्नें कां लावून देत नाहीं? आणि मनाप्रमाणें वागण्याची, राहण्याची, खाण्यापिण्याची व निजण्यावसण्याची त्यांची यथास्थित सोय तुम्ही कां करून देत नाहीं? असें मी तुम्हांला कां विचारूं नये? हा प्रश्न जर मीं तुम्हांला केला तर तुम्ही असेंच उत्तर द्याल कीं, हे आमचे बंदे गुलाम आहेत. यांचें आम्ही पाहिजे तें करूं. व मीही तसेंच उत्तर देतो कीं, ठरलेल्या अटीवर यांचें जें एक अच्छेर मांस मीं विकत घेतलें आहे, तें मला फार कष्टानें मिळणार आहे, तरी त्यावर माझा हक्क आहे व तें मी घेणारच. तुम्ही जर माझ्या मनाप्रमाणें निकाल केला नाहीं; तर आग लावा त्या तुमच्या न्यायाला! या व्हेनिस शहरांत होणारे हुकूमनामे ह्मणजे अगदीं निरुपयोगी आहेत असेंच ठरेल. ह्मणून मी ह्मणतो, एकदां काय तो लवकर निकाल द्या. बोला? मला योग्य न्याय मिळत आहे कीं नाहीं? सांगा काय तें लवकर.

इथूक—बॅलरियो ह्मणून एक विद्वान् काव्य तें आहेत. त्यांना या खटल्याचा निकाल वेंच करितां येथें बोलाविलें आहे. व ते येथें येई माझ्या अधिकारांत हा खटला मी. तहकूब ठेवित

सॅलेरिनो—सरकार, बाहेर एक इसम आला आहे. तो पडचूवा येथून आला असून त्यानें बॅलरियो साहेबांकडून कांहीं कागदपत्र आणिलें आहेत.

बसॅनियो—मित्रा तूं अगदीं स्वस्थ व शांत मनानें ऐस. अगदीं धैर्य सोडूं नको. तुझ्या केंसालाही आर्झी धक्का लागूं देणार नाहीं. तसा प्रसंग आलाच, तर आधीं मी आपलें मांस, रक्त व हाडे, त्या यहुद्याच्या स्वाधीन करीन.

अॅन्टोनियो—मेंढरांच्या कळपांत रोगानें ग्रासलेले एखादे मेंढरूं जसें सर्वांच्या आधीं मरणें हेंच बरें असतें; किंवा नासून सडून गेलेले फळ इतर फळांच्या अगोदर झाडांवरून गळून पडण्याला जसें योग्य असतें, तसेंच मी ह्मणतो आपणा सर्वांमध्ये अगोदर मरण्याला मीच योग्य आहे (बसॅनियोस उद्देशून) मित्रा स्वस्थपणानें राहून, मी मेल्यानंतर माझ्या थडग्यावर तूं माझ्या मरणाची सर्व हकीकत लिहून ठेव ह्मणजे झालें; याहून माझ्याकरितां तुला अधिक कांहीं एक त्रास घेण्याचे कारण नाहीं. (वकीलाच्या कारकुनाप्रमाणें पोषाक केलेली नेरिसा

प्रवेश करिते.)

बूक—काय ? पॅडचूवा येथून वॅलॅरिओ यांचे पत्र घेऊन तुम्हीच आलां आहां काय ?

नेरिसा—होय. त्यांचेकडूनच आलों आहे. आपलें नेहमी कुशल असावें असें ते इच्छितात.

(एक पत्र देते).

वसैनियो—शेटजी, तुम्हाला आपला सुरा पाजळण्याची येवढी घाई कां झाली आहे ?

शायलॉक—अहो, त्या दिवाळखोराचे मांस कापून घ्यावयाचे आहे म्हणून.

ग्रॅशियानो—त्याचे कापण्याकरितां किंवा स्वतःचेंच कापून घेण्याकरितां चालली आहे येवढी ही तयारी ? पण कोणत्याही धातूच्या शस्त्राची किंवा गळकापू मांगाच्या कुऱ्हाडीची धार तुझ्या मत्सराच्या धारे इतकी तीक्ष्ण असेल कीं नाहीं कोण जाणे ! किती विनवण्या केल्या तरी तुझ्या अंतःकरणाला द्रव म्हणून येत नाहीं.

शायलॉक—नाहीं, नाहीं, बस ! या कामांत तुम्ही कितीही अकल खर्च केलीत, तरी तिचा कांहीं एक उपयोग होणार नाहीं; मी खचीत सांगतो.

ग्रॅशियानो—अरे अधमा ! निर्दया ! धिःकार असो तुला ! तुला जिवंत राहूं देणें म्हणजे खऱ्या न्यायाची विटंबना करण्यासारखें आहे. तुझी ही नीच कृती पाहिली म्हणजे अन्य प्राण्यांचे आत्मे मनुष्यांच्या

जड देहांत प्रवेश करितात, असें जें मत आहे तें मला खरें वाटूं लागतें। कायरे! तुझ्या या अधम आत्म्यानें पूर्वजन्मी लांडग्याचा देह धारण केला होता का ? व मनुष्यवधाबद्दल जेव्हां तुला सुळीं जाण्याचा प्रसंग आला तेव्हां त्या देहांतून निघून तुझी ही निंद्य कर्माची वासना अतृप्त राहिल्यामुळे, तूच तुझ्या या सध्यांच्या देहाचा आश्रय केलास, नाही काय ? कारण तुझ्याही वासना लांडग्याप्रमाणेच अधमपणाच्या व कधीं तृप्त न होणाऱ्या अशा आहेत.

शायलोक—तुम्ही काय वाटेल तें बोला, करारनाम्याची अट आतां कांहीं बदलतां येत नाही, हें तूं पक्कें समज; मग येवढ्यां मोठमोठ्यानें ओरडून विनाकारण आपला घसा का फोडून घेतोस ? तुमचा शहाणपणा आतां पुरे करा; नाही तर तुमचेपाशीं जी काय अकल असेल नसेल ती अशा शुष्क कामांतच तुम्ही गमावून बसाल ! कायद्याची अम्मलबजावणी करून घेण्याकरितां मी येथे आलों आहे, समजलां ?

ड्यूक—डॉ. वॅलरिओ यांनीं या पत्रांत शिफारस करून असें झटलें आहे कीं, आपणांकडे एक तरुण व विद्वान कायदे पंडीत हें पत्र घेऊन ये-

तील, त्यास हा खटला चालवू द्यावा.—बरे आहे.

• ते गृहस्थ कोठे आहेत ?

नेरिसा—सरकार, हे पहा ते आपल्या परवानगीचीच वाट पाहत येथे उभे आहेत.

ड्यूक—तर मग कोणी दोघांनी तिघांनी पुढे जाऊन त्यांना मोठ्या आदराने इकडे घेऊन यावे. बरे ! तोंपर्यंत बॅलरिओ यांचे हे पत्र मंडळींना वाचून दाखवावयाला या कारकूनाला मी सांगतो.

कारकून—(वाचतो.)

‘ नम्रप्रणे मी आपणांस कळवितों की, मला आपले पत्र आले तेव्हांपासून माझ्या जीवास बरे नाही. पण आपल्याकडून पत्र घेऊन मनुष्य आला त्यांचे वेळी आमच्या येथे रोमशहराहून महाविद्वान असे एक वकील मला भेटण्यात्करितां आलेले होते. त्यांचे नांव बॅलथॅसर - असे आहे. यहूदी शेटजींचा व अँटोनियो या व्यापार्यांचा व्यवहार काय आहे याची सर्व माहिती मी त्यांना करून दिली आहे. या कामांत आम्ही दोघांनी मिळून कायद्यांची पुस्तके चालून पाहिली; या खटल्यासंबंधाने माझे स्वतःचे मत काय आहे हे मी त्यांना कळविले आहेच. याशिवाय त्यांच्या सल्लामसलतीचाही या कामी मला अतिशय उपयोग झाला आहे. तेव्हां आपणांकडून आलेल्या निमंत्रणाचा आदर करून माझ्या ठिकाणी मी यांस पाठविले आहे.

तरी हा खटला यांजपुढें चालूं देण्याची आपण परवानगी द्यावी अशी मी विनंती करतो. हे गृहस्थ वयानें लहान आहेत. यावरून त्यांची विद्वत्ता व अनुभवही बेताचाच असेल असे आपण समजू नये तथापि हा खटला ते कसा चालवितात हें आपण प्रत्यक्ष पाहिलें क्षणजे आपणच त्यांच्या विद्वत्तेची तारीफ कराल. मला तर वाटतें यांत त्यांना यश येईल, व त्यांची सर्वत्र कीर्ति होईल असा मला भरोसा आहे.

ड्यूक--हे विद्वान कायदेपंडीत काय लिहितात हें तुम्हीं सर्वांनीं ऐकलेंच आहे. मला वाटतें इकडे येत आहेत हेच ते तरूण विद्वान वकील असावेत.

(कायदेपंडिताचा पोषाख केलेली पोर्शिया प्रवेश करिते.)

ड्यूक—या, या, असे या, वकीलसाहेब. आपण बॅलरियो यांजकडूनच आलां आहां, नाहीं ?

पोर्शिया—होय महाराज.

ड्यूक—या, असे-येथें बसा. या न्यायमंदिरांत आज हा जो खटला निघाला आहे, त्याचें मूळ कारण काय आहे याबद्दल तुम्हांला माहिती असेलच.

पोर्शिया—सरकार, या खटल्यांतली सर्व कच्ची हकीगत मला समजलेली आहे. वरें, पण शेटजी क्षणतात ते कोण ? ते कोठें आहेत ? व दुसरे व्यापारी ते कोणते ?

ड्यूक—(अन्टोनियो व शॉयलॉक यांस उद्देशून) या, तुम्ही दोघे असे पुढे या.

पोर्शिया—तुमचेंच नांव शायलॉक, होय ना ?

शायलॉक—होय, मला शायलॉक म्हणतात.

पोर्शिया—तुम्हां दोघांमध्ये उपास्थित झालेला हा खटला फारच विचित्र आहे. तरी त्याचें स्वरूप इतकें कांहीं व्यवस्थीत व सरळ आहे कीं, या व्हेनिस शहरच्या कायद्याच्या दृष्टीनें तुमच्या या खटल्यांत कोणतीही भानगड दिसत नाही. बरें, या शेटजींच्या तावडींत (अन्टोनियोस उद्देशून) तुम्हींच सांपडलां आहां; नव्हे कां ?

अन्टोनियो—होय, असें ते म्हणतात.

पोर्शिया—तुम्हांस हें करारपत्र कबूल आहे काय ?

अन्टोनियो—होय, मला तें कबूल आहे.

पोर्शिया—तर मग या शेटजीनीं तुमच्यावर दयाच केली पाहिजे.

शायलॉक—कां बरें—ती कां ? याजवर दया करावयाला मला भाग कां पडावें ? हें सांगा पाहूं ?

पोर्शिया—हिं पहा शेटजी, दया करावयाची म्हणजे ती कांहीं जुलमाची किंवा जबरदस्तीची गोष्ट नव्हे. बाबारे ती आकाशांतून सहजासहजीं पृथ्वीवर हळहळू पडणाऱ्या पावसाच्या बिंदूंसारखी आहे. दया

करण्यांत दोहों रितीनीं कल्याणच आहे. जो कोणी दया करतो, त्याचें कल्याण होतें; आणि ज्याचेवर दया होते, त्याचें तर कल्याण होतेंच होतें। दया ही श्रेष्ठाहून श्रेष्ठ आहे. शिरावर धारण केलेल्या मुकुटापेक्षांहि दयेच्या श्रेष्ठ भूषणानें मंडित असलेला सार्वभौम राजा फारच शोभतो. त्याचा राजदंड हा त्याची सत्ता अपार आहे असें सुचवितो. तो पुष्कळ लोकांना व इतर राजांना भीति दाखविण्याचें एक साधन आहे. परंतु राजदंडाच्या दराच्यानें प्राप्त झालेल्या अधिकारापेक्षां दयेचें सामर्थ्य फारच आहे. दया ही राजे लोकांच्या हृदयांतील सिंहासनावर विराजमान झालेली असते. मनुष्याच्या ठिकाणीं दया हा एक ईश्वरी गुण आहे। कोणत्याही कामांत न्यायाची आणि दयेची जर जोड झाली तर ऐहिक सत्ता ही परमेश्वरी सत्ते सारखी दिसूं लागते। ह्मणून मी ह्मणतो, शेटजी या गोष्टीचा नीट विचार करा. / तुझाला जरी न्याय पाहिजे आहे, तरी मी खचित सांगतो, नुसत्या न्यायानें कोणाचेंहि पारलौकिक कल्याण व्हावयाचें नाहीं। ईश्वरानें सर्वांवर दया करावी, अशी जर आपण त्याची नेहमीं पार्थना करित असतो, तर मग आपण एकमेकांशीं वागतांना एकमेकांवर दया करावी असेच सिद्ध होतें, नाहीं काय ?

तुम्ही ह्मणतां तशा प्रकारें न्याय होऊं नये, तर खरा खरा न्याय व्हावा, ह्मणजे दयेला धरून तो न्याय व्हावा, असें माझे ह्मणणें आहे. व एवढ्याच साठीं मी एवढा वेळा विवेचन केलें, आतां, तुम्हांला केवळ न्यायच पाहिजे असेल तर तो व्हेनीस नगरच्या, या व्यापाऱ्याला प्रतिकूल असाच द्यावा लागेल.

शायलोक—अन्या यकरा असा जर हेका मी धरीत असेन तर त्याचें योग्य प्रायश्चित्त मला मिळेल, पण तसें यांत कांहीं नाहीं. माझे इतकेंच ह्मणणें कीं कायद्याप्रमाणें माझा खरा खरा काय तो न्याय व्हावा, व मला हें करारपत्र पुरें करून मिळावें; मला आणखी कांहीं नको.

पोर्शिया—पण तुमचें कर्ज फेडण्यालां याला ऐपत नाहीं का ?

बसैनियो—हो, हो, आपल्या समक्षच त्याची फेड करण्यास आम्ही तयार आहों. इतकेंच नाहीं, पण त्याच्या दुप्पट रकम देण्यालाही आमची ना नाहीं, व एवढ्यावर भागत नसलें तर दसपट रकम देण्याचें मी आपल्या शिरावर घेतों. आणि ह्मटल्याप्रमाणें माझे हातून घडलें नाहीं, तर माझे हात, मस्तक, किंवा काळीज यांतून पाहिजे तें कापून देण्याला मी तयार आहें. आणखी येवढ्यानेंही जर

त्यांचें समाधान होत नसेल तर न्याय मागण्याच्या ऐवजीं सूड उगविण्याचीच इच्छा शेटजींच्या मनांत जास्त प्रबल झाली आहे, असें ह्मणावें लागेल. आतां आपणच कायदा हातीं घ्या, आणि पुष्कळ हित कशांत आहे हें पहा; मग त्यांत थोडाबहुत अन्याय झाला तरी तिकडे दुर्लक्ष करूनहि पुष्कळ हित साधण्याविषयीं यत्न करा. आणि शेटजींचा नीच हेतु जागच्या जागीं दाबून टाका. एवढेंच आमचें मागणें आहे.

पोर्शिया—छे, छे, असें कधींही होणार नाहीं. मान्य केलेला करारनामा रद्द करण्याचे सामर्थ्य या व्हेनीस नगरच्या कायदांत नाहीं. या खटल्यांत जर असा निकाल दिला, तर तें एक उदाहरण होऊन बसेल. व एका चुकीमुळे कायद्याच्या प्रकरणांत पुढेंही अनेक चुका वेळेवेळीं होत जातील; ह्मणून तसें करतां येत नाहीं.

शायलॉक—आहाहा ! या वेळीं येथें प्रत्यक्ष धर्मराज अवतरले आहेत असें मला वाटते. सरकार, खरोखर आपली जितकी स्तुति करावी तितकी थोडीच.

पोर्शिया—तुमचा तो करारनामा मला पाहूं घ्याल काय ?

शायलॉक—हा घ्या, महाराज—हा घ्या. हा पहा.

पोर्शिया—शेटजी, कर्जाच्या रकमेच्या तिप्पट पैसे

शायलॉक—छे! छे! छे! महाराज, तसें नाहीं व्हावयाचें !

मी अगोदरच परमेश्वराची शपथ वाहून चुकलों आहे.

आतां मला जरी कोणी व्हेनीस शहर देऊं केलें तरी

तें मला नको. मी आपली शपथ मोडणार नाहीं.

पोर्शिया—अहो पण हें काय ? या कागदाची मुदत

तर टळून गेली आहे; आणि यावरून पाहिलें

असतां त्या व्यापाऱ्याच्या काळजाजवळचें मांस

कापून घेण्याला या शेटजींना पूर्ण हक्क पोंहचत

आहे. तर शेटजी, एवढी कृपा करा, व हे कर्जाच्या

तिप्पट पैसे ठेवले आहेत ते घेऊन हा कागद मला

फाडून टाकू द्या.

शायलॉक—अहो, त्यांत लिहिलेली शर्त पुरी झाली

ह्मणजे तो आपण खुशाल फाडून टाका. आपण

खरोखरीच फार उत्तम न्यायाधीश आहा. आपण

मूर्तिमंत न्यायकर्ते आहां. आतांपर्यंत आपण

केल्लें कायद्यांच्या कलमांचें विवेचनही सर्वोत्कृष्ट

झालें आहे. आणि आतां कितीही माझीं आर्जवें

केलीं तरी मीं केलेला निश्चय कालत्रयीं फिर-

णार नाहीं; तो मी शेवटास नेईन, सोडणार नाहीं.

अँटोनियो—सरकार, काय तो निकाल सांगून टाका,

अशी माझी आपणास विनंति आहे—हें मी मना-

पासून सांगतो.

पोर्शिया—असें आहे, तर मग आपल्या काळजा-

जवळचें मांस कापून घेण्याला तयार व्हा.

शायलॉक—आपण थोर आहां. आपलें वर्णन मीं काय करावें !

पोर्शिया—या करारपत्रामध्ये लिहिलेली अट अगदीं कायदेशीर आहे; व तीप्रमाणें अम्मलबजावणी होणें जरूर आहे.

शायलॉक—आपण ह्मणतां तें अक्षरशः खरें आहे. आपण सुज्ञ आहां. प्रत्यक्ष न्यायमूर्तीच आहां. आपल्या मुद्देवरून तर आपण केवळ तरुण दिसतां पण ज्ञानानें व विचारानें आपण फार वृद्ध *आहां.

पोर्शिया—तर, छाती उघडी करा, कपडे काढा, हा सुरा तयार आहे.

शायलॉक—सरकार काळजाच्या अगदीं जवळचा भाग कापावयाचा असें या करारपत्रांत लिहिलें आहे; नाहीं का ?—अगदीं हेच शब्द आहेत, नाहीत का ?

*असेच उद्गार शंकुतलेविषयीं दुष्यंताच्या मुखांतून मुक्तेश्वरानें बदाविले आहेत, तें येथं ताहून पाहण्यासारखे आहेत. वरील वाक्याचें मूळ असें:—

Shylock—

Tis very true: O wise and up right Judge !
How much more elder art thou than thy looks !
शाहीं समानार्थक पद्य हें:—

एकोनि चातुर्याची गोष्टी, ।
राजा चमत्कारला पोटी ।
ह्मणे हे वयें आति धाकुटी, ।
विचारें वृद्ध दिसता आहे, ।

महाभारत आदिपर्व

पोर्शिया—हो, हो, तसेच आहेत—अगदीं हेच शब्द आहेत. पण मांस बरोबर तोलून घेण्याकरितां तुम्ही काटा आणला आहे ना ?

शायलॉक—होय, सरकार! माझ्याकडून सर्व तयारी आहे.

पोर्शिया—बरें तर आतां, एखाद्या शस्त्रवैद्याला बोलावा, व या मनुष्याच्या काळजाजवळचें मांस तुम्हीं कापून घेतलें ह्मणजे त्याच्याकडून लागलीच याच्या जखमा नीट बांधण्याची तजवीज करा; नाही तर त्याच्या शरीरांतून अतिशय रक्तस्राव होऊन तो विचारा तात्काळ मरण पावेल.

शायलॉक—सरकार, या करारपत्रांत असें नाही कोठें लिहिलें.

पोर्शिया—नसेल—तसें स्पष्ट म्हटलें नसेल; म्हणून काय झालें ? त्याच्याशीं काय करावयाचें आहे ? तरी पण सदय मन करून तुम्ही त्याच्यावर एवढी मेहेरबानी केली तर चालणार नाही का ?

शायलॉक—छे ! छे ! या कागदांत तर तसें मला नाही कोठें दिसत ! छे ! तसें यांत कोठें लिहिलें नाही.

पोर्शिया—(अँटोनियोस उद्देशून) काय हो, यावर तुमचें कांहीं ह्मणणें आहे ?

अँटोनियो—कांहीं नाही. मी हा पहा अगदीं तयार आहे. तर (बँनियो याजकडे पाहून) मित्रा, ये तुला

एकदां अखेरचा-भेटून घेतों. बरं आहे, आतां येतों
 तुझ्याकरितां माझा अशा रतीनें अंत झाला असं
 मनांत आणून दुःख करून घेऊं नको. दैव फिरलें
 म्हणजे त्याचा विचित्र खेळ दृष्टीस पडतो. हें
 लक्षांत आण. म्हणजे दैवाची आपल्यावर मोठी
 मेहेरबानी झाली आहे असं तूच म्हणशील.
 कारण दैवाचा नेहमीचा क्रम म्हटला म्हणजे हा
 कीं, 'पैसा,' 'पैसा' करीत जन्मभर दुःखांत तळमळ-
 णान्या मनुष्याची सर्व गात्रें जर्जर झालीं अस-
 लीं, व त्याचे डोळे स्मशानाकडे लागले असले
 तरीही त्याला या यातनांतून तें मुक्त करीत
 नाहीं ! तेव्हां अशी कष्टमय स्थिति प्राप्त न
 होतां मला मरण येत आहे हें काय वाईट !
 माझा कोणत्या प्रकारें अंत झाला ही सर्व हकीकत
 तू आपल्या प्रियपत्नीला सांग. माझे तुझ्यावर के-
 वढें प्रेम होतें हें तिला सांग. मी मेल्यावर मागे
 मला वाईट म्हणून माझी निंदा करूं नको.—आणि
 तिला ही सर्व काहणी सांग.—चुकूं नको बरं ! तुला
 प्राणापेक्षांही प्रिय मानणारा असा एक मित्र होता
 कीं नाहीं हें मग तीच सांगेल. आतां,
 आपला मित्र मेल्याचें तुला अतिशय दुःख व
 पश्चात्ताप होईल हें खरें; पण मी तुझ्या कर्जाची
 फेड करीत आहे, याचा मात्र मला पश्चात्ताप

होत नाही. कारण एकदां या यहुद्यानें माझ्या काळजांत आपली सुरी भोंसकली कीं तुझे कर्ज फिटलेंच ह्मणून समज.

बसैनियो—मित्रा अँटोनियो ! प्राणापेक्षांही प्रिय अशां एका स्त्रीशीं माझें लग्न झालें आहे हें खरें; तरी पण माझ्या जिवाची, माझ्या स्त्रीची, किंवा सर्व जगाचीही तुझ्यापुढें मला कांहींच किंमत वाटत नाही. व तुला या राक्षसाच्या तावडींतून वांचविण्यासाठीं त्या सर्वांची आहुती देण्याची पाळी आली तरी मी देईन; कां कूं करणार नाही.

पोर्शिया—काय हो, तुमची स्त्री येंथें असती, व तिच्या कानीं हें तुमचें बोलणें पडलें असतें तर तिला हें आवडलें असतें काहो? मला नाही वाटत तिला आवडलें असतेंस.

ग्रॅशियानो—मलाही पण वायको आहे; व तिच्यावर माझी फारच प्रीति आहे, हें मी खात्रीनें सांगतो. पण ती जर या वेळीं स्वर्गांत असती आणि तिनें कोणा देवाचें सहाय्य संपादन करून या नीच यहुद्याची मति बदलून टाकली असती तर किती बरं झालं असतं !

नेरिसा—ती येंथें नाही ह्मणून बरें आहे. नाही त हें तुमचें बोलणें ऐकून तिनें सारें घर डोक्यावर

शायलॉक—हे ख्रिस्ती लोक आपआपल्यावरील संकट नाहीसे व्हावे व्हाणून, पहा कसे आपल्या बायकांच्या जिवावर उदार झाले आहेत! मला पण एक मुलगी आहे. आणि ती ख्रिस्त्याच्याहातीं पडण्यापेक्षां तिला एखादा कसाबसा यहूदीच नवरा मिळता तरी बरे होते.-अरे पण हे काय ? यांच्या बडबडीत विना-कारण वेळ निवून चालला. सरकार! आपण आतां एकदाचा निकाल देऊन टाका.

पोर्शिया—हो, हो. शेट्जी, त्या व्यापाऱ्याच्या शरीरातील एक अच्छेर मांस तुमचें आहे; तें तुमचें व्हाणून मी ठरवित आहे, आणि न्यायासन तें तुम्हाला देववीत आहे.

शायलॉक—वाः! वाः! उत्तम! उत्तम! आपण अगदीं योग्य न्याय केला.

पोर्शिया—तुम्ही त्याचें मांस कापून घ्यावे असें कायद्यानें मी ठरविलें आहे; व त्याप्रमाणें हें न्यायासन तुम्हाला तें देववीत आहे.

शायलॉक—न्यायाधीश महाराज, आपण सुज्ञ आहांत; आपण सांगितलेला निकाल अगदीं अगदीं योग्य आहे.—यांत शंका नाही. ठीक आहे. तर मग, ये ! ए अँटोनियो चल असा पुढें ये!

पोर्शिया—शेट्जी, पण जरा थांबा. यांत आणखी कांहीं आढे या कागदावरून पहातां. तुम्हाला त्या-

च्या रक्ताचा एक बिंदुही मिळत नाही. हे पहा, यांत “ अच्छेर मांस ” एवढेच शब्द आहेत. हा घ्या तुमचा कागद. आतां तुम्हाला त्याच्या शरीरांतले अच्छेर मांसच काय तें ध्यायचें; समजलां नां? पण हे मांस कापून घेतांना, त्याच्या खिस्ती रक्ताचा एक थेंबहि खालीं पडतां कामा नये! जर पडला तर संभाळा बरे—या व्हेनीस नगरच्या कायद्याअन्वये तुमचा जमीनजुमला, तुमची सर्व माल मिळकत, तुमचें घरदार, वगैरे जें काय असेल तें सर्व जप्त होईल. व तें या व्हेनीस संस्थानांत जमा केलें जाईल.

ग्रॅशियानो—महाराज, आपण अगदीं बरोबर ह्मणतां! कांहो शेटजी ! ऐकलें का ? हे विद्वान न्यायधीश महाराज, काय सांगत आहेत ?

शायलॉक—काय ? कायदा असा का आहे ?

पोर्शिया—शेटजी, कायद्याचें कलम काय आहे, तें तुम्हीच पहा. ज्या पक्षीं, ‘ माझा न्याय व्हावा, ’ ‘ माझा न्याय व्हावा, ’ असें तुम्ही मोठ्या निकरानें ह्मणत आहां त्यापक्षीं तुम्ही ह्मणत आहां तसाच खरा खरा न्याय झाला पाहिजे असें आम्हीहि म्हणतो.

ग्रॅशियानो—सरकार, आपण किती तरी सुज्ञ आहां; शेटजी, न्यायधीश अतिशय सुज्ञ आहेत खरेंच ! समजला का ?

शायलॉक—असें आहे तर मग सरकार, न्यायाधीशांनी दिलेला निकाल मान्य करून, त्यांनीच काढलेली तडजोड, मी पसंत करितों. आणि कर्जाच्या तिप्पट रक्कम मला त्याच्याकडून देववा ह्मणजे मी त्या खिस्त्याला सोडून देतो.

वसैनियो—हं, हं, हे घ्या पैसे.

पोर्शिया—अहो जरा थांबा, इतकी घाई कां ? या शेटजींना अगदीं पूर्ण न्याय मिळाला पाहिजे !—जरा दम धरा, असे उतावीळ होऊं नका.—करारनाम्यांत नमूद केलेली शर्त मोडल्याबद्दल ठरलेल्या दंडावरच काय तो शेटजींचा हक्क आहे. त्याशिवाय त्यांना एक कवडीही मिळणार नाही.

ग्रॅशियानो—कसें काय शेटजी! न्यायाधीश महाराज कसे काय न्यायी व सुज्ञ आहेत !

पोर्शिया—ह्मणून शेटजी, मी तुम्हांला असें सांगतो कीं, आपली या व्यापाऱ्यांचें मांस कापून घेण्याची तुम्हीं तयारी करा. पण सांभाळा वरें—रक्ताचा एक थेंबही पाडूं नका; व अच्छेरापेक्षां कमी कापूं नका, किंवा अधिकही कापूं नका. तुम्ही अच्छेरांत उणें अधिक कापारु तर चालणार नाही. फार तर काय?—पण वजनांत अच्छेराहून एक रेसभर उणें अधिक कराल किंवा एका केंसाचाही फरक पाडाल तर तुमचे प्राणावर येऊन बेतली ह्मणून

समजा. याशिवाय तुमच्या सर्व मालमत्तेची जप्ती होईल, ती वेगळीच.

ग्रॅशियानो—शेट्जी, न्यायाधीश कसे आहेत ?—प्रती धर्मराज अंतर्ले आहेत बरे का !—कायरे निंदका, आतां कशी खोड मोडली !

पोर्शिया—अहो ! हे शेट्जी स्वस्थ उभे कां ?—शेट्जी, आतां अडले कोठे ?

शायलॉक—माझी मुद्दल रक्कम तरी मला आतां देव-वा ह्मणजे मी आपला चाललो.

बसॅनियो—अहो ही इकडे केव्हांची तुमच्यापुढे ठेविली आहे.

पोर्शिया—पण रक्कम वेण्याचे तर त्यांनीं भर कोर्टांत नाकारिलें आहे. त्यांना त्यांचा न्याय, व हुक्म-नाम्याची अम्मलबजावणी येवढे त्यांना आतां काय तें मिळावयाचें.

ग्रॅशियानो—अहो, कसे आहेत धर्मराज !—मूर्तिमंत धर्मराज,--शेट्जी, तुम्ही मला हा शब्द शिकविलात, हें बरे केलें.

शायलॉक—मग काय ह्मणतां ? नुसती मुद्दल रक्कम मिळेल असें तरी करतां का ?

पोर्शिया—नाहीं, नाहीं. कांहीं एक करतां यायचें नाहीं ! केवळ दंड मात्र तुला द्यावा लागेल; आणि तो देखील, मघांशीं सांगितल्याप्रमाणें, तुझ्या मालमत्तेची जप्ती करून वसूल केला जाईल.

शायलॉक—फार उत्तम! सैतान त्याचें वाटोळे करो!
यापुढें तुमचे प्रश्नाचें उत्तर देण्याला मी येथें
थांबत नाहीं.

पोर्शिया—शेटजी, अम्मळ थांबा हो, येवढ्यानेच
कुठें भागत आहे? कायद्याचें दुसरें एक कलम तुम-
च्यावर लागूं होत आहे. व्हेनीसनगरच्या कायद्यांत
असें सांगितलें आहे--वरें कां शेटजी-कीं कोणी
परक्या मनुष्यानें व्हेनीस नगरच्या कोणाहि नाग-
रिकाचा जीव घेण्याचा प्रत्यक्ष अगर अप्रत्यक्ष री-
तीनें यत्न केला असें कायद्यानें सिद्ध झालें तर
तो एक भयंकर अपराध होईल. व त्याबद्दल
त्या इसमाच्या मिळकतीचा व मालमत्तेचा अर्धा
भाग सदरहू नागरिकाला देववावा. व बाकीची
मालमत्ता खासगीकडे जप्त करावी. शिवाय अशा
अपराध्यावर दया करून त्याला जीवंत ठेवणें न
ठेवणें हें केवळ येथल्या महाराज सरकारच्या मर्जी-
वर अवलंबून राहिल. त्या बाबतींत इतर कोणाला-
च बोलण्याचा अधिकार नाही. तर आतां मी असें
सांगतो कीं, हें कलम तुमच्यावर पूर्णपणें लागू होत
आहे; प्रतिवादीचा जीव घेण्याचा प्रत्यक्ष व
अप्रत्यक्ष यत्न तुम्हीं केल्याबद्दलचें आतांच सर्वा-
समक्ष शाबीत झालें आहे. क्षणून या अपराधाबद्दल
मी मघांशीं सांगितलेल्या शिक्षेस तुम्ही सर्वस्वीं

पात्र झालं आहां. तेव्हां आतां ड्यूक साहेबांच्या पायां पडा, व त्यांची क्षमा मागा.

शिशियानो—शेट्जी, आतां आपण फार्शी जावें, अशी आपल्याला माझी विनंति आहे. पण हो !— तुमची सर्व मालमत्ता सरकारांत जप्त झाली आहे, तेव्हां फासाची दोरी तरी आतां तुम्ही कोठून आणाल ? पण मी ह्मणतो तुम्हांवर सरकार दयाळू होऊन तेवढी सरकारी खर्चानें तुम्हाला मिळेल; कांहीं हरकत नाही !

ड्यूक—शेट्जी, आमच्या व तुम्हां यहुदी लोकांच्या स्वभावांत किती फरक आहे, तो पाहिलात ? असो. आतां तुम्हांवर दया करून आम्ही तुम्हाला जीवदान देतो. अहो कायद्यांत लिहिल्याप्रमाणें तुमची अर्धी जिंदगी अँटोनियोला मिळावयाची ती तर त्याला मिळेल पण अर्धी सरकारांत जमा व्हावयाची ती, तुम्ही ताठा सोडून नम्रपणें वागू लागाल तर, तुम्हांकडे ठेवूं, केवळ दंडाची रक्कमच कायती तुमच्यापासून घेऊं.

पोशिया—हें पाहिजे तर सरकारतर्फे आपण म्हणावें. हें म्हणणें अँटोनियोला लागू नाही.

शायलॉक—असें तरी कशाला करतां ? माझा जीव किंवा जिंदगी कांहींच सोडूं नका. अहो, ज्या पायावर माझे घर उभारलें आहे तो पाया मजपासून काढून

घेतल्यावर मग घर माझें तें कश्याचें ? कारण ज्या साधनानें मी आपला जीव जगवितों तें साधनच तुम्ही घेतलें, तर तुम्ही माझा प्राणच घेतला. असें होत नाहीं काय ?

पोर्शिया— (अन्टोनियो याजकडे पाहून) काय हो, याजवर तुम्ही दया करून याला काय सोडून देण्यास तयार आहा ?

ग्रॅशियानो—मी तर बुवा याला फाशी द्यावयाला लागणारी दोरी देण्यास तयार आहे. अधिक कांहीं मिळणार नाहीं.

अन्टोनियो—महाराज, आपली व सरकारची परवानगी मिळेल, तर मी बोलतो. अर्धी जिंदगी दंड म्हणून जप्त करावयाची ती त्याला आपण सोडली तर मला समाधानच आहे. आतां दुसरा अर्धा भाग मला मिळावयाचा तो, याची मुलगी पळवून नेणाऱ्या मनुष्याला याच्या मरणानंतर मिळावा असें मी इच्छितों; मात्र, याबद्दल त्यानें दोन गोष्टी केल्या पाहिजेत:--एक ही कीं, यानें आतांचे आतां ख्रिस्ती व्हावें, आणि दुसरी ही कीं, मरणसमयीं यानें आपली जिंदगी, याचेपाशीं जी कांहीं असेल ती, त्यानें आपल्या मुलीच्या व जावयाच्या नांवानें करून द्यावी.

ड्यूक-ठीक आहे. आम्ही म्हणतो, त्याने असेच करावे.

हे त्याला कबूल नसेल तर आम्ही मघांशी सांगि-
ल्याप्रमाणे त्याच्यावर कोणत्याहि प्रकारे दया केली
जाणार नाही.

पोर्शिया--काय हो शेटजी, बोला, या सर्व गोष्टी
तुम्हाला कबूल आहेत काय ? किंवा यावर तुमचे
काही म्हणणे आहे ?

शायलॉक--होय, हे सर्व मला कबूल आहे.

पोर्शिया--तर मग, (शिरस्तेदार यांस उद्देशून) या
सर्व गोष्टी एका कागदावर लिहून घ्या.

शायलॉक--आतां मजवर मेहेरबानी करून मला
एकदां येथून जाऊं द्या. सध्यां माझ्या जिवाला बरे
नाहीं. कागद लिहून मागाहून माझ्याकडे पाठवून
द्या; मी सही करून देईन.

ड्यूक--जा आतां; पण कागदावर तुमची सही
मात्र झाली पाहिजे.

पोर्शियानो--मी जर न्यायाधीश असतो तर या यहु-
द्याला दहा वेळां फाशी देण्याचा हुकूम केला
असता.

(शायलॉक जातो.)

ड्यूक--आतां कृपा करून, आमच्यावरोबर आमच्या
येथेच जेवायाला चला.

पोर्शिया--महाराज, मेहेरबानी करून मला
एवढी माफी करावी. आजचे आज मला

पडूवा येथें गेलें पाहिजे. ह्मणून आतांच्या आतांच मी निघणार आहे.

ड्यूक—आपल्याला वेळ नाही, याचे आम्हांला फार फार वाईट वाटते. (अँटोनियो याजकडे वळून) या सद्गृहस्थांना संतोषित करा वरें का. यांचे तुम्हांवर अनंत उपकार झाले आहेत.

(ड्यूक व त्याचे नोकर जातात.)

वसेनियो—महाराज, आज आपण केवळ आपल्या विद्वत्तेच्या व बुद्धिकौशल्याचा वळावर माझ्या मित्रावर व मजवर आलेले आरोप दूर करून आम्हांला मोठ्याच संकटांतून मुक्त केलें, यांत संशय नाही. आतां या यहुद्याला देण्याकरितां तीन हजार रुपये आम्ही जे आणले आहेत, ते आपल्या सन्मानार्थ खर्च करावे असें आमचें मानस आहे. तर आमची ही नम्र सेवा आपण स्वीकारावी अशी आमची आपणास विनंति आहे.

अँटोनियो—प्रेमाच्या किंवा सेवेच्या मोबदल्यानें आपले आम्हांवरील उपकार कधीं फिटणार नाहीत. आम्ही आपले निरंतरचेच ऋणबद्ध झालों आहों.

पोर्शिया—ज्याला समाधान झाले, त्याला सर्व कांहीं मिळालें असें मी समजतो. तुम्हांला या संकटांतून सोडविण्याचा माझा यत्न सफल झाला हें पाहून मला अत्यंत समाधान होत आहे. व त्यांतच जें

कांहीं मिळावयाचें तें सर्व मला मिळालें. मोवद-
ल्यांच्या इच्छेनें मीं आजपर्यंत कोणतीच गोष्ट केली
नाहीं. आपली आमची पुन्हां भेट होईल तेव्हां.
आह्मी काय क्षणतो त्याचा खुलासा होईल. आतां
आंपण यावे, व आह्मीही आपली रजा घेतों.

बसैनियो -- आपण नको नको क्षणतां तरी आह्मी
कांहीं तरी देणारच; हें बक्षीस क्षणून नव्हे, तर
आह्मा गरीबांची आठवण राहावी एवढ्याचकरितां
आपण आमचें हें क्षणणें मान्य करावें. सारांश,
आह्मी आपणापार्शीं देण गोष्टी मागतों—एक ही
कीं, आह्मी देत आहों तें नको क्षणूं नका.
आणखी, दुसरी ही कीं, आपणाला फारच त्रास
पडला त्याबद्दल आपण आह्माला क्षमा करा.

पोशिया—बरे आहे. तुम्हीं तर बुवा भारी आग्रह
करतां. तेव्हां मलाहि तुम्हांला नाहीं म्हणवत नाहीं.
(बसैनियोयास उद्देशून) तुमचे तेवढे हात मौजे
आम्हाला देतां का ? तुमची आठवण म्हणून मी
ते नेहमीं आपल्या हातांत घालीत जाईन.

(बसैनियो हातमौजे काढून देतो.)

आणि तुम्ही म्हणतां तसाच जर तुमचां
मजवर लोभ आहे तर ही एवढी आंगठी
आम्हांला द्या. (बसैनियो हात मागें घेतोसें पाहून)
तुम्ही आपला हात असा मागें मागें कां घेतां ?

तुम्हापार्शीं आणखी कांहीं मागत नाहीं. स्नेहाखा-
तर एवढी आमची ही विनंति अमान्य करूं नये.

बसैनियो—ही अंगठी ? छे, ही तर अगदीं क्षुल्लक
वस्तु. असली हलकी देणगी आपणाला देण्याला
मला संकोच वाटतो.

पोर्शिया—पण आम्हाला आपली हीच हावी; दुसरे
कांहीं नको. आमचे मन हिच्यावरच वसले आहे.

बसैनियो—या अंगठीची किंमत कांहीं फारशी नाही
पण दुसऱ्या एका बाबतींत हिचे महत्व विशेष आहे.
तरी चिंता नाही; सर्व व्हेनीस शहरांत अत्यंत मौ-
ल्यवान अंगठी कोणापार्शीं आहे ही चवकशी कर-
वितों वाटेल ती किंमत पडो-ती देऊन ती मी अंगठी
खरेदी करतो आणि आपणाला अर्पण करतो. पण ही
अंगठी मात्र मला देतां येत नाही; निरुपाय आहे.
याबद्दल क्षमा असावी.

पोर्शिया—वाहवा ! एकंदरीत आपण मोठेच दानशूर
आहां. अहो, मजपार्शीं कांहीं मागा म्हणून आपणच
ना आम्हांला म्हणाला आणि आम्हाला जें मागावेसे
वाटलें तें मागितल्यावर, आतां असें कां म्हणतां ?

बसैनियो—काय सांगू महाराज ! ही आंगठी मला
माझ्या प्रिय पत्नीने दिलेली आहे. आणि तिने
जेव्हां ही माझ्या बोटांत घातली तेव्हांच मला
बजावून सांगितलें कीं, ही कोणाला देऊं नका.
विकूं नका, किंवा हरवूं नका.

पोर्शिया--हो, हो, मनांतून वस्तू घावयाची नसली ह्मणजे पुष्कळ लोक अशीच कांहीं तरी सबब सांगतात. तुमची बायको जर वेडी नसली, आणखी ही अंगठी घेण्याला आमचा अधिकार किती पोंचतो हें जर तिला नीट समजेल, तर ती ह्मणजे तुमच्यावर रुसूनच बसेल असें वाटत नाही.

(पोर्शिया व नेरिसा रागावून जातात.)

अँटोनियो--मित्रा बसँनियो, जाऊं दे, -अंगठी त्यांना दे. त्यांचे आपणांवरिल अनंत उपकार स्मरून व मजवरील प्रेमाकडे लक्ष देऊन ही अंगठी त्यांना दिल्याबद्दल तुझी बायको तुला जें बोलेल तें बोलूं दे; निमूटपणें ऐकून घे.

बसँनियो--(ग्रॅशियानो यांस उद्देशून) अरे, जा, त्यांना गांठून ही अंगठी दे, आणि कसेंहि करून अँटोनियो याच्या घरीं त्यांना परत घेऊन ये. जा--जा--लवकर जा.

(ग्रॅशियानो जातो.)

(अँटोनियो यांस उद्देशून) चला तर, आपणहि असेंच तुझ्या घरीं जाऊं. उद्यां मोठ्ठा पहाटे आपण दोघेही बेलमान्ट येथें जावयास निवृं बरं का. तर चला लवकर.

(जातात.)

प्रवेश २ रा.

स्थळः—व्हेनीस नगरांतील एक रस्ता.

(पोर्शिया व नेरिसा दोघी प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—अग नेरिसे ! त्या यहुद्याचें घर काणतें याचा तपास आधीं कर; त्याला भेटून ह्या कागदावर त्याची सही घे. बरें तें असो. आपणास आज रात्रीच येथून निघायाचें बरं का. आपले प्रियकर बेलमॉन्ट येथें जाऊन पोहोचले नाहींत तों आधींच आपण तेथें जाऊन पोहोचूं—खरोखर, या कागदानें लोरेन्झो याचेंहि कल्याणच होईल.

(ग्रॅशियानो प्रवेश करितो.)

ग्रॅशियानो—महाराज, आपल्याला मी तर एकदांचें—गांठलेंच-आमचे धनी बसूनियोसाहेब यांनीं पुष्कळ विचार केला आणि बऱ्याच विचारानंतर ही अंगठी आपणांस द्यावी ह्मणून त्यांनीं ठरविलें; तरी हिचा स्वीकार करून, आज रात्री आपण दोघांनीं अँटो-नियो शेटर्जीच्या घरीं भोजनास आलें पाहिजे. अशी विनंति करण्याकरितां त्यांनीं मला आपणांकडे पाठविलें आहे.

पोर्शिया—नाहीं, नाहीं, असं कधीं होणार नाहीं. तथापि त्यांनीं पाठविलेल्या अंगठीचा आम्हीं सं-

तोपानें स्वीकार करतो. आह्माला यायला
सवड नाही, असें तुम्ही मेहेरबानी करून त्यांना
कळवा.—आणि या आमच्या मनुष्याला तेवढें त्या
यहुद्याचें घर दाखवा.

ग्रॅशियानो—बरं आहे, दाखवितों.

नेरिसा—महाराज, माझ्या मनांतून आपल्याला कांहीं
सांगायचें आहे. (एका बाजूला वळून पोर्शियेस)
माझ्या प्रियकरांना मी जी एक अंगठी दिली आहे,
व जी नेहमीं जवळ बाळगण्याविषयीं त्यांना मी
शपथ घातली आहे, ती जर त्यांच्या पासून मला
मागून घेतां आली तर पहातें.

पोर्शिया—(एका बाजूला) बरें, पहा मिळाली
तर—मी सांगून ठेवतें तुला, घरीं गेलों ह्मणजे
आपणांला पूर्वीप्रमाणेंच फिरून शपथांवर
शपथा वाहिलेल्या पहावयास सांपडतील. ते म्हण-
तील आम्ही आंगठ्या आमच्या स्नेह्यास दिल्या—
पुरुषांना दिल्या. पण मग आपणही त्यांचे तोंडा-
वर त्यांना धुडकावून ह्मणूं, आणि तशाच ठासून
शपथा वाहूं कीं, त्या तुम्ही पुरुषांना नाही दिल्यात,
कोणा स्त्रियांनाच दिल्यात. मग कशी पण बहार
होईल !—(मोठ्य नें) जा, लवकर जा मी कोणत्या

ठिकाणीं तुझी वाट पाहत राहणार आहे, हें तुला
माहीतच आहे.

रिसा—(ग्रॅशियानो यांस उद्देशून) चला हो, मला
त्या यहुद्याचें घर दाखवितां ना ?

जातात.

अंक ५ वा.

प्रवेश १ ला.

स्थळः—बेलमान्ट, पोर्शियेच्या
वाड्यासभोवतालचा बाग.

(लोरेन्झो, व जेसिका प्रवेश करितात.)

लोरेन्झो—आज चांदणें तरी किती स्वच्छ पडलें आहे हे ! हा मंद मंद वाहणारा शीतळ वारा वेलींचें जणो चुंबन घेत आहे; पण त्या बिलकूल गडबड करीत नाहींत. मीं असें वाचलें आहे कीं, ट्रेईलस हा ट्राय शहराच्या तटावर चढून बाहेर मैदानावर ग्रीक लोकांचे तंबू होते, त्यांकडे पहात बसला होता. त्याची आवडती स्त्री क्रेसिडा ही एका तंबूत अटकेंत होती, तिची कशी व केव्हां गांठ पडते ह्मणून तो फार उत्कंठीत झाला होता.—केवळ उतावळेपणानें धापा टाकीत होता. ती वेळ अशीच रात्रीची होती व त्या रात्री—एकलेंस काग, असेंच सुंदर स्वच्छ चांदणें पडलें होतें; नव्हे का ?

जेसिका—हो, हो, खरेंच ! पण अशाच एका रात्री थिसबी ही आपल्या प्रियकराची भेट होण्यापूर्वीच सिंहाची सांवली पाहून भयानें गांगरून धापा

गल्लीत गल्लीत गेली द्यावावाच

लोरेन्झो—आणि अशाच एका रात्रीं डिडोहीन आपल्या प्रेमाची निराशा झाल्यामुळे, समुद्राच्या कांठीं उभी राहून आतां कार्थेजला परत चला अशी आपल्या प्रियकराला ग्ण केली.

जेसिका—अशाच प्रकारच्या एका रात्रीं मीडीया हिनें कांहीं मंतरलेल्या वनस्पतीच्या साहाय्येनें आपला वृद्ध सासरा एसन याला तरुण केले. केवढा तरी हा पराक्रम !

लोरेन्झो—आणि अशाच एका रात्रीं जेसिका नांवाच्या एका तरुणीनें आपल्या बापाच्या घरचे बरेंचसे डबोले घेऊन, मनांत कांहीं एक शंका न आणतां, आपल्या प्रियकराबरोबर पोवारा केला,—आणि बेलमान्ट येथे आली !

जेसिका—अशाच एका रात्रीं लोरेन्झो नांवाच्या एका तरुण गृहस्थाने तिला आपल्या नादी लावून, मी तुझ्यावर नेहमी प्रेम ठेवीन अशा खोट्या खोट्या शपथा वाहिल्या व त्या खऱ्या मानून तिने त्याला आपले तनमनधन अर्पण केले.

लोरेन्झो—अशाच एका रात्री ती जेसिका एकाद्या नाटिकेप्रमाणे आपल्या प्रियकराला पाहिजे तसे टाकून बोलू लागली. पण त्या विचार्याने तिला सर्व अपराधांची क्षमा केली, आणि तें सर्व निमूटपणे ऐकून घेतलें !

जेसिका--आसपास जर कोणी आलें नसतें तर अशा प्रकारच्या बोलण्यांत मीं तुम्हावर सरशी केली असती. पण थांबा, माणसांची चाहूल लागत आहे.

(स्टिफॅनो प्रवेश करतो)

लोरेन्झो--अरे, अशा या मध्यरात्री इतक्या जलदीनें तिकडे कोण चालला आहे तो ?

स्टिफॅनो--एक दोस्त.

लोरेन्झो--दोस्त ? असा दोस्त कोण बुवा ? अशा दोस्ताचें नांव काय ?

स्टिफॅनो--माझे नांव स्टिफॅनो. आणखी आमची धनीण, उजाडलें नाहीं तों, बेलमान्ट येथें येऊन पोहों-चेल असा निरोप सांगावयाला मी आलों आहे. ती यात्रेकरूसारखी अशीच इकडे तिकडे हिंडत असते; आणखी लवकर लगीन व्हावें म्हणून जिथें तिथें देवाची आराधना करीत बसते.

लोरेन्झो--तिच्याबरोबर आणखी कोणी आहे का ?

स्टिफॅनो--दुसरें कोणी नाहीं. दिसण्यांत जोगिणी-सारखी अशी तिची एक दासी मात्र तिचे बरोबर असते.-पण आमचे धनीसाहेब इकडे परत आले का?

लोरेन्झो--छे हो, ते तर अजून आले नाहींत. त्यांची आम्हांला कांहीं एक खबर नाहीं.-पण जेसिके, चल यजमानीण येईल तिचा

आदरसत्कार केला पाहिजे, तर तयारी करून ठेवून त्यांना सामोरे जाऊं.

(लॉन्सलाट कर्णा वाजविल्याप्रमाणे मोठ्याने

शब्द करित प्रवेश करितो.)

लोरेन्झो—अरे, कोणरे तो ओरडत आहे ?

लॉन्सलाट—आमचे धनी लोरेन्झो तुम्हांला भेटले होते का ?

लोरेन्झो—असा उगीच ओरडू नको. हा पहा येथेच आहे तुम्हा धनी.

लॉन्सलाट—कुठे ? कुठे ?

लोरेन्झो—हा येथेच.

लॉन्सलाट—तर मग त्यांना सांगा की, आमच्या थोरले धनीसाहेबांकडून अगदीं आनंदाची बातमी आली आहे की, सरकार उजाडले नाही तोंच इकडे येणार आहेत. (लॉन्सलाट जातो.)

लोरेन्झो—चल आपण आंत जाऊं आणि त्यांच्या येण्याची वाट पहात बसू. पण नको. आंत तरी कशाला जायला पाहिजे ? स्टिफॅनो, तुम्ही धनीण घरांत आहे, तिला ही बातमी जाऊन सांग लवकर. आणखी आपली सारीं वाघे इकडेच घेऊन ये. (स्टिफॅनो जातो.)

अहाहा ! या समुद्राच्या कांठीं शयन करणारी ही कौमुदी कशी रमणीय दिसत आहे ! तर मग

आपण येथेच बसू. वाद्ये वाजूं लागलीं म्हणजे त्यांचे मधुर स्वर सहज आपल्या कानीं पडतील. खरोखर, रात्रीच्या अशा शांतवेळीं वाद्यांचे सुस्वर ध्वनि कानाला किती तरी मंजुळ लागताहेत ! ये जेसिके, अशी इकडे बैस. ती पाहिलीस का गगनाची तकतकीत तक्तपोशी सुंदर अशा सुवर्णाच्या पड्यानें जणों मढविली आहे ! त्या पहा, जितक्या म्हणून चांदण्या दिसत आहेत, तितक्या सान्या अप्सरांप्रमाणें नृत्य करून गीतें गात आहेत. या स्वर्गीय नृत्यगीतापासून पुराणांतरी वर्णिलेल्या सुकुमार सुंदर बालकांना किती तरी आनंद होत असेल ! असा आनंद या अजरामर प्राण्यांमध्ये नेहमीं नांदत असलेला आढळून येतो; पण या जड कुत्सित मानवी शरिरांत हे जीव गुरफटून गेले असल्यामुळे त्यांना मात्र त्याचा सुखानुभव होत नाही.

(वाद्ये वाजविणारे प्रवेश करितात.)

अरे असे या. गगनांत स्वस्थ झोंपीं गेलेल्या त्या रजनीनाथ चंद्रम्याला तुमच्या मधुर मंजुळ आलापांनीं जागें करा, व त्यास त्याचे घरीं लाउन द्या.

जेसिका—काय असेल तें असो—मंजुळ वाद्यांचा स्वर माझ्या कानीं पडला कीं, माझा उताविल्लपणा मावळून माझे जिवाला बाई मोठें समाधान वाटूं लागते.

लेरेन्झो—मी सांगू त्याचें कारण ? वाद्यांच्या मंजुळ स्वरांनीं तुझें चित्त एकाग्र होतें हेंच. पहा बरं, जीं

जनावरें जंगलांत स्वछंदीनें रानोंमाळ फिरत अस-
तात व आपआपल्या स्वभावाप्रमाणें कर्कश आंवाज
काढून ओरडत असतात; त्याचप्रमाणें जें वळू
घोडे ज्यांना कधीं मनुष्याचा संपर्क ० झाला नाहीं,
व जे ताज्या दमामुळें वांकड्या तिकड्या उड्या
मारीत फिरतात, तेच घोडे व तींच जंगली जनावरें
मंजुळ वाद्यांचा मधुर ध्वनि कानीं पडतांच एकदम
थांबून, हा आवाज कोठून येत आहे असें मोठ्या
कौतुकानें व शांतपणें पाहूं लागतात. हा सर्व
मंजुळ ध्वनीचा प्रभाव आहे. ही गोष्ट लक्षांत
आणूनच, कवींनीं अशी कल्पना केली आहे कीं,
कोणी प्रतापवान् देव केवळ आपल्या मंजुळ गा-
ण्यानें निर्जीव झाडांना व पाषाणांना जागचें ढळ-
वून आपणाकडे आणतो; खवळलेल्या समुद्राला व
महापुरांनाही शांत करतो. *ज्या मनुष्याला स्वतः-

*साहित्य संगीतादिकांचे महत्त्व जसें येथें वर्णिलें आहे, तसेंच
सरासरी भर्तृहरिनीं हि आपल्या नितीशतकांत वर्णिलें आहे, त्याकडे
लक्ष देण्यासारखें आहे. दोघांचे विचार ताडून पाहतां यावे, ह्मणून
येथें देतो भाषांतराचें मूळ असें आहे:—

...Music for the time doth change his nature.
The man that hath no music in himself,
Nor is not moved with concord of sweet sounds,
Is fit for treasons, stratagems and spoils;
The motions of his spirit are dull as night.
And his affections dark as Erebus;
Let no such man be trusted.

याशीं पुढील उद्गार ताडून पहा:—

(पुढें चालू. पृष्ठ १७३ पहा.)

ला कधीही गावेंसे वाटत नाही, किंवा उत्तम गाय-
नां जे मोहित होत नाही, तो मनुष्य ह्मणजे
फंदफितुरी, किंवा अशीच कोणती तरी
नीच कर्मे करण्यास योग्य आहे. त्याच्या
मनांत जे विचार चालतात, ते नेहमीं अंध कारा-
प्रमाणें व त्याचे मनोविकार कोळशाप्रमाणें काळे
असतात. अशा माणसाचा कोणी कधीही विश्वास
करूं नये. बरें तें जाऊं द्या. पण गाण्याकडे तुजें
लक्ष आहे ना ?

(पोर्शिया व नेरिसा प्रवेश करितात.)

पोर्शिया—तो पाहिलास का आपल्या दिवाणखान्यां-
तला दिवा दिसत आहे. मेणवत्ती ती काय,
पण किती लांबपर्यंत तिचा उजेड येतो आहे हा !
या पापी जगांत एखाद्या चांगल्या कृत्याचा असाच
दूरवर प्रकाश पडतो !

(मा० पृ० चालू.)

साहित्य-संगीत-कलाविहीनः

साक्षात् पशुः पुच्छविषाणहीनः ।

तृणं खादन्नपि जीवमानः

तद्भागधेयं परमं पशूनाम् ।

भर्तृहरिकृत नीतिशतक

याचप्रमाणें पुढील पद्याहि सुप्रसिद्धच आहेः--

सुभाषितेन गीतेन युवतीनां च लीलया ।

यस्य न द्रवते चित्तं स योगि ह्यथवा पशुः ॥

जिनधर्म विवेक

नेरिसा—पण बाईसाहेब, चांदणें होतें तेव्हां हा दिवा आपल्याला कुठें दिसत होता

पोर्शिया—तेंहि खरेंच. मोठ्या वैभवापुढें लहान वैभव फिकें पडतें. जोंपर्यंत राजा जंवळ नाही तोंपर्यंत सुभेदाराचें तेज राजतेजाप्रमाणेंच चमकतें. पण तेंच राजा स्वतः राज्यकारभार पाहूं लागला, ह्मणजे महासागराला मिळणाऱ्या लहानशा ओढ्याप्रमाणें, त्या सुभेदाराचें तेज राजाच्या तेजांत कोठें मिळून जातें तें कळत सुद्धां नाही ! ऐकलेंसग नेरिसे ? हा वाद्यांचा आवाज कोठून बरें येत आहे ?

नेरिसा—खचीत बाईसाहेब, आपल्या वाड्यांतच वाद्यें वाजत आहेत.

पोर्शिया—कोणत्याहि गोष्टीची किंमत आजूबाजूच्या गोष्टीशीं तुलना केल्यानें होते. अशा रात्रीच्या समयीं, हे स्वर दिवसा लागतात त्याहून किती तरी मधुर लागतात !

नेरिसा—बाईसाहेब, खरेंच. पण हा सारा रात्रीच्या शांततेचा प्रभाव आहे; आणखी काय ?

पोर्शिया—सूर कोणाचा आहे इकडे जर कोणाचें लक्षच नाही तर कांवळ्याचा सुरहि उत्तमच ! दोघांची किंमत सारखीच ! पहा कीं, दिवसा बंदकांची चिलबिल कानीं पडत असतां बुलबुल पक्षी गातो काय आणि

रातकिडा करकरतो कांय, दोन्ही सारखींच नव्हत.
कांय ? ह्मणून मी ह्मणतें, कोणत्याहि गोष्टी व्हाव-
यांच्या तेव्हां झाल्या तरच त्या गोड लागतात व
सर्वांच्या °स्तुंतीलाहि पात्र होतात. अरे ऐकारें !
वाघें आतां बंद करा. ह्यावेळीं अगदीं मध्य-
रात्रीचा समय झाला आहे यामुळें रात्रीच्या
शांततेचा भंग करणें बरोबर नाहीं.

(वाघें वाजण्याचीं थांबतात.)

लोरेन्झो—मला भास झाला तो जर खोटा नसला
तर हे शब्द वाईसाहेबांचेच होत.--पण फसलों
कीं काय ?

पोर्शिया—चांगल्या वाईट स्वरावरून आंधळा
मनुष्यहि कोकिलेला ओळखतो याप्रमाणें केवळ
माझ्या शब्दावरून यानें मला बरोबर ओळखलें.

लोरेन्झो—वाईसाहेब, बाहेर कां ? चला, आंत चला.

पोर्शिया—आह्मां दोघींचे यजमान, सुखरूप परत
यावे, ह्मणून आमची रात्रंदिवस ईश्वरापाशीं प्रार्थना
चालली आहे. आणि ते आतां लवकरच येतीलसें
वाटतें ! हो, आमचे शब्द खरें होणारच.

तर मग काय ह्मणतां, ते परत आले होय ?

लोरेन्झो—वाईसाहेब, ते आले तर नाहीत; इत-
क्यांतच ते येतील असा त्यांचा निरोप घेऊन एक
माणूस मात्र पुढें आला आहे.

पोर्शिया—बरे. नेरिसे, झालं—तर तूं आंत जा. आणि आतां आपणालाही इकडेसच रहावयाला यावयाचें, समजलीसना ? (नोकरास उद्देशून) आतांपर्यंत आपण कुठें बाहेर राहत होतो तें कोणालाही कळवावयाचें नाही. अशी दरोबरस्त नोकरांना ताकीद दे—जेसिके, समजलीसना ? बरे का लोरेन्झो ?

(पडद्यांत कर्णा वाजतो.)

लोरेन्झो—बाईसाहेब, हा ऐकलात कर्णा? मी खात्रीने सांगतो कीं आपले यजमान अगदीं जवळ येऊन पोचले. आर्ही कांहीं आपले उगीच पाहिजे तशा गप्पा ठोकणारे नाही; याबद्दल आपल्याला मुळींच शंका नसावी.

पोर्शिया—ही पाहिलीस का रात्र, कशी अगदीं अंधक दिवसाप्रमाणें भासूं लागली. आणि एकाद्या दिवशीं ढगांमध्ये सूर्य लोपला ह्मणजे तो दिवस जसा उदास वाटूं लागतो, तशीच तन्हा या वेळीं झाली आहे.

(बसॅनियो, अँटोनियो, ग्रॅशियानो, व त्या च्या बरोबरची मंडळी प्रवेश करतात.)

बसॅनियो—रात्रीच्या समयीं, तूं जर अशी बाहेर हिंडूं लागलीस तर पाताळांत जसा या वेळीं दिवस आहे, तसाच आम्हांलाही दिवस होईल !

पोर्शिया—मी तुम्हाला प्रकाश दिला असं जरी ह्मटलं तरी चिंता नाही, पण स्त्रिया ह्मणजे पुरुषांना ओझं असं मात्र ह्मणूं देणार नाही. पण ईश्वरानें काय योजिलें असेल तें खरें. आपण आला, बरें झालें चलावें आंत चलावें.

वसॅनियो—प्रिये, मी तुझा आभारी आहे. या माझ्या मित्राचें स्वागत कर. हाच तो माझा मित्र बरें.—याचे माझ्यावर अनंत उपकार आहेत.

पोर्शिया—खरोखर तुमच्यासाठीं यानींच का त्या यहुद्याला करारनामा लिहून देऊन आपल्याला बद्ध करून घेतलें होतें ?--ह्मणून आपणाहि त्यांच्या उपकारांनीं बद्ध झालां आहां, हें ठीकच आहे.

अँटोनियो—पण आतां मी निर्दोषी ठरलों असल्यामुळें माझ्यावर माझ्या मित्राचेच उपकार अधिक झाले आहेत.

पोर्शिया—महाराज, आपण आलां फार उत्तम झालें, आम्हाला सर्वांना फार फार संतोष होतो. आपला आदरसत्कार केवळ शब्दांनींच करणें योग्य नाही, तर तो, कृतीनें केला पाहिजे. तेव्हां मी अधिक बोलत नाहीं.

ग्रॅशियानो—(नेरिसेस उद्देशून) मी खोटें बोलत नाहीं. मी त्या चंद्राचीच शपथ घेऊन सांगतों कीं, तूं अशी भांडतेस हें कांहीं बरें करित नाहीस. मी ती अंगठी वकिलाच्या कारकुनाला दिली; दुसरे कोणाला दिली नाही.

पोर्शिया—हैं काय ? तिकडे ती धुसपूस कसली चालली आहे ? कायग आहे ?

ग्रॅशियानो—बाईसाहेब, दुसरें कांहीं नाहीं, हिची सोन्याची एक अंगठी होती; आणखी चाकूर जशीं अक्षरें खोदलेलीं असतात तशीं तिच्यावरही ' माझ्यावर नेहमीं प्रेम असू द्या. ' अशीं अक्षरें खोदलेलीं होती. ती अंगठी हिनें मला दिली इतकेंच.

नेरिसा—तिच्यावर काय खोदलें होतें, आणखी ती किती किंमतीची होती हें तुम्हांला कोणीं विचारलें आहे ? मी जेव्हां ती तुम्हाला दिली त्या वेळीं तुम्हाला शपथ घालून बजावलें नव्हतें का ?—तुम्ही जन्मभर ती आपल्या बोटांत बाळगावी ह्मणून ? व मरणसमयीं देखील ही तुमच्याबरोबर थडग्यांत पुरली जावी ह्मणून ? आणखी मी ह्मणतें, माझ्या-करितां एक राहो, पण तुम्हीं त्या वेळीं ज्या येव-ढ्या मोठमोठ्या शपथा घेतल्या त्या तरी लक्षांत ठेवावयाच्या होत्या ? हें सगळें राहिलें एकीकडे, आणि काय ह्मणे त्या न्यायाधिशच्या कारकुनाला दिली. मी खचीत सांगतें त्याला जरी ती मिळाली असली तरी तो ती कशी घालतो तें मी पाहीन !—न्यायाधिश कसला आणि काय कसलं !

ग्रॅशियानो—हो, हो, कशी ह्मणजे ? वयानें मोठा

झाला ह्मणजे, तो ती घांलील, आणखी काय ?

नेरिसां—हो, स्त्री जर पुरुष होईल तर तसें घडेल !

ग्रॅशियानो—खरोखरी मी शपथ घेऊन सांगतो कीं, मी तर ती एका तरुणाला दिली. हो, हो ! अगदी अल्पवयी तरुण—मुलगासा होता. तो कारकून तुझ्यापेक्षां कांहीं मोठा नव्हता. तो मुलगा कशी सारखी बडबड करित होता—त्यानें ही मला बक्षीस द्या ह्मणून मागितली आणि माझ्यानें त्याला नाहीं म्हणवेना.

पोर्शिया—मी तुम्हाला कायते स्पष्ट सांगूं ? हा सगळा अपराध तुमचा आहे. आपली पहिली देणगी म्हणून हिनें जी आंगठी तुम्हांला अर्पण केली व शपथा घालून जी तुमच्या बोटांत बसविली, व जणों तेथें खिळून टाकली कीं तेथून ती भ्रष्ट होऊं नये,—ती तिची आवडीची आंगठी तुम्हीं कोणाला देऊन टाकली, हा तुमचा दोष नव्हे ?—मीही आपल्या प्राणनाथांना अशीच एक आंगठी दिली आहे. आणि देतेवेळीं ही कधींही दूर होऊं देऊं नका, अशी त्यांना शपथ घातली होती. ते आतां येथें आहेतच. माझी खात्री आहे कीं, जगांतील सर्व संपत्ती जरी कोणी त्यांना देऊं केली तरी ते ती आंगठी कांहीं जाऊं देणार नाहीत. (बसंनियो याजकडे वळून) मी काय म्हणोंत, ऐकलें ?

खचित सांगतें, मला जर कोणी असं दुःख दिलें
असतें तर मी वेडी होऊन गेलें असतें.

बसैनियो—छे, आतां माझा डावा हात तोडून फेंकून
दिला पाहिजे, दुसरी तोडच नाही; आणि आंगठी
काढून नेत असतां नेणाराला ती दिलीं नाहीं
म्हणून त्यानें माझा हात छाटून नेला अशी
बतावणी केली पाहिजे, दुसरी तोडच नाहीं.

ग्रेशियानो—असें म्हणत असाल तर बार्डसाहेब,
आमचे बसैनियो महाराज यांना आपण दिलेली
आंगठी त्या वकिलानें मागितली; व त्या वेळीं तो
मागेल ती वस्तु त्याला देणें योग्यच होतें, म्हणून
महाराजांनीं ती त्याला देऊन टाकली. आणि त्याच
वेळीं त्याच्या कारकुनानेही मजपाशीं माझी आंगठी
मागितली. आम्हीं पुष्कळ आढेवेढे घेतले; पण
काय करावें ? ते त्या दोन्ही आंगठ्यांवांचून अडून
बसले. म्हणून आम्ही त्यांना त्या दिल्या.

पोर्शिया—प्राणनाथ, आपण कोणती आंगठी दिली ?
मी आपणाला अर्पण केलेली आंगठी तर काहीं
आपण दिली नाहीं ना ?

बसैनियो—माझ्या हातून एक अपराध तर घडलाच
आहे. तसाच खोटें बोलण्याचा आणखी एक करा
यचा असला तर मात्र मी ती आंगठी दिली नाहीं
असेंच मला ह्मटलें पाहिजे. पण आतां तूच पहा

कीं, या माझ्या बोटांत कांहीं ती आंगठी नाही.

‘अर्थांत ती नाहीशी झाली !

पोर्शिया—खरेंचना एकूण ?—तर मग आपल्या कपटी

अंतःकरणांत सत्याचा पूर्ण अभावच आहे ना ?

बसैनियो—प्रिये, मी ती आंगठी कोणाला दिली हें

जर तुला कळेल—कोणाकरितां तिला दूर केली—हें

तूं लक्षांत घेशील—आणि. आंगठीवांचून इतर कोण-

त्याहि वस्तूनें काय होईना, असें पाहूनच निरु-

पायास्तव ती मला द्यावी लागली. हें जर तुझ्या

ध्यानांत येईल तर तूं माझ्यावर इतकी रागावणार

नाहींस.

पोर्शिया—त्या आंगठीमध्ये काय गुण आहे किंवा ती

आपल्याला अर्पण करणाऱ्या स्त्रीची काय योग्यता

आहे, हें आपणांला खरेंच कळलें नाही. आंगठी

आपल्या हातची जाऊं दिली तर निष्कालजीपणाचा

दोष पदरीं येऊन, आपली अब्रू जाईल,

याचा जर आपण विचार केला असता, तर आपण

ती आपल्यापासून खचीत नाहीशी होऊं दिली

नसती. त्या आंगठींत कांहीं मंत्र भरलेला आहे,

व तिला आपण प्राणाहूनही अधिक जपतों असें

निक्षून सांगून त्या गृहस्थाची आपण खात्री केली अस-

ती तर चाललें नसतें असं नाही. कारण तुमच्या

बोलण्याकडे दुर्लक्ष करून आपला आंगठीचा हेका धरून बसेल असा असभ्य व वेडगळ कोणी मनुष्य असेल असे मला वाटत नाही. असो. या संबंधाचा सर्व वृत्तांत नेरिसेच्या तोंडून मला कळलाच आहे; व आपणहि आपली सबब मला सांगितली-मी खर्चीत सांगते ती आंगठी आपण कोणा तरी स्त्रीला दिली आहे. याबद्दल आतां तिळमात्रही शंका उरली नाही. मी ह्मणते हे खोटे झाले तर मी आपला प्राण देईन.

बसैनियो--प्रिये ! प्रिये ! माझ्या गळ्याची, माझ्या प्राणाची शपथ घेऊन मी सांगतो कीं, ती आंगठी मी कोणाही स्त्रीला दिली नाही. प्रिये, मी ती एका वकिलाला दिली आहे दुसऱ्या कोणालाही दिली नाही. त्यानें आमच्यावर मोठे उपकार केले. त्या ऋणांतून उतराई होण्याकरितां आम्हां त्याला तीन हजार रुपये देण्यास काढले पण तो ते घेईना; व म्हणाला घावयाची असली तर ती आंगठी द्या. असें ह्मणून तो रागावून जाऊं लागला. त्यानें आमच्यावर केवढे उपकार केले आहेत ह्मणून सांगू ? प्रिये, त्यानेंच माझ्या प्रिय-मित्राचा प्राण वांचविला, व याचसाठीं मी ती

त्याला दिली. प्राणवल्लभे ! फार काय सांगू ? त्या-
वेळीं लजेनें माझी अशी स्थिति होऊन गेली कीं,
माझ्यानें नाहीं म्हणवेना—तो मृहस्थ तर
रागावून चालला! शेवटीं ती अंगठी मनुष्याचे हातीं
भीं त्याजकडे पाठविली; एवढा कृतघ्नपणा माझ्यानें
होईना. तेव्हां प्रिये, या अपराधाबद्दल आतां तूं
मला क्षमा कर. या आकाशस्थ दीपकांची शपथ
घेऊन तुला मी सांगतो कीं तूं जर त्या वेळीं तेथें
असतीस व घडलेला सर्व प्रकार डोळ्यांनीं पाह-
तीस, तर सर्वथा योग्य अशा त्या कायदेपंडिताला
देण्याकरितां तूच ती आंगठी माझ्यापासून मागून
घेतली असतीस.

पोर्शिया—असो, जाऊं द्या आतां—त्या तुमच्या कायदेपं-
डिताला आमच्या या बाजूला येऊं द्या तर खरं-याला
झड पाऊल टाकूं देणार नाहीं, कारण न जाणों,
ज्यां आंगठीवर माझा येवढा जीव होता व जी
नेहमीं जवळ ठेवीन म्हणून आपण मला वचन
दिलें होतें, ती आंगठी जशी आपण उदारपणानें
त्याला दिली, तशीच तेवढ्याच औदार्यानें
दुसरी एकादी वस्तु त्यास देण्याची मला बुद्धि होईल.
अँटोनियो—अरेरे ! एकण या सर्व अप्रिय भांडणाला
मीच कारण झालेना ?

पोर्शिया—महाराज, आमचें हें कांहीं असो, तरी त्याबद्दल आपण बिलकूल खेद करूं नये. आपणाकडे याचा कांहीं एक संबंध नाही.

वसैनियो—प्रिये, आतां माझे एवढेंच मागणें आहे कीं, निरुपायानें घडलेल्या या अपराधाची मला क्षमा कर. प्रिये, तूचना म्हणत असतेस मी तुझाला माझ्या डोळ्यांत सांठवून ठेविलें आहे म्हणून ? आणि हें जर खरें तर ज्या या तुझ्या डोळ्यांत माझे स्वरूप उमटलेलें दिसत आहे त्या तुझ्या सुरम्य डोळ्यांचीच शपथ घेऊन या सर्व मंडळीच्या समक्ष सांगतो कीं, मी ह्मणतो ती हकीकत अक्षरशः खरी आहे--त्यांत अणुरेणूइतकें सुद्धां खोटें नाही.

पोर्शिया—सर्व मंडळीहो ! ऐकलेंना तुझीं, यांनीं आतां काय झटलें तें? हे ह्मणतात, तुझ्या दोन्ही डोळ्यांमध्ये माझी मूर्ती मला दिसत आहे. याचा अर्थ असा कीं, माझ्या दोन डोळ्यांत यांचीं दोन स्वरूपें उमटली आहेत, तर, महाराज, या आपल्या दुहेरी मूर्तीची आपण शपथ घ्या ह्मणजे माझे बोलणें संपलें.

वसैनियो—पण मी काय ह्मणतो तें आधीं ऐकून तर घे. माझ्या अपराधाची मला क्षमा कर. आणि मी आपल्या प्राणांची शपथ घेऊन सांगतो कीं, इतः-

पर मी आपली ही शपथ ह्मणून कधीं मोडणार नाहीं.
 अँटोनियो—माझे ह्मणणें अम्मळ ऐकून घेतां ?-माझ्या
 मित्राच्या कल्याणाकरितां मी एकदां आपला देह
 खर्चीं घालण्याला तयार झालें होतों; व आपल्या
 यजमानांपासून आपली आंगठी मागून घेणाऱ्या त्या
 सद्गृहस्थाच्या कृपेमुळेच त्या माझ्या देहाचें रक्षण
 झालें. पण यापुढें आपले यजमान जाणून बुजून
 आपली शपथ मोडणार नाहीं. मोडली तर मी
 जामीन-सांगून ठेवतों, मी फिरून तोंच देह
 अर्पण करीन; मागें पुढें पाहणार नाहीं.

पोर्शिया—तिकडच्याकरितां तुम्ही जर जामीन राहात
 असलां तर मग चिंता नाहीं. ही आंगठी पुनः
 त्यांना द्या, व मागच्यासारखी ही नाहींशी होऊं
 देऊं नका, म्हणून सांगा.

अँटोनियो—हं, मित्रा, ही घे बाबा आंगठी; हिचें
 प्राणापलीकडे रक्षण करीन म्हणून शपथ वहा, पाहूं?

बसँनियो—अरे वा, ! कायदेपंडिताला दिली ती
 अंगठी हीच ! संशय कशाला ?

पोर्शिया—हो, हो ! मी ती त्यांच्यापासूनच मागून घेतली.
 तुम्हां सर्वांना याचें आश्चर्य वाटेल; पण हें पहा पत्र.
 मागाहून केव्हां तरी स्वस्थपणानें वाचा. पँडूवा
 येथून बलँरिओ याजकडूनच हें आलें आहे. हें पत्र

वाचून पाहिल्यावर आपल्याला कळेलचं कीं, ही पोर्शियाच कायदेपंडित झाली होती, आणि नेरिसाच माझी कारकून होती. तुम्ही येथून निघून गेलां, आणि लागलींच आम्हीही दोघःजणी पाठोपाठ निघालों.-हें खरें कीं खोटें याची साक्ष हाच (लोरेन्सो यास उद्देशून) देईल. आणि आम्ही परत आलों त्याहि इतक्यांतच-तुमचे पुढें.-अजून वाड्यांत सुद्धां गेलों नाहीं. अँटोनियो महाराज ! आतां आपण आंत चलवें, ह्मणजे ज्याची आपल्याला मुळींच माहिती नाहीं व जी गोष्ट तुमच्या ध्यानीं मनीं नाहीं, असें शुभ वर्तमान मी आपल्याला सांगेन. हें पत्र येवढें फोडून पहा बरें ? आपल्या जहाजांपैकीं उंची उंची मालानें भरलेलीं तीन जहाजें या वेळीं आपल्या बंदरांत सुरक्षित येऊन पोहोंचलीं आहेत, हें वर्तमान आपणांस कळेल. हें पत्र माझ्या हातीं कांहीं विलक्षण रितीनें आलें,--कसें आलें तें एकाएकीं कळणार नाहीं.

अँटोनियो-काय ह्मणतां ?-काय ? यावर माझी तर अक्कल अगदीं गुंग होऊन गेली आहे.

वर्सेनियो-काय ? तूच कायदेपंडित झाली होतीस?-
आणखी तुला मी ओळखलं सुद्धां नाहीं ?

अन्टोनियो—खरोखरी, तुम्ही तर आज माझा प्राणच माझ्या कुडीत आणून घातला. माझीं जहाजे बंदरांत सुखरूप येऊन पोहोचल्याचा मजकूर यांत आहे. मीं तो वचिला.—हा अगदीं खराना ?

पोर्शिया—कायरे बुवा, (लोरन्झो याजकडे पाहून) तुम्हां कसे काय ? मला वाटते माझ्या कारकुनाच्या हातून तुमचेही कल्याणच झाले आहे.

रिसा—असें खरे ! आणखी मला त्याबद्दल चक्षिसही देण्यास लागणार नाही.—हे ध्या. जेसिकेला व तुम्हाला देण्याकरितां ही एक देणगी मीं आणली आहे. हे त्या धनाढ्य यहुद्याचे मृत्युपत्र ! त्यांच्या मरणानंतर जेवढी म्हणून त्याची मालमत्ता आहे, तेवढी सगळी तुम्हाला दोघांना मिळावी असें यांत त्यानें लिहून ठेविले आहे.

लोरन्झो—उत्तम ! उत्तम ! धन्य आहे बुवा, तुमची ! तुम्ही दोघांनीं अन्नान झालेल्या माणसांवर ही अमृतवृष्टीच केली म्हणावयाची !

पोर्शिया—आतां बहुतेक उजाडलेच. या ज्या इतका वेळ गोष्टी घडल्या त्या खऱ्या खऱ्या घडल्या. अशी तुमची कोणाची खार्त्री झाली आहेसें

दिसत नाही. यासाठी आता आपण सर्वांनी आंत
चलो. आंत गेल्यावर सर्वांच्या शंकाचा व प्रश्नांचा
मी उलगडा करीन. म्हणजे तुमचे समाधान होईल.
ग्रॅशियानो—झाले हे सगळे ठीकच झाले. आता
एकच काय ती चिंता आमच्यामार्गे लागली. आणि
तिच्या संबधाने आमचा काय निश्चय झाला
आहे, तो येथे स्पष्टपणे सर्वांना जाहिर करितो—
एकाहो मंडळी !:-

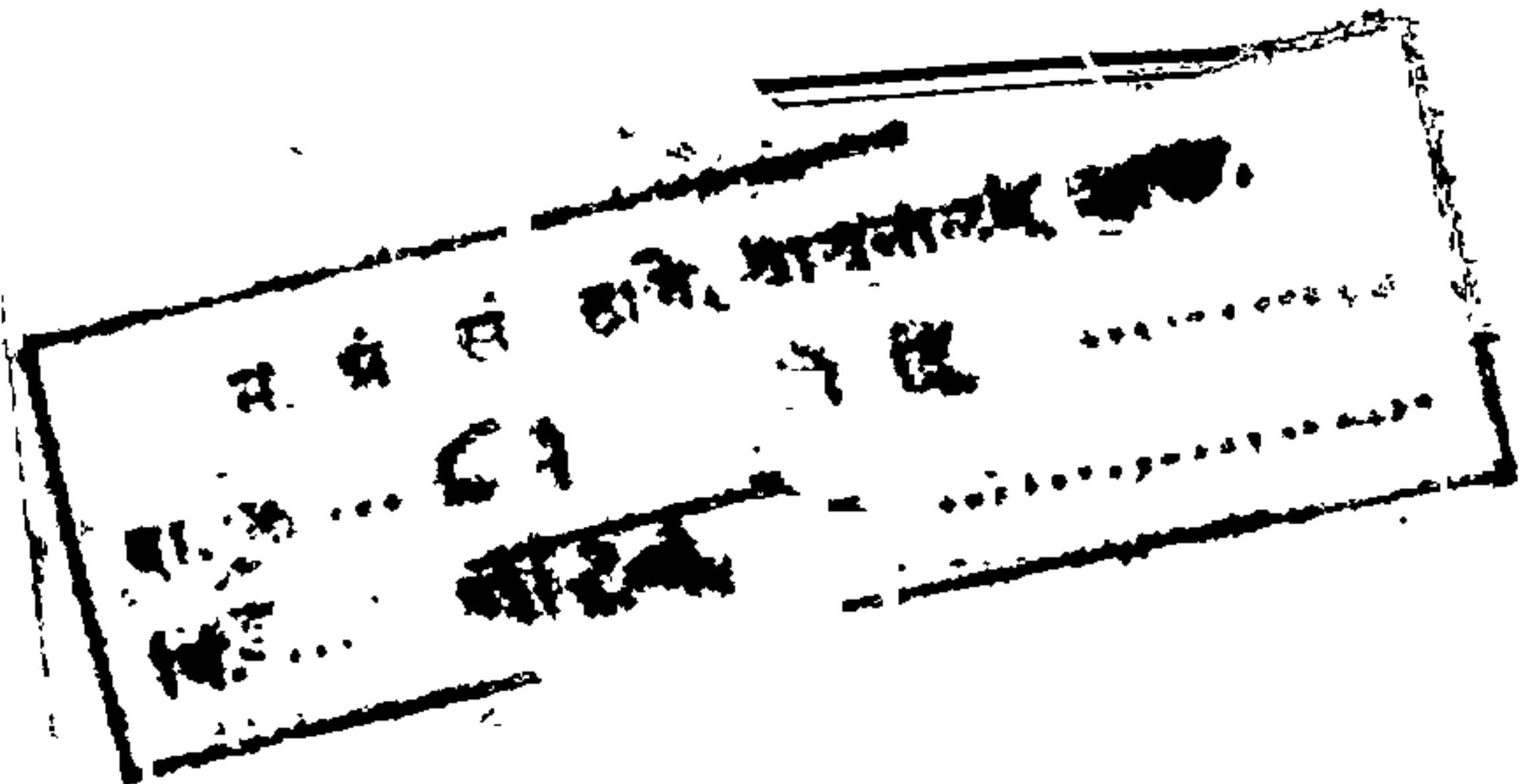
३

श्लोक. (चामर.)

मला असे प्रिया, तिनं दिली मूर्खता आंगटी
जगांत हेंचि मागतों, कुठें नहा हिची तुटी ।
कशास फार बहिर्नी :- पडेल ही न विस्मृति,
जरी घडेल अन्यथा, तेरी बरीच की मृति ॥

(सर्व जातात.)

(समाप्त.)

IRBA-0100081

IRBK-0100081